

Bà Xã, Ngủ Ngon Không Em?

Contents

Bà Xã, Ngủ Ngon Không Em?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10: Vĩ Thanh	56

Bà Xã, Ngủ Ngon Không Em?

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, sủng, điền văn hôn nhânĐộ dài: 10 chươngChuyển ngữ: Thượng Quan Huân YênBiên tập: Hiên Viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-ngu-ngon-khong-em>

1. Chương 1

Ông xã:

Em rời đi trở về nhà mẹ đẻ đây.

Vân Vân

Tô Dật Hòe há hốc mồm nhìn tờ giấy trên tủ lạnh.

“Rời nhà trốn đi? Vân Vân đang làm cái quỷ gì vậy?” Hần thì thào nói.

Cho tới bây giờ, anh vẫn không nghĩ rằng, bà xã luôn luôn ôn nhu sẵn sóc mà hai năm sau hôn nhân, lại trong lúc không ngờ chơi anh một vở đau như thế.

Nửa năm trước, anh bị tổng công ty phái đến Nhật Bản công tác, chuyến này sẽ phải đi nửa năm, bởi vậy Vân Vân liền nghỉ việc, cùng anh sang Nhật Bản, ở trọ trong ký túc xá công ty cấp cho.

Chẳng lẽ, bởi vì đi Nhật nửa năm, mình chưa từng đưa cô ấy ra ngoài du ngoạn, cô ấy cảm thấy ngày ngày đều không thú vị nên muốn dùng phương thức này thể hiện sự không vui sao? Anh bối một ít tóc trắng đen lẫn lộn trên đầu, thở dài một hơi.

Ở công ty, anh không ngừng nghỉ trong ba ngày ba đêm cố gắng đem toàn bộ công việc của nửa năm qua báo cáo cho xong, chỉ vì muốn mau mau về nhà cùng bà xã. Không ngờ rằng vừa về đến nhà thì nghênh đón hẳn ngoài phòng khách tối đen quanh quẽ ra, còn có mảnh thư thông báo bà xã đã rời nhà trốn đi, trong lòng hẳn không khỏi dâng lên cảm giác mất mát.

Thuận tay rót lấy một chén nước nguội trong bình, làm dịu đi cảm giác khát khô đã lâu trong cổ họng, vừa lấy ra tờ giấy dán ở tủ lạnh, rũ mắt đọc một vài chữ viết ẩu trên đó, vừa gỡ bỏ cà- vạt, thở dài tiếp một hơi, ngồi xuống sofa xoa trán.

Hao tổn ba ngày ba đêm, đánh nhau cùng một đồng lớn tài vụ số liệu của công ty đã sớm lấy hết tất cả tinh lực của anh. Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, không ngờ lại mệt đến mức thiếu chút nữa ngủ quên trên sofa.

Cố gắng mở mắt ra, dùng sức lắc đầu để mình tỉnh táo lại, Tô Dật Hòe nhắc điện thoại trên bàn trà lên, bấm số điện thoại nhà mẹ vợ, tìm kiếm tung tích bà xã.

“Con chào ba, con là Dật Hòe. Vân Vân có về nhà không ạ?” Anh thật cẩn thận hỏi han, trong lòng đã sớm chuẩn bị tinh thần nghe một loạt chất vấn của ba vợ đại nhân.

Quả nhiên, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng quở trách ầm ầm như lửa đạn.

“.....Không, không phải con không quan tâm Vân Vân, khiến cô ấy về Đài Loan một mình..... Con ở công ty làm ba ngày ba đêm.....Không có, chúng con không có cãi nhau..... ” Nghe ba vợ đại nhân cách biến nói ra một tràng dài, mí mắt hẳn chậm rãi hạ xuống, mơ mơ hồ hồ nghe được có chút thanh âm bên tai, cũng không biết đến tột cùng nội dung ba vợ giáo huấn như thế nào, chỉ có thể vô ý mà thấp giọng đáp vài tiếng.

Thật vất vả mới nghe xong răn dạy, Tô Dật Hòe nhin xuống cái cảm giác muốn ngáp mánh liệt đang đánh úp tới, hăng hái thương lượng bàn bạc với ba vợ: “Ba, nhờ ba nói với Vân Vân, công việc của con đã xong, qua vài ngày nữa sẽ từ Nhật Bản về Đài Loan với cô ấy.”

Tắt máy, anh từ trên sofa đứng dậy đi vào phòng ngủ, cởi quần áo đã bẩn ra, nhanh chóng tới phòng tắm bật vòi hoa sen, phóng khoáng tắm rửa.

Khoác khăn tắm đi ra, thân thể còn chưa kịp lau khô, anh chợt ngã úp sấp xuống, trong nháy mắt đã ngủ say không nhúc nhích như một xác chết.

Tiếng ngáy hơi hơi truyền ra, chứng minh là anh ngủ say chứ không phải do quá lao lực mà đột tử.

“Mấy ngày nay chắc chắn anh ấy đều không đắp chăn, mà ngủ ngay trên chăn.” Hoa Vân Vân khẽ nhíu đầu lông mày, co gối ngồi trong căn phòng vẫn ở trước khi lấy chồng.

Không biết nên nói ba là tri kỷ của con gái hay là hoài nghi anh sẽ có tâm tư gì, mà sớm tuyên bố con gái của ba cho dù lấy chồng rồi thì trong nhà vẫn sẽ giữ lại phòng cho các cô, nói là muốn để các cô bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà ở lại.

Trời mới biết ông ba của họ luôn đối với thằng nhóc từng bước từng bước cướp đi con gái ông, vẫn có cảm giác buồn bực không thể cân bằng.

“Ai ạ?” Đứa em Hoa Huyền Huyền mới tốt nghiệp đại học mấy hôm trước hiện tại đang ở phía sau cô, vừa nhìn đồng lớn tài liệu du học Mỹ ngành nghệ thuật chồng chất trong tay, ra sức học hành, một bên không chút để ý hỏi.

“Ngoài đầu gối kia còn ai nữa?” Hoa Vân Vân trong giọng nói có một chút hờn dỗi.

“Ồ, anh rể ạ!” Hoa Huyền Huyền bưng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Ngủ như vậy ngộ nhờ bị lạnh đến cảm thì làm sao bây giờ? Hoa Vân Vân ngồi ôm đầu gối dẫu môi lo lắng.

“Anh rể có thói quen ngủ lỏa thể sao?” Hoa Huyền Huyền kinh ngạc chớp mắt, con người lộ ra vẻ hứng thú. “Nhìn anh ấy bộ dạng luôn mang phong cách cổ hủ già dặn, không ngờ lại có thói quen sống cởi mở như vậy nha!”

“Không phải thế! Anh ấy luôn làm việc quá độ, ban ngày ở công ty đem mình hành đến mệt chết, buổi tối về đến nhà tắm rửa xong, luôn luôn không còn chút khi lực nào đồ nhao lên giường, cho nên thường thường đi đến nửa đường đã hôn mê bất tỉnh, đều là chị đắp chăn giúp anh ấy.” Hoa Vân Vân bắt đắc dĩ lại đau lòng.

Hoa Huyền Huyền ý vị thâm trường “À” lên một tiếng.

“Sao lại nhìn chị như vậy?” Hoa Vân Vân hoài nghi trừng cô em.

“Chị cả, lẻ loi nơi khuê phòng, chắc hẳn rất tịch mịch?” Hoa Huyền Huyền vẽ mặt cười thâm, đồng tình vỗ vỗ vai của cô.

“Em nói linh tinh cái gì đấy?” Khuôn mặt Hoa Vân Vân phút chốc ửng hồng, đánh nhẹ tay cô.

“Anh rể ban ngày mệt chết, buổi tối vừa tới giường liền lập tức ngủ luôn, làm sao còn tỉnh lực cùng bà xã chơi đùa lẫn qua lẫn lại? Thì ra anh rể lạnh nhạt chị như vậy, khó trách chị phải để lại tờ giấy trốn đi. Nếu là em, em cũng muốn rời nhà trốn đi, vì hạnh phúc bản thân phải vùng lên!”

“Cái, cái gì mà không thỏa mãn, không phải chị vì chuyện này mới rời nhà trốn đi đâu.....” Hoa Vân Vân đầu tiên là cứng họng, sau đó lập tức khuôn mặt bừng lên một màu hồng, mạnh mẽ lắc đầu phủ nhận.

“Khó trách kết hôn hai năm còn chưa có tin tức của em bé, thì ra mấu chốt là do anh rể hành sự bất lực!” Hoa Huyền Huyền không để ý đến cô đang xấu hổ đến cực điểm, tiếp tục bày ra biểu tình thờ dài thờ ngắn một hơi.

“Nói lung tung! Không phải chị vì chuyện này mà bỏ nhà đi! Chị về là vì tham gia lễ tốt nghiệp của em!” Cô vội vàng phủ nhận.

“Đây càng không ăn khớp.” Hoa Huyền Huyền lộ ra ánh mắt không tin. “Lễ tốt nghiệp của em mà phải bỏ nhà trốn đi mới đến tham dự được? Lừa ai vậy? Em thấy chị bỏ nhà trốn đi vào đúng lúc diễn ra lễ tốt nghiệp của em nên mới thuận tiện tham gia đúng không?”

“Chị.....” Hoa Vân Vân á khẩu không trả lời được, chỉ có thể đỏ mặt nhéo nhéo đầu gối liều mạng lắc đầu. Ngoảnh lại nhìn điện thoại trên đầu giường, đưa tay định nhìn đồng hồ, sau lại rụt trở về.

“Muốn gọi thì gọi đi!” Hoa Huyền Huyền nhướn nhướn mi.

“Không được, hiện tại chị đang trong tình trạng bỏ nhà trốn đi, không thể gọi điện thoại cho anh ấy được.” Nàng lắc đầu, thật sự kiên quyết, nhưng vẽ mặt lại lộ ra vẻ đấu tranh.

“Ai nói cho chị là rời nhà trốn đi thì không thể gọi điện cho chồng?” Hoa Huyền Huyền vẽ mặt không cho là đúng lạnh lạnh hỏi.

“Chị..... Nói chung là không thể được!” Hoa Vân Vân cắn môi trả lời, ngữ khí kiên quyết, ánh mắt vẫn đấu tranh.

Cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận chuyện cô biết bây giờ anh đã ngủ rồi, nếu gọi điện thoại nhất định sẽ đánh thức người cho dù một mối đến cực điểm vẫn ngủ không sâu như anh.

“Em thấy chị sau khi trở về, lúc cười rất là ít còn lại đa phần thời gian đều ngắn người. Nhất định là vì nhớ đến anh rể.”

“Chị không có nhớ anh ấy!” Cô, cô lại tiếp tục không thừa nhận!

“Chị để lại tờ giấy mục đích không phải là hi vọng anh rể mau chạy tới đây sao?” Hoa Huyền Huyền một câu nói trúng tim đen.

Chị cả trong lòng đang suy nghĩ gì cô cũng đã đoán được mười phần. Cũng không phải Hoa Huyền Huyền nài am hiểu ý người, mà là gương mặt búp bê kia từ nhỏ đã không giấu được tâm sự, cho dù cô có đang suy nghĩ điều gì thì cũng hiện lên mặt hết.

Giờ phút này trên mặt Hoa Vân Vân đang in xuống bốn chữ to đùng: Tôi rất nhớ anh ấy!

“Chị.... Thật ra chị chỉ là muốn thể hiện một chút sự bất mãn với anh ấy mà thôi.... ” Do dự một hồi, nàng mới miễn cưỡng mở miệng thừa nhận. Âm điệu ngọt ngào mềm mại nghe rất tử tế.

“Anh rể bắt nạt chị? Hay là ở sau lưng chị làm loạn, bắt cá hai tay?” Hoa Huyền Huyền bưng bưng tinh thần trạng nghĩa dựng thẳng lông mi lên.

“Không có.... Anh ấy không có bắt nạt chị.... Chỉ là..... Chị chỉ cảm thấy anh ấy đối với chị nên tốt hơn một chút..... ” Cảm giác của hai năm cuộc sống hôn nhân là thiên ngôn vạn ngữ khiến nàng nhất thời không biết nên nói từ đâu.

“Tốt hơn một chút, này này, chị cả, chị còn chưa thấy đủ sao? Tất cả mọi người đều hâm mộ mỗi nhân duyên tốt này của chị đó! Lúc trước chị nhắm mắt đi kết giao, lúc trở về lại là cùng một nam nhân vừa đẹp trai, vừa nhiều tiền lại dịu dàng nữa!”

Nghe em gái nói, khuôn mặt Hoa Vân Vân vẻ u sầu nhàn nhạt.

“Chị biết rõ anh ấy đối với chị tốt lắm, mà còn tốt đến không thể nào bắt bẻ..... Nhưng mà.... Nhưng mà.... ”

“Chị không được thỏa mãn chuyện đó?” Hoa Huyền Huyền cẩn thận hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ anh rể có bệnh không tiện nói ra? Nếu là vấn đề này, vậy thì..... ”

“Không phải đâu ~~” Hoa Vân Vân da mặt mồng hột chối tai phủ nhận, toàn bộ khuôn mặt bị nhuộm đỏ thành một trái cà chua.

“Không phải thì là cái gì?” Hoa Huyền Huyền nhin cười, giả bộ vô tội chớp mắt mấy cái.

Nhắc tới cuộc sống hôn nhân của cô, Hoa Vân Vân cả người đều phát bực.

“Chị.... Ôi.... Thành thật mà nói, sau khi gả cho Tô Dật Hòe, chị sắp buồn chết mất rồi.” Cô thở ra một hơi thật dài.

“Buồn chết mất? Ngoại trừ chuyện khuê phòng không như ý ra, em nhìn không thấy có chỗ nào sẽ khiến cho chị không vừa lòng. Gả cho một người chồng biết kiếm tiền như vậy, chị chỉ có trách nhiệm làm một thiếu phụ nhân mỗi ngày đều ăn tốt, ở tốt, ngủ tốt, không có việc gì thì lại cùng ông xã ra nước ngoài, như vậy chẳng phải tốt sao? Giống như lần này chị cùng ông xã đến Nhật Bản ở nửa năm, ai nghe xong cũng hâm mộ muốn chết, thế mà chị vẫn còn thấy buồn?” Huyền Huyền ngạc nhiên nói.

Hoa Vân Vân vừa thẹn vừa giận liếc mắt trừng cô em một cái, cô nàng mới thấp giọng khụ một tiếng, không hề cố ý dùng lời nói kích thích chị.

“Chị.... Chị không phải là có ý như vậy, mà là ở phương diện tinh thần! Em biết không, anh ấy không hề có một chút tế bào lãng mạn nào!” Hoa Vân Vân cắn môi oán giận.

“Lãng mạn? Chị, lúc trước chị cùng Tô Dật Hòe là xem mặt kết hôn đấy!” Hoa Huyền Huyền mở lớn mắt.

“Mặc dù bọn chị là xem mặt kết hôn, nhưng mà, chị cảm thấy cho dù là vợ chồng xem mặt kết hôn đi nữa, thì cũng phải được quyền hưởng thụ lãng mạn chứ?”

“Nói vậy cũng đúng..... ” Hoa Huyền Huyền gật đầu đồng tình với lời nói của chị mình.

“Đối với vợ chồng chuyện giao lưu tinh thần rất quan trọng, kết hôn hai năm, cho tới bây giờ anh ấy chưa từng nói với chị một câu lãng mạn yêu thương, nói đến chị lại thấy thất vọng, buồn bã. Tiếp tục như vậy không phải là cách. Mà lại cứ không có cách nào mãi như thế thì không được, chị còn muốn sống cùng anh ấy trải qua cuộc sống hôn nhân ít nhất là ba mươi năm nữa, vì tương lai không bị đầu gối ấy làm cho bực đến chết, cho nên chị đã nghĩ rất lâu mới quyết định sẽ dạy dỗ lại thật tốt ông xã đầu gối kia, để cho anh ấy sớm ngày tỉnh ngộ biết nói một câu: “Bà xã, em ngủ ngon không?”. Nếu không anh ta còn tưởng rằng kết hôn đơn giản chính là rước một pho tượng Quan Âm về nhà cung phụng đấy!” Hoa Vân Vân thao thao bất tuyệt nói ra những suy nghĩ trong đầu cô bấy lâu nay.

“Cho nên chị tính dùng cách là rời nhà trốn đi, để cho anh rể phải chú ý tới suy nghĩ của chị?” Hoa Huyền Huyền nhún mày hỏi.

“Với cái đầu gối lớn không hiểu phong tình như anh ấy, phải dùng thuốc liều mạnh mới có thể khiến có cảm giác được”.

Hoa Huyền Huyền chớp mắt mấy cái, không biết nên nói cái gì.

Chiêu thức mạnh mẽ mà chị cả dùng với Tô Dật Hòe này, nói thật, đúng là một phương thức đào tạo đầy rung động.

“Chị cả, chúc chị may mắn.” Huyền Huyền vỗ vỗ bả vai cô cổ vũ.

Con đường giáo dục đầu gối lớn không hiểu phong tình còn dài dài!

Hoa Vân Vân đang chuẩn bị đi tới cửa hàng “Bữa sáng hạnh phúc” tìm bố cùng dì Tề về ăn cơm trưa, ai ngờ vừa mở cửa chính đã nhìn thấy một người đàn ông đang giơ tay muốn ấn chuông điện ở cửa.

“Hả!” Cô giật mình thét lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã về phía sau.

Kịp lúc bàn tay to của người đàn ông vốn phải ấn chuông điện kia dùng sức một phen kéo cô lại.

Hoa Vân Vân ngã vào lồng ngực người đó, kinh ngạc ngửa đầu kêu thành tiếng.

“Ông xã, sao anh vừa sáng sớm đã ở đây?”

Nam nhân đầu đầy tóc bạc đối diện với Vân Vân, lộ ra dáng vẻ tươi cười mệt mỏi.

“Em về Đài Loan khi nào?” Vài ngày không gặp, giờ chồng mình đột nhiên xuất hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Vân Vân lộ ra vẻ hưng phấn đến đỏ ửng.

“Anh đáp chuyến bay sớm nhất từ Tokyo trở về, sau đó trực tiếp bắt taxi tới đây.” Nhìn gương mặt bà xã, trong lòng Tô Dật Hòe xuất hiện cảm xúc lạ lẫm từ trước tới giờ chưa từng có. Đây là lần đầu tiên từ sau khi kết hôn bọn họ xa nhau quá một tuần.

Sau đó gặp được cô rồi, mới bỗng dưng hiểu được chút lí do, thì ra anh rất nhớ cô.

“Sắc mặt anh sao kém vậy? Không ăn cơm sao? Hay là ngủ tốt?” Cô nóng lòng vươn hai tay đỡ lấy thất lưng anh, trong lòng anh dường như hiện lên sự suy yếu rồi bất chợt có ảo giác như sắp ngã.

Nhìn mặt Tô Dật Hòe không chút huyết sắc, tái nhợt như bị quỷ hút máu, khó trách vừa rồi làm cô sợ.

“Không biết, bây giờ anh thấy hơi đau đầu.....” Anh thì thào nói với cô, cau mày nâng tay sờ lên trán.

Hoa Vân Vân lo lắng giơ tay sờ trán anh, không ngờ lại bị nhiệt độ truyền đến lòng bàn tay làm cho giật nảy mình.

Mẹ ơi ~~ đây không phải ảo giác của cô chứ, anh phát sốt rồi!

“Ông xã, trán anh nóng quá!” Hoa Vân Vân lo lắng kêu lên.

“Chẳng trách sau khi anh xuống máy bay vẫn luôn thấy rét run, cả người không thoải mái..... ” Anh che miệng ho khan vài tiếng.

“Ai da ông xã! Sao anh lại không chăm sóc bản thân như vậy! Em mới rời đi vài ngày anh đã ngã bệnh sao? Buổi tối nhất định lười biếng không chịu đắp chăn đúng không? Anh thật là..... ”

Hoa Vân Vân vừa không ngừng lăm nhăm, vừa giúp anh xách hành lý vào nhà, dẫn anh đến phòng cô nghỉ.

Tô Dật Hòe nằm trong ổ chăn chứa mùi hương trên người cô, tuy rằng cảm thấy cơ thể lúc lạnh lúc nóng, nhưng nghe tiếng cô thuyết giáo bên tai, trên môi nhịn không được hiện lên nụ cười nhẹ nhõm.

“Cười? Anh lại còn cười được? Ông xã, không phải anh sốt đến hồng đầu rồi chứ? Ngã bệnh còn vui vẻ như vậy sao?” Hoa Vân Vân mắt sắc nhìn hằm đang cười mà cầu nhàu.

Khi cô đang hơi dựa vào mình, Tô Dật Hòe giữ tay cô trấn an. “Anh không sao.”

“Còn nói không sao? Để em gọi bác sĩ gia đình mau tới khám cho anh.”

Cô cảm thấy vô cùng áy náy, dường như đang tự trách, nếu như tối đó cô không vội vàng tùy hứng bỏ anh lại, anh sẽ không bị thế này.....

Sau khi bác sĩ đến, tiêm cho anh một mũi, kê một ít thuốc, tim cô mới hơi thả lỏng được chút ít.

Hu hu ~~ lòng của cô đau quá.....

“Anh nhất định là quá mệt mỏi, miễn dịch suy giảm cho nên mới phát sốt như vậy. Đã nói anh đi công tác không cần liều mình làm việc như thế rồi mà, anh xem anh đi, mệt đến ngã xuống không đi nổi nữa! Chờ một chút em nấu cho anh một ít cháo, anh ngoan ngoãn mà ăn hết cho em..... ” Cô cứ bận rộn xoay vòng vòng bên cạnh anh, giúp anh uống nước, thu xếp đồ đạc, miệng thì lại giống như con gà mái nhỏ, tiếng quở trách chưa từng dừng lại.

“Vân Vân, chờ một chút hãy làm mấy việc kia, trước hết cùng anh ngủ một chút đã, được không?”

“Nhưng mà anh..... ”

“Anh đã liên tục hai ngày không ngủ rồi.” Trong ngữ điệu của anh mơ hồ có cảm giác yếu đuối đến dị thường.

Cô cẩn thận nhìn sắc mặt anh, quả nhiên thấy viền mắt là một quầng thâm đến đáng sợ.

Yên lặng một lúc, cô liền lên giường nằm cạnh Tô Dật Hề, tay nhỏ bé theo thói quen ôm chặt lấy anh.

Anh nở nụ cười an tâm, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau ngực anh đã phập phồng đều đều, hẳn là đã chìm vào mộng đẹp.

Cô biết lúc anh ngủ cạnh mình, dường như có thể dễ dàng chìm vào giấc ngủ hơn.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của ông xã, nội tâm cô bắt đầu giằng xé.

Muốn để anh học cách mở miệng nói với cô câu “Ngủ ngon không, bà xã?” có vẻ như thà cô mở miệng nói: “Ngủ ngon không, ông xã?” còn nhanh hơn.

Nhưng mà không nghe được lời đường mật ông xã dành cho mình, cô thật sự không cam lòng!

Quên đi, chờ anh ấy hết bệnh đã rồi nói sau!

Nằm bên người anh, cô đưa tay vụng trộm vuốt ve mái tóc trắng đen lẫn lộn của anh, trên môi vẽ ra ý cười dịu dàng, nhớ tới đám cưới xem mặt của họ khi ấy.

Lúc đó không biết nàng lấy đâu ra dũng khí mà lại đồng ý gả cho một người đàn ông quen biết chưa đến nửa năm này.

Hoa Vân Vân trừng mắt trước hai bên tóc mai bạc trắng này, nghe nói đó là đối tượng cô xem mắt lần này, trong lòng bắt đầu hoài nghi bản thân có phải xúc động quá mức hay không mà lại đồng ý với bà cô đến đây xem mắt.

Nói thật, lần đầu tiên cô nhìn không ra người đàn ông đầu bạc sánh bằng mấy ông già trước mắt rốt cuộc là bao nhiêu tuổi.

“À..... Em có thể xem giấy chứng minh nhân dân của anh không?” Để xác định người đàn ông này đúng là hàng thật, không phải đối tượng xem mặt mà bà cô sắp xếp, cô không kiềm được muốn thử kiểm tra người đó.

May mắn là anh rất dễ tính, chỉ là chẳng nói chẳng rằng nhượng mảy đưa cho cô giấy chứng minh, lúc này cô mới yên lòng.

Dựa theo những gì trên giấy chứng minh năm phút trước cô cầm trên tay ghi lại thì đúng là Tô Dật Hề năm nay mới chỉ hai tám tuổi, lớn hơn nàng có năm tuổi mà thôi.

Hai mươi tám tuổi, cũng có thể coi là trẻ mãi. Nhưng sao lại là một thanh niên tóc bạc đầy đầu, thật sự đúng là bày ra bộ dạng chẳng khác nào ông lão khiến cho người ta lập tức muốn cúi mình, kính trọng chào anh một tiếng “Ông cụ khỏe chứ!” Thực xúc động.

Nhưng cẩn thận nhìn gần, cô mới phát hiện ngũ quan anh quả thực vô cùng đẹp mắt, tuyệt đối có thể gọi là tuấn mỹ.

Đường nét khuôn mặt có thần thái, sống mũi thẳng, môi mỏng lộ ra vẻ kiên nghị dứt khoát, cô lại nhìn anh, dáng người cao ngất, ít nhất cũng phải một mét tám mươi.

Khí chất mâu thuẫn với bề ngoài của anh khiến cô mê muội.

Điều mê hoặc cô nhất là cô không hiểu sao khi ánh mắt anh nhìn chăm chăm lấy cô, thì cô lại có cảm giác như bị điện giật, hại cô kim lòng không nổi mà đỏ mặt, tim đập nhanh, còn nổi cả gai ốc đầy tay.

“Em cũng cho anh xem giấy chứng minh của em một chút.” Để thể hiện sự công bằng, cô lập tức cúi đầu mở ví da của mình.

“Không cần đâu, Hoa, anh tin em.” Tô Dật Hòa rất chính nghĩa nói.

Hoa Vân Vân ngẩng đầu liếc anh một cái, không biết nên nói gì chỉ có thể ngây ngô cười hai tiếng.

Tô Dật Hòa thâm ý nhìn cô chăm chú.

Thực ra Hoa Vân Vân trong mắt anh cả người đều đầy mâu thuẫn, khiến cho anh bối rối.

Theo như tin tức mà anh biết, đối tượng cùng anh xem mắt hôm nay là một cô gái mới hai mươi ba tuổi vừa tốt nghiệp đại học. Nhưng cô gái ngồi trước mắt anh lại có khuôn mặt xinh xắn như búp bê, dáng người nhỏ nhắn lại lanh lợi, nhìn thế nào cũng không nghĩ là một cô gái nhỏ vừa tốt nghiệp.

Chợt nhìn xuống, cô giống như một thiếu nữ xinh xắn đáng yêu.

Lại trộm ngắm gương mặt búp bê trời sinh này mới phát hiện trên khuôn mặt cô xuất hiện hai rãnh mây đỏ ửng hồng, ánh mắt long lanh sáng ngời giống như nai con, trong đó lộ ra sự ảm áp yên bình. Đôi môi cánh hoa như dùng ngón út thoa son điểm nhẹ lên, tràn ngập mùi lực mười phần quyến rũ.

Dựa vào trực giác không thể giải thích nổi, anh cảm thấy rằng cô sẽ là người mẹ tốt, gần như không tồn chút công sức nào mà vòng tay ôm cô vào trong ngực, dáng vẻ như đang ôm ấp một đứa trẻ, đầy tình tể.

Khí chất mâu thuẫn của cô khiến anh không phòng bị mà động tâm.

Hai người im lặng một hồi, nhìn ra trong đáy mắt lẫn nhau đều cùng dâng lên ý cười thân mật.

“Sao anh lại đi xem mắt?” Cô thẳng thắn hỏi, phá tan sự im lặng của hai người lúc đó.

Đã là xem mắt, hai bên nhất định sẽ không quanh co khách khí.

Hỏi rõ mục đích, mọi người cũng không dùng nhiều thời gian để đoán tâm ý đối phương bên kia, hợp nhau thì đi xem thử, không phù hợp thì cảm ơn không liên lạc nữa, sạch sẽ lại gọn gàng

“Anh cảm thấy mình cũng đã đến lúc nên lập gia đình.” Anh điềm tĩnh cười, cho ra một đáp án vô cùng bình thường.

“Điều kiện của anh tốt như vậy, tìm đối tượng hẳn là không khó đâu nhỉ?” Bỏ qua mái đầu bạc đầy độc đáo, có thể nói anh chính là một người đàn ông anh tuấn, hưởng hờ bà cô của cô đã từng nói đó là một người đàn ông độc thân quý giá, tiền lương một năm không dưới bảy con số, cho nên bên cạnh nhất định không thiếu đối tượng.

Chẳng lẽ anh ta có bệnh không tiện nói ra? Cô bất an chớp mắt mấy cái.

“Thân thể anh rất khỏe mạnh, chỉ là công việc bận quá không có thời gian theo đuổi bạn gái bồi dưỡng tình cảm.” Anh nhìn ra hoài nghi trong mắt cô, vẻ mặt có chút buồn cười.

“Cho nên anh quyết định sử dụng phương pháp tiết kiệm thời gian nhất, tốn ít công sức nhất, truyền thống nhất để tìm một bà xã cho mình?” Cô nhanh chóng hiểu ra.

Anh thẳng thắn gật đầu.

“Vậy em thì sao? Sao lại đi xem mắt?” Anh cũng mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Cô là cô gái xinh đẹp, tuyệt đối sẽ không thiếu người theo đuổi, cũng chưa đến tuổi vợ vã lập gia đình.

“Vì em vừa thất tình, muốn xem xem có thể gặp được một người đàn ông tốt khác hay không.” Cô bĩu môi trả lời anh.

Anh nhướn mi, không nói gì nhưng biểu tình trên mặt thì như không tin lắm.

“Coi như em nói linh tinh bậy bạ đi! Đúng rồi, sao anh biết cô em?” Cô bày ra bộ mặt tươi cười, ha ha chuyển sang đề tài này.

“Cô ấy là người làm công từ thiện trong cô nhi viện anh ở hồi nhỏ.” Anh mỉm cười nói.

Cô nhi viện? Cô thoáng sửng sốt.

Với người cô luôn nhiệt tình đến cô nhi viện vì lợi ích chung, cô hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc. Điều làm hoảng sợ chính là xuất thân của anh.

Thấy anh thái độ thản nhiên, không một tia tự ti hay giấu diếm, thiện cảm của cô với anh trực tiếp thăng lên mấy bậc.

“Cô em rất chiều cổ anh, tựa như cha mẹ sống lại của anh, anh vô cùng biết ơn cô ấy.” Giọng điệu anh có cả mười phần chân thành.

“Em từng nghe cô nói qua, rằng cô hay đọc truyện cho một bé trai nghe, cô liên tục khen bé trai kia hết sức thông minh xuất sắc, thì ra bé trai đó chính là anh hả?” Cô bỗng nhiên nhớ ra gật đầu với anh.

Sau đó người cô vẫn luôn độc thân chưa gả của cô bởi vì tinh thần thể lực dư thừa mà vội vàng đi gieo tình thương ở khắp nơi nên không hay liên lạc với gia đình họ nữa, cho nên cũng không nghe được tin tức của anh.

Không ngờ rằng mới chớp mắt một cái, bé trai ở cô nhi viện năm đó đã trưởng thành làm một thanh niên tài俊, khó trách bà cô này quyết để phù sa không chảy xuống ruộng ngoài, vội vàng vàng đem thanh niên vừa có tài vừa có sắc này giới thiệu cho cháu gái mình – là cô.

Hai người có lúc nói vài câu chuyện phiếm có lúc lại chẳng nói câu nào, không khí im lặng ăn cơm mà hài hòa lẫn nhau thật tốt, ấn tượng tốt cũng dần tăng lên.

Sau bữa cơm anh đưa cô về nhà. Trước khi cô vào cửa, anh lễ độ nhìn nàng đưa ra gợi ý định muốn hẹn hò.”Chúng ta có thể hẹn lúc nào đó ăn cơm nữa không?”

“Anh không ngại gương mặt búp bê của em sao?” Cô lộ ra chút bối rối.

Hai người bọn họ đứng chung một chỗ có thể bị người ta nhận nhầm là trâu già gặm cỏ non không?

“Vậy em có ngại cái ngoại hình như lão già tóc bạc trắng này của anh không?” Anh hỏi lại cô.

“Không đâu, em cảm thấy anh thật có cá tính.” Cô cười nhìn anh, mắt sáng như sao lay động.

“Anh cũng thấy em rất xinh đẹp.” Anh ngắm nhìn cô, trong mắt có sự ngưỡng thức không thể nhận sai.

“Dạ, lại cùng nhau ăn một bữa cơm chứ?” Cô gật đầu đồng ý rồi mời anh.

Tiếp đó, hai người kết giao, hai bên cũng lấy kết hôn làm điều kiện trước tiên, đều lo chuẩn bị. Bốn tháng sau, ở một bữa tối hẹn hò không có hoa tươi, không có ánh nến, Tô Dật Hòe mở miệng cầu hôn với cô.

“Anh sẽ chăm sóc em cả đời.” Anh nói.

Hoa Vân Vân nhìn thoáng qua anh từ ví da trong bộ tây trang, lấy ra chiếc nhẫn, lại nhìn đôi mắt anh trầm ổn có thể làm cho người ta an tâm.

“Vâng.” Không chút suy xét, môi anh đào xinh đẹp cong lên, cô mỉm cười gật đầu.

2. Chương 2

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN HUÂN YÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đang lúc Tô Dật Hòe còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, chớp mũi đã ngửi thấy được mùi hương riêng biệt thuộc về Vân Vân.

Theo bản năng nghiêng đầu về phía thân mình ảm áp mềm mại đang dán vào người anh, hé mắt, quả nhiên thấy được khuôn mặt tròn trịa non nớt đầy ngọt ngào..

Anh nhìn đã mắt dáng vẻ Hoa Vân Vân ngủ say, nghĩ rất muốn đưa tay ôm chặt nhưng lại sợ đánh thức cô.

Từ nhỏ anh đã là đứa trẻ mồ côi, bên cạnh chưa bao giờ có người thân làm bạn, đối với cái cảm giác gọi là “nhà” một chút khái niệm cũng không có.

Mãi cho đến khi Hoa Vân Vân gả cho anh, trở thành “người nhà” đầu tiên từ lúc anh có trí nhớ sau khi sinh ra đến giờ, anh mới biết được “nhà” không chỉ là một gian phòng xi măng có thể che gió tránh mưa, mà là một tầng ý nghĩa sâu hơn.

Có người trong nhà chờ anh trở về, có người bên tai anh nói đi nói lại, có người nhớ anh, muốn anh khỏe mạnh, làm cho cuộc sống độc thân hơn hai mươi năm của anh nhờ hai năm nay mới cảm thấy được đây chính là cuộc sống.

Mà cách anh muốn dùng để báo đáp tình yêu của vợ là anh muốn phải kiếm được nhiều tiền, để cho cuộc sống không lo thiếu thốn. Nhưng mà bà xã trước đó vài ngày lại tuyên bố với anh sẽ rời nhà trốn đi.

Anh không phải đồ ngốc: trong lòng hiểu rõ Vân Vân làm vậy mục đích là muốn nói với anh rằng, cô đối với cuộc hôn nhân của bọn họ có chút không vừa lòng. Có điều anh không thể hiểu rõ cuộc Vân Vân cảm thấy không hài lòng chỗ nào.

Lúc này, Vân Vân bỗng nhiên nhúc nhích một chút, mí mắt chớp chớp, mê mang lên tiếng: “Anh tỉnh rồi?”

Cô ngậy thơ thuần khiết nhìn anh ngây ngô hỏi, làm cho anh thấy buồn cười.

“Ừ.”

Anh có lòng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cao thấp vỗ về.

Cô ngả mình lên người anh, trán của cô khẽ chạm lên cái trán ấm của anh.

“Vẫn còn hơi nóng một chút!”

Để dò xét nhiệt độ cơ thể anh, khuôn mặt hai người phải dựa vào thật gần, nhưng thái độ của cô lại vô cùng tự nhiên, một chút xiu ý độ cảm dỗ cũng không có, ngược lại rũ mắt nhìn đôi môi phẩn hồng của cô, một cổ rục rịch xuất hiện.

Anh trở tay ôm sau gáy cô, đem cô khẽ áp sát vào mình, hôn lên môi cô.

Cô đầu tiên là kinh ngạc nhìn anh, sau đó cúi đầu cười, tình nghịch chiếm thế thượng phong, dựa vào lòng ham muốn của anh chơi trò truy đuổi. Không cho anh thuận lợi hôn đến môi của cô.

Nghe cô bật ra tiếng cười khanh khách, anh đành vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười mà hơi hơi giương cao khóe miệng.

Anh đột nhiên có phần hiểu được đạo lý “tiểu biệt thắng tân hôn”.

Cô rời khỏi anh mấy ngày nay, trong lòng anh mười phần nhớ nhung.

Trong nháy mắt, trong lòng anh nảy lên một nỗi bất an không rõ.

Anh chưa từng có người yêu, không xác định được tình cảm mãnh liệt thế này có phải bình thường hay không, càng không thể tưởng tượng ngộ nhờ có một ngày, nếu cô thật sự rời khỏi anh, sẽ gặp phải tình cảnh như thế nào.

Nghĩ đến đây, anh bắt tri bắt giác tăng thêm lực tay, nhanh đến mức cô không kịp né tránh, bá đạo hôn cô.

“Ừm..... Hòe, Dật Hòe? Anh ôm em đau quá..... ” Vân Vân thoáng thấy khó chịu cố tránh.

Anh nghe vậy ngẩn ra, lập tức buông hai tay.

“Thật xin lỗi.”

Anh lập tức tự trách bản thân, trong mắt lại như sắp phóng ra lửa.

Cô phát hiện anh bỗng nhiên thu hồi nhiệt tình, trong lòng cảm thấy hơi hơi mất mát.

Đầu gối này cái gì cũng tốt, chỉ là lẽ phép đến nỗi không có tư tưởng.

Chẳng qua là ôm được một chút, anh liền lập tức nhận lỗi với cô, cứ như là một học sinh tiểu học làm sai, cô lại chưa từng muốn mắng anh.....

Ôi.....

“Em đến phòng bếp nấu cháo cho anh, anh ngủ thêm một lát nữa đi. Chờ cháo nấu xong em lại vào đánh thức anh.” Cô xoay người xuống giường, thuận tay giúp anh đắp chăn.

“Vân Vân..... ” Anh có chút chần chờ gọi cô.

“Dạ?” Đi gần tới cửa, cô quay đầu nhìn anh.

“..... Không có việc gì.” Lời tới bên miệng rồi lại nuốt về.

Cô ngay lập tức không thể từ trên mặt anh đoán xem anh đang muốn nói gì, đành nhún nhún vai xoay người rồi đi.

Nhìn bóng dáng Vân Vân rời đi, vẻ mặt Tô Dật Hòe có chút ảo não.

Thật là, chẳng qua chỉ là muốn nói với cô tiếng cảm ơn thôi, cũng không phải là câu khó nói nhưng làm sao lại không thể nói ra được chứ?” Anh buồn bực cào cào đầu.

Anh thật sự muốn nói với cô nhiều câu cảm tạ hơn nhưng không hiểu sao lời đã đến đầu lưỡi rồi, lại không phun ra được, đợi đến lúc cô đi rồi mới thấy buồn bực đến bùng nổ.

Anh có chút hờn dỗi, mạnh mẽ kéo cái chăn phủ kín mặt.

Rõ ràng là người đàn ông có đôi vai đỉnh thiên lập địa, thế mà ở trước mặt bà xã lại không được tự nhiên như các bà các chị chứ?

Hừm!

Nói phải rồi nhà trốn đi, kết quả sau khi ông xã đuổi theo, Hoa Vân Vân vẫn cứ ngoan ngoãn theo chồng về nhà. Về phần lời thề đào tạo ông xã son sắt lúc trước, đó, đương nhiên cũng không kịp thực hiện.

Còn có, không biết tại sao, người nhà Hoa gia đều giống nhau như hệt, ai cũng không hèn mà cùng đồng loạt lập kế hoạch muons đi Mỹ, toàn bộ Hoa gia nhất thời ồn ào ầm ĩ, khiến cho cô không thể không cùng ông xã về nhà.

Hơn nữa, lúc cô cùng chồng về nhà, còn tiện đường mang về một con đại cầu lông vàng được “gửi gắm” cho họ.

“A Kiều tới đây ăn cơm nào!”

Hoa Vân Vân đang cầm một bát thịt hộp cho chó ăn thơm ngào ngạt, đứng ở cửa gọi to tên đại cầu đang phơi nắng dưới mái hiên.

May mà lúc trước nhà Tô Dật Hòe mua là một căn nhà lớn hiện đại có vườn hoa ở ngoại ô thành phố, trước nhà còn có một cái viện nhỏ đủ để nuôi dưỡng một nhà A Kiều.

A Kiều lười biếng ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô “gâu” một tiếng, sau đó lại buồn chán quay về tại chỗ nằm úp sấp.

Hoa Vân Vân đi tới, vẻ mặt cảm thông mà ngồi xổm bên người A Kiều.

“Đang nhớ đến chủ nhân của em sao?” Cô đưa tay sờ sờ đầu đại cầu, nó thấp giọng “ừ” một tiếng, dáng vẻ đầm đìa đáng yêu.

“Không cách nào đâu..... chủ nhân Âu Dương của em cùng Huyền Huyền phải về Mĩ, Sắc Sắc cũng muốn cùng vị hôn phu giám đốc của nó đến Mĩ, ba cùng đi Tề thể mà cũng gia nhập đoàn du lịch, nói muốn tới nước Mĩ tham quan, tiện thể gặp gỡ thông gia bên Mĩ, hiện tại trong nhà không còn một ai ở, cho nên em đành phải tạm thời theo chị về nhà ở một thời gian vậy!”

A Kiều uể oải nhúc nhích hai cái tai lông xù, quăng tới đôi mắt đen lay láy nhìn cô.

“Chờ Âu Dương cùng Huyền Huyền tới nước Mĩ, sau khi giúp em làm xong giấy tờ, sẽ dẫn em sang Mĩ cùng, vì vậy trước tiên hãy ngoan ngoãn ăn cơm có được hay không?”

Vân Vân giống như dỗ dành trẻ con, còn nghiêm túc ngồi xổm trên mặt đất, cùng đại cầu nói chuyện.

A Kiều “gâu gâu” hai tiếng, không biết có phải nghe tiếng cô an ủi không thể mà thật sự đứng dậy đi đến bên chân cô, đầu vùi vào cái bát quen thuộc lạch cạch lạch cạch bắt đầu ăn.

“A Kiều ~ em thật sự là một chú chó ngoan ~”

Cũng không quan tâm cầu cầu có thể bị cô dọa sợ đến nghẹn hay không, cô cao hứng ôm cổ A Kiều, hoàn toàn không chú ý A Kiều đang lộ ra biểu cảm vừa buồn rầu vừa dịu ngoan.

“Vân Vân, em ôm con chó chặt thật đấy.”

Bên cạnh bất thành linh xuất hiện giọng nam, dọa cô nhảy dựng. Ngẩng đầu, chỉ thấy Tô Dật Hòe đứng ở cửa tức cười nhìn cô.

Không biết anh đã đứng ở đó bao lâu? Nghĩ đến anh thật sự có thể thấy được cô thần kinh nói chuyện với chó như vậy, trên mặt cô không ngăn được toát ra một trận xấu hổ.

“Hôm nay sao anh về sớm vậy?” Cô buông A Kiều ra, đỏ mặt đứng lên, hì hì cười gượng hai tiếng.

Ông xã cuồng công tác của cô luôn tăng ca một ngày một đêm, buổi tối sau mười giờ mới rời khỏi công ty đã là chuyện như cơm bữa, ngẫu nhiên có thể đứng giờ tan tầm về nhà ăn cơm, cô liền xúc động muốn cười trộm. Không ngờ rằng hôm nay anh lại về nhà trước giờ, thật sự làm cô vừa mừng vừa sợ.

“Hôm nay thời gian họp ngắn hơn, anh lại vừa mới từ Nhật Bản trở về, sắp đặc biệt cho anh tan ca về nhà sớm.” Anh thần nhiên giải thích.

“A! Cái ông sếp mất hết tính người kia của anh sao hôm nay lại tốt như vậy, động lòng từ bi thả anh về nhà sớm?” Hoa Vân Vân cố ý lộ ra biểu tình sung sướng, trêu đùa hỏi.

“Ông ta không đến mức như em nói đâu.” Tô Dật Hòe cười khê lắc đầu, đi vào trong phòng.

“Em không biết hôm nay anh lại về sớm như vậy nên còn chưa nấu cơm! Làm sao bây giờ ông xã?” Hoa Vân Vân có chút buồn rầu theo sát anh cùng nhau vào nhà.

“Không sao, tùy tiện chuẩn bị một chút là được rồi.” Anh vừa cởi áo phục, vừa đi đến phòng ngủ.

“Vâng..... Vậy có hứng thú với hộp thịt kia của A Kiều không?” Cô chẳng biết từ đâu cầm lấy hai cái hộp có in dấu hình khuôn mặt con chó đang tươi cười.

Tô Dật Hòe sung sướng, quay đầu lại ngây ngốc nhìn cô.

“Đừng tỏ ra lo sợ thế, anh nghĩ rằng em sẽ hành hạ anh sao? Ông xã ngốc!” Nhìn ánh mắt không thể tin của anh, Hoa Vân Vân bị đùa đến cười ha ha.

Trên mặt Tô Dật Hòe hiện ra màu đỏ sạm khả nghi, không nói một câu liền nhanh chóng quay đầu đi vào phòng ngủ.

“Hả..... Anh tức giận sao?”

Nhìn ông xã quay đầu rồi đi, tươi cười trên mặt Hoa Vân Vân nháy mắt biến mất, hiện lên vẻ mặt buồn rầu, ôm đồ hộp thì thào nói.

Hồngбет, hy vọng ông xã sẽ không thật sự tức giận.

Cô chỉ là nói giỡn mà thôi! Hoa Vân Vân ủ rũ đi tới phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Sau cánh cửa phòng ngủ, Tô Dật Hòe dùng sức nắm tay gỗ đầu, vì phản ứng vừa này của mình mà ảo não không thôi..

“Hừ, phản ứng của mình đúng là ngu ngốc, đã bị đùa giỡn còn đỏ mặt cái quỷ gì chứ!” Anh thầm mắng chính mình..

Gã đàn ông không thú vị như vậy, khó trách Vân Vân lại muốn rời nhà trốn đi.

Tưởng tượng đến đây, tâm tình Tô Dật Hòe bỗng nhiên sa sút.

Vì không muốn bản thân nghĩ nhiều, anh đi tới trước tủ thay quần áo ở nhà, bước vào phòng tắm rửa mặt.

Ở trong phòng giày vò một hồi, ngửi thấy mùi đồ ăn từ phòng bếp bay ra, anh không tự chủ được bị lôi kéo ra khỏi phòng, tự động đến phòng bếp báo danh..

Lo lắng Tô Dật Hòe đói bụng phải chờ lâu, Hoa Vân Vân sử dụng nguyên liệu nấu ăn có sẵn trong tủ lạnh, động tác gọn gàng mà nhanh chóng rang cơm đặt trên bàn.

Không cần chờ cô kêu to, Tô Dật Hòe vừa thay quần áo, rửa mặt chải đầu sơ qua một chút đã ngửi thấy mùi hương mà chủ động đến hỗ trợ chuẩn bị bát đĩa ngồi vào bàn ăn.

Nhìn anh giống như đứa trẻ cầm chiếc đĩa, ánh mắt lộ ra vẻ mặt thèm thuồng chờ mong nhìn cơm rang trên bàn, trong lòng cô một hồi ầm ập tràn đầy.

Ông xã đầu gối này của cô tuy rằng ăn nói vụng về, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói với cô những từ ngữ ngọt ngào, nhưng thật ra anh thường dùng vẻ mặt cổ vũ thẳng thắn mà trực tiếp biểu đạt lòng nhiệt tình yêu thương đối với tay nghề bếp núc của cô.

“Anh đói bụng sao? Vậy anh ăn trước đi, em chuẩn bị thêm một đĩa nữa là tốt rồi.” Cô quay đầu lại nói với anh.

“Không, anh chờ em ăn cùng.” Anh không thấy cô, tầm mắt dính ở trên làn khói trắng tỏa ra từ cơm rang trứng.

Biết anh sẽ kiên trì, cô không nói nữa mà nhanh chóng chuẩn bị thêm một nồi canh đậu hũ rau cải nhẹ nhàng thanh mát.

Sau khi bưng lên bàn, vợ chồng rất ăn ý mà cầm lấy bát cùng nhau khởi động.

Khi anh vui đầu ăn cơm rang, cô múc cho anh một chén canh.

“Cám ơn..... ” Anh gật gật đầu với cô. Sau đó tiếp tục càn quét cơm trong bát.

Nhìn anh ăn ngon lành, thành thật mà nói trong lòng cô tuy rằng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cô từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được anh sao lại thích ăn cơm cô nấu như vậy.

Bởi vì mẹ mất sớm, thân là trưởng nữ cô phải đảm đương rất nhiều việc nội trợ trong nhà. gồm có cả việc nấu cơm. Lúc còn chưa gả cho Tô Dật Hòe, cơm nhà đều là cô nấu, chịu trách nhiệm ăn no chính là ba cùng hai cô em gái, vì vậy đối với việc nấu cơm mà nói không phải điều khó khăn.

Nhưng cô biết tài nấu nướng của mình chỉ ở mức trung bình, lại còn lười làm các món ăn phong phú cho nên đồ ăn ở nhà hương vị đều bình thường. Tuy rằng ba cùng hai em gái chưa bao giờ soi mói bất bẻ, nhưng cũng không đến trình độ để người ta có thể nhiệt tình yêu thương thế.

Cho nên cô hoài nghi Tô Dật Hòe tuy rằng thường xuyên ăn cơm xã giao ở nhà hàng cao cấp, nhưng đối với khả năng đánh giá thưởng thức mỹ thực hiển nhiên còn cần phải bàn bạc lại.

Khi ăn cơm ngoại trừ tiếng bát đũa va chạm ra, trong phòng còn bao phủ một bầu không khí lặng im xấu hổ.

Tuy rằng kết hôn hai năm, cô vẫn không thể đọc được chính xác tâm tư của đồ đầu gối vui buồn không rõ là anh.

Có đôi khi, cho dù cô nhin không được mở miệng hỏi anh đang suy nghĩ cái gì, cũng thường bị anh đáp lại một câu “Không có gì” đầy qua loa tắc trách, anh tựa như một cái miệng hồ lô, khiến cho cô đang nhiệt tình như lửa lại bị một gáo nước lạnh hắt vào, chặt vật nhếch nhác.

Ngậm đũa, Hoa Vân Vân len lén nhìn trộm khuôn mặt tuần tú của ông xã.

“Ông xã.....” Cô ngập ngừng mở miệng khê gọi.

“Ừ?” Anh thản nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

“Vừa rồi.....” Cô muốn nói lại thôi.

Cô cắn cắn môi không biết nên mở miệng nhắc tới trò đùa lúc trước như thế nào.

“Không có việc gì.” Anh bỗng nhiên đánh gãy lời của cô.

“.....Ặc.” Cô trừng mắt nhìn.

Cô cố gắng ngẩng đầu lên, không nói tiếp, không khí trên bàn cơm lại lạnh xuống.

Không tiếng động thở dài một hơi, sau đó cô cũng lẳng lặng cúi đầu ăn cơm.

Không nghĩ rằng Tô Dật Hòe ngược lại ngừng ăn, liếc mắt ngắm nhìn cô thật sâu.

“Anh.....”

Anh nhỏ giọng cúi đầu lẩm bầm một lát.

“Gi?” Cô không nghe rõ, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh nói anh không tức giận.” Lúc này anh mới thông thả nói được câu rõ ràng.

Tuy rằng vẻ mặt anh trầm ổn, nhưng đối diện với cái nhìn chăm chú của cô, lỗ tai lại dần dần đỏ lên đầy khả nghi.

Hoa Vân Vân mở to đôi mắt.

Anh anh anh anh anh giải thích với cô sao?

Anh, anh anh anh sao lại hiểu được trong lòng cô đang muốn nói điều gì?

“Ông xã.....” Cô không dám tin mở lớn mắt nhìn anh, hai mắt long lanh ngập nước chớp chớp.

Anh thế mà lại mở lời trước, chủ động giải thích ý nghĩ trong lòng của anh với cô!

Chẳng lẽ lần này cô rời nhà trốn đi, trên người anh phát sinh hiệu ứng kỳ diệu nào sao?

Ôi ôi mặc kệ thế nào, cô thật sự cảm động quáaaa!

“Nhanh ăn cơm đi, anh có cái gì đẹp đâu chứ?” Anh cứng ngắc che mặt, giọng nói không được tự nhiên.

“Đương nhiên là bởi vì anh rất tuần tú nha!” Cô cười thô lỗ.

Tuy rằng mái tóc hoàn toàn tương xứng với danh xưng thiếu niên đầu bạc, nhưng đối lại anh có được một loại chữmặc đặc biệt hấp dẫn mê người.

“Bậy bạ!” Anh buông xuống một câu khiển trách, lúc này ngay cả cái cổ cũng đỏ luôn.

“Trong công ty nhất định có rất nhiều nữ nhân viên bị anh quyến rũ đúng không?” Cô cắn chiếc đũa, cười ha hả trêu chọc anh. Thân là bà xã của ông xã đẹp trai, cô rất là để ý đến điểm này.

“Không đâu.” Anh trong miệng phủ nhận, sắc mặt đã có chút khác thường.

“Làm sao có thể? Em ở nhà cũng nhận được dăm ba cuộc gọi của nữ nhân viên công ty —— á!” Cô tỉnh quái xua tay không tin, sau đó mới phát hiện hàm ý của bản thân vội vã ngậm miệng lại.

“Em nói cái gì? Có người gọi điện thoại đến nhà?” Đầu lông mày của anh lập tức nhíu chặt, tâm tình có chút khó chịu.

“Ặc, không đâu!” Cô nhanh chóng đem khuôn mặt nhỏ vội vã vào trong bát, giả vờ ăn cơm rất vội vàng.

“Vân Vân, người nghe máy là cô giúp việc sao?” Anh buông bát đũa, truy hỏi cô, tựa hồ không nhận được đáp án sẽ không bỏ qua.

“Ông xã, anh đang lo lắng cái gì?” Cô không đáp lại, tò mò nhìn anh.

Cô mơ hồ nhận thấy anh đối với việc nữ nhân viên gọi điện đến nhà có phản ứng rất không bình thường.

“Anh không có lo lắng, anh chỉ muốn biết rõ tình hình.” Sắc mặt anh vẫn cứng ngắc như cũ.”

“Vây hả..... ”

Cô cố gắng muốn từ trên mặt anh nhìn ra dấu vết vì sao anh tức giận, nhưng anh luôn đem tâm tư chính mình che giấu rất tốt, cô nhìn nửa ngày vẫn vô ích như cũ.

“Người gọi tới nói những gì?” Anh tiếp tục truy hỏi.

“Không có gì, khi các cô ấy gọi tới đều nói muốn tìm anh, hơn nữa tự xưng là đồng nghiệp công ty, sau đó các cô ấy hỏi bà Tô có ở nhà hay không, sau khi em trả lời thì đều cúp máy.” Cô gắng sức miêu tả qua loa trả lời.

“Về sau nếu nhận cuộc gọi kỳ quái quái rầy rắt nhất định phải nói cho anh biết.” Trong mắt anh mơ hồ hiện lên tức giận, nhìn ra được vốn dĩ tâm trạng tốt đều bị tâm tình của mình phá hỏng.

“Dạ.” Cô gật gật đầu, rũ mắt bưng lên cái bát, ăn mà không biết canh đã lạnh nửa phần rồi.

Tuy rằng cô hết sức kiềm chế cái cảm giác buồn bực kỳ quái ở ngực kia xuống, ngoan ngoãn khép miệng lại, không hề truy hỏi tới cùng nữa nhưng mầm mống hoài nghi đã gieo xuống, ở trong lòng cô sinh sôi.....

Vì sao anh lại để ý việc nữ nhân viên gọi điện thoại tới nhà như vậy?

3. Chương 3

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN HUÂN YÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Dật Hòe ở trong công ty luôn luôn điềm tĩnh nhã nhặn nhưng hôm nay trong mắt lại có ánh lửa hừng hực, làm đám nhân viên nữ trong phạm vi mười thước xung quanh sợ hãi, khiến các cô đều không dám lên tiếng, hốt hoảng trốn tránh.

Lần đầu nhìn thấy anh tức giận, tuy rằng trong lòng hơi sợ, rồi lại cảm thấy bộ dạng anh tức giận thật cá tính. Bởi vậy nhóm nữ nhân viên vẫn không nhịn được len lén ló đầu vào, bị cuốn hút mà tán thưởng.

“Được rồi, Dật Hòe, đừng tức giận nữa.” Thân là học trưởng đại học kiêm ông chủ hiện tại của Tô Dật Hòe – Lâm Khanh Diệu, lúc này đang kiên trì vươn tay vỗ vỗ vai anh, hy vọng có thể đem cơn giận của anh dẹp xuống.

Đây cũng là lần đầu anh ta nhìn thấy Tô Dật Hòe bộc phát lửa giận lớn như vậy, biểu cảm xơ xác tiêu điều đến anh cũng thấy sợ.

Bọn họ lập lên công ty này tuy rằng lấy tên ông chủ là Lâm Khang Diệu, mà Tô Dật Hòe chính là quản lý cấp dưới của Lâm Khang Diệu, nhưng trên thực tế công ty là do hai người bọn họ hợp lực gây dựng lên. Bởi vậy hai người đều có địa vị ngang nhau.

Lâm Khang Diệu phụ trách lập kế hoạch tài chính cùng làm nhiệm vụ thanh toán, chủ yếu đóng chốt ở công ty, Tô Dật Hòe thì lại tự mình đi nhờ vả các công ty xí nghiệp, sử dụng năng lực tính toán tài vụ chuyên nghiệp của mình, vì công ty quy hoạch tài vụ đầu tư, phân tích và phụ trách đề xuất sáng kiến, bởi vậy thường xuyên đi công tác khắp mọi nơi. Nhờ nỗ lực của hai người, mấy năm gần đây công ty đã gây dựng được danh tiếng không tồi

“Rốt cuộc là ai đùa dai gọi điện đến nhà quấy rối vợ tôi?” Tô Dật Hòe mặt mày cau có.

“Ái chà, đừng tỏ ra kinh ngạc như vậy, bộ dạng cậu tuần tú thế này, người phụ nữ nào có mắt mà không bị cậu mê hoặc? Trong công ty thậm chí còn có một đội người tình thân vệ của cậu đấy! Hai năm trước lúc cậu kết hôn, không biết đã đập nát bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ. Cho dù cậu có chết cũng không thoát nổi, chẳng qua có người không chịu chết tâm, muốn gọi điện thoại hỏi một chút xem nhà cậu có thể thêm một bà chủ Tô nữa hay không thôi!” Trời, khát quá, uống nước, uống nước.

Lâm Khang Diệu nói một đoạn dài, dường như không có tác dụng dập lửa, chỉ thấy sắc mặt Tô Dật Hòe càng thêm tái mét.

“Nếu như tôi bảo mấy người phụ nữ cũng gọi điện tới nhà anh, ân cần hỏi han bà xã của anh, anh cảm thấy sao?” Tô Dật Hòe mặt lạnh đảo qua.

“Đừng! Tôi với cậu có tình có nghĩa như vậy, không nên hại tôi!” Lâm Khang Diệu cực kỳ sợ hãi, mạnh mẽ xua tay.

Đùa cái gì chứ, nếu hỏ cái trong nhà anh mà nhận được cuộc điện thoại không rõ lai lịch từ người phụ nữ khác, không lột da anh đi làm giẻ lau nhà xí mới lạ!

Tô Dật Hòe lạnh lùng quét mắt liếc ông chủ một cái: “Trách tôi sao?”

“Không trách, không trách!” Lâm Khang Diệu cười gượng, thức thời lập tức đem lời nói thu về.

Tô Dật Hòe cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng, vẻ mặt đầy tâm sự.

“Hôm nay cậu đã nói ra những lời thế này là muốn những nữ nhân viên bớt bớt đi một chút, hẳn là sẽ không có ai lại vô cớ gọi điện đến nhà cậu quấy rầy nữa đâu. Sao vẫn còn tâm tình không tốt chứ?”

“Khang Diệu, nếu bà xã anh nhận được cuộc gọi từ người phụ nữ không rõ lai lịch đến nhà, cô ấy có ghen không?” Tô Dật Hòe lộ ra biểu cảm buồn rầu.

“Đừng đùa, nếu vậy quả thực sẽ hại tôi đứng trước ngày tận thế!” Lâm Khang Diệu xin miễn thứ cho kẻ bắt tài.

“Tôi không rõ vì sao Vân Vân không hề ăn dấm chua với việc này, ngược lại cho đến bây giờ cũng chưa hề phàn nàn gì với tôi.”

“Áy..... Hai người dạo này..... Ừ, quan hệ vẫn hài hòa chứ?” Lâm Khang Diệu cẩn thận hỏi.

“Có ý gì?” Tô Dật Hòe mờ mịt hỏi, anh đối với vấn đề này không hiểu ra sao..

“Ôi giới, tôi hỏi các cậu có phải bằng mặt không bằng lòng hay không, tương kính như “Bằng”?” Lâm Khang Diệu ngược lên hỏi.

Lúc này Tô Dật Hòe nghe hiểu, sắc mặt khó coi, tay nắm chặt, răng rắc rung động: “Anh đang nguyên rửa hôn nhân của tôi?”

“Này, là cậu tìm tôi làm bác sĩ tư vấn, tôi đương nhiên phải hỏi tình trạng bệnh trước mới có thể bốc thuốc đúng chứ!” Lâm Khang Diệu nhảy dựng lên nhanh chóng trốn sau bàn làm việc lớn, cùng anh kéo ra một khoảng cách an toàn.

“Vợ chồng chúng tôi trong lúc đó vẫn thật sự rất tốt!” Khuôn mặt anh không biết là tức giận hay lúng túng mà hiện lên màu hồng sậm.

“Bà xã cậu không phải vừa mới bỏ nhà trốn đi sao?” Lâm Khang Diệu rõ ràng sợ chết vẫn ngửa da vuốt râu hùm.

Tô Dật Hòe lạnh lùng lườm anh ta, lườm đến mức anh phải sờ cả gai ốc.

Nhìn cơn giận của anh hôm nay thật sự vô cùng lớn, Lâm Khang Diệu cũng không dám trêu chọc anh nữa.

“Được rồi, không cãi nhau với cậu nữa! Hôm nay cậu vẫn nên về sớm một chút đi!” Anh ta phất tay ra về xua đuổi.

“Không phải mới có dự án chuyển giao tài chính hay sao? Tôi phải xem trước một chút tư liệu.” Tô Dật Hòe từ chối ý tốt của anh chàng.

“Tư liệu cũng sẽ không mọc chân chạy mất, ngày mai lại xem cũng không muộn.” Lâm Khang Diệu phất tay với anh, muốn anh đừng vội.

“Nhưng.....” Tình thần trách nhiệm khiến anh không thể thỏa hiệp.

“Mau trở về dỗ bà xã của cậu quan trọng hơn. Lúc công ty vừa mới thành lập vài năm, quả thực vất vả hơn nên bà xã của tôi cũng có thể thông cảm cho việc tôi hàng ngày tăng ca ngủ lại công ty. Nhưng hiện tại công ty đã dần dần ổn định, bước vào khuôn khổ, bà xã cũng bắt đầu thúc giục tôi phải về nhà ăn cơm nhiều hơn, ở bên con nhỏ. Gần đây tôi chỉ cần về nhà muộn một chút, bà xã sẽ tụng kinh bên tai, nói tôi rõ ràng học quản trị kinh doanh, sao lại không biết cách thiết lập nên một phương thức làm việc có hiệu suất cao chứ? Luôn khiến bản thân mình mệt đến như vậy? Sau đó lại bổ sung tặng cho tôi một câu “Đừng cứ như là mở tiệm cà phê” đúng là sửa dở thành hay đem tôi từ ông chủ một công ty tài chính thành một kẻ tầm thường.”

Lâm Khang Diệu càng nói càng ai oán, cuối cùng đã bắt đầu oán giận.

Trái lại Tô Dật Hòe càng nghe càng nghiêm túc, lâm vào trầm tư..

Một hồi lâu, anh mới dường như không có việc gì mà thản nhiên nhướn mày nói với Lâm Khang Diệu: “Học trưởng, bà xã anh thật không hổ là bông hoa của câu lạc bộ hùng biện năm đó, hai ba câu đã có thể quật ngã anh rồi.”

“Cậu giờ mới biết à. Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, lấy một bà vợ ngày ngày đầu võ mồm về, cũng là một loại tình thú trong cuộc sống.” Anh giống như vừa bắt đắc dĩ lại vừa vui vẻ chịu đựng mà cười hắc hắc, bắt đầu thu đồ đạc trên bàn làm việc.

“Tình thú trong cuộc sống?”

“Đúng vậy, chứ không thì hai người đều không nói gì chẳng phải rất buồn hay sao?”

Tô Dật Hòe nghĩ đến tình trạng sống chung của anh và Vân Vân, lông mày bắt đầu thất lại.

Theo như cách nói của Lâm Khang Diệu, cuộc sống tình thú của anh cùng Vân Vân về căn bản là thất bại. Từ khi kết hôn đến giờ đã hai năm, bọn họ không một lần cãi nhau, đừng nói là đấu võ mồm.

“Ngoại trừ đấu võ mồm, còn có thứ khác..... à, cuộc sống tình thú khác không?” Tô Dật Hòe khiêm tốn hỏi.

Cho đến bây giờ anh cũng không biết người một nhà lúc bình thường nên ở chung như thế nào, người nhà hẳn là nên ở chung hòa hợp mới đúng.

“Phương pháp sáng tạo cuộc sống tình thú có rất nhiều, ví dụ như thỉnh thoảng tặng hoa hay một món quà nhỏ cho vợ, đảm bảo cô ấy sẽ mừng rỡ reo lên, cười đến mức miệng không thể ngậm!” Lâm Khang Diệu hào phóng dạy anh tùy cơ hành động

Tặng quà hả.....

Nhớ tới vợ yêu, trong đầu Tô Dật Hòe nhin không được bắt đầu tự hỏi thứ quà tặng gì thì phù hợp với Vân Vân nhỏ xinh đáng yêu của anh nhất.

Lâm Khang Diệu khỏi phải nói, nếu tặng món quà nhỏ cho vợ, cam đoan vợ cậu ta sẽ mừng rỡ reo lên sao?

Nghe học trưởng nói xong, trên đường về anh đặc biệt đi vào một cửa hàng trang sức do phần đông nữ nhân viên giới thiệu, đặt làm một cái dây chuyền hình trái tim bằng bạc tinh xảo dễ thương.

Nhưng..... Vân Vân nhìn trang sức được cửa hàng đặt trong một cái hộp nhỏ màu xanh biếc đang cầm trong tay, cô chẳng những buồn bực không lên tiếng, trên mặt còn không có chút vẻ mặt vui mừng nào mà còn dùng ánh mắt như bị thương vô cùng kỳ quái nhìn anh.

“Sao anh đột nhiên lại tặng em dây chuyền?” Cô cúi đầu nhìn dây chuyền bằng bạc hình trái tim nằm trong chiếc hộp nhỏ màu xanh, trong lòng trăm vị lẫn lộn.

“Anh..... Không có gì, tự nhiên nghĩ đến thôi.”

“Ặc..... ” Cô lặng lẽ lấy về dây chuyền, trên mặt vẫn không có một dấu hiệu vui vẻ.

Vì sao phản ứng của Vân Vân cùng học trưởng nói hoàn toàn không giống nhau?

Tô Dật Hòa trong lòng có chút lo âu, có chút bất an, không biết bản thân làm sai chỗ nào?

“Không đẹp sao? Hay là anh mang ra cửa hàng trả lại, rồi đưa em tự đi chọn? Thật xin lỗi, anh chưa hỏi qua ý kiến của em, đã tự quyết định mua nó.” Anh có chút túng quẫn, không nghĩ nhiều mà vươn tay muốn lấy chiếc hộp về.

“Không, anh chọn kiểu rất đẹp, em rất thích.” Cô lắc đầu, vừa nhanh chóng cầm lại chiếc hộp, không cho anh cầm đi, vừa tặng anh nụ cười không hề phát ra từ trong tim. Nụ cười đó quả thực có thể dùng một chữ “Buồn” để miêu tả.

“Nhưng mà em không thích..... ” Anh bối rối nhìn cô. Cô cười thật sự rất khó coi, trong lòng anh thất lại từng chút một.

“Em thực sự rất thích! Ánh mắt của anh tốt lắm, hơn nữa em cũng thích loại kiểu dáng đơn giản này.” Cô dùng sức cam đoan với anh.

“Thật không?”

“Em.....Em đi nấu cơm, anh đi vào trong rửa mặt trước đi, đợi lát nữa đồ ăn sẽ xong ngay.” Cô vội vã xoa người, đi tới gian phòng phía nam.

Tô Dật Hòa bất an nhìn bóng dáng của cô, tựa hồ nghe thấy giọng nói của cô còn mang giọng mũi. Nhìn một hồi lâu, anh mới cau mày, lặng lẽ đi vào phòng.

Sau khi đi vào phòng bếp, cô thật cẩn thận đem chiếc hộp mở ra, tinh tế vuốt trang sức hình trái tim bằng bạc rủ xuống, nước mắt lại tràn đầy vành mắt.

Kết hôn hai năm, anh chưa từng tặng cô món quà gì sao lại đột nhiên sau khi biết có người phụ nữ gọi điện tới nhà quấy rầy, liền tặng cô một cái dây chuyền, lại còn là loại trang sức nổi tiếng mà các cô gái đều vô cùng yêu thích, kiểu dáng trang sức hình trái tim lại càng hấp dẫn.

Tại thời điểm nhạy cảm như thế này lại tặng quà cô, khiến cô không thể không nghi ngờ động cơ của anh.

Không được phụ nữ chỉ dẫn, anh sẽ không biết cách bày tỏ này, không có khái niệm nhãn hiệu nổi tiếng, lại càng không hiểu cách ăn mặc trang điểm của phái nữ, ông xã thật thà chất phác làm sao biết mà đem loại trang sức nổi tiếng hấp dẫn này tặng cho cô.

“huhuhu, trong lòng anh ấy rõ ràng là có tật giật mình mà..... ” Hoa Vân Vân khổ sở rơi nước mắt.

Cô đã từng xem trên báo gia đình có một bài báo viết về người phụ nữ ly hôn nhớ lại lúc chồng trước của cô ấy ngoại tình.

Bài báo có nhắc đến chuyện, lúc bình thường chồng cũng không hề tặng đồ gì, đột nhiên tặng vợ quà, nguyên nhân là bởi vì anh ta chợt dạ. Bởi người đàn ông đó ngoại tình bên ngoài, trong lòng áy náy với vợ nên mới mua cái nọ cái kia lấy lòng vợ, bù lại tâm lý day dứt, che giấu chuyện ăn vụng!

Đáng giận, đáng giận! Vốn nghĩ đầu gối nhà cô hiền lành ngay thẳng, sẽ không ngoại tình, không ngờ rằng mới cưới nhau hai năm, đã..... đã.....

Hu hu

~~Dem hộp dây chuyền cất đi rồi, cô bị vây trong cái ý nghĩ đó, càng nghĩ càng đau lòng, một tay thái rau, một tay lau nước mắt, bộ dáng rất thảm thương.

Hình ảnh này đã bị người vừa thay âu phục, khuôn mặt đũa rửa sạch sẽ tươi mới – Tô Dật Hòe nhìn thấy.

“Sao vậy?” Anh lo lắng mở miệng hỏi cô.

Anh thật sự không rõ vì sao tặng đồ cho cô, cô chẳng những không vui, trái lại còn như là bị uất ức thật lớn.

Chẳng lẽ bởi vì cô muốn anh đưa dây chuyền kim cương mới đủ thành ý?

“Hức, là hành tây, em thái thêm hành tây.....” cô hít hít cái mũi, dùng lời thoại kinh điển của phim thần tượng “Thực thần” miễn cưỡng trả lời qua loa với anh.

Tô Dật Hòe nghiêm túc nghiên cứu thứ dưới dao trên thớt gỗ.

“Nhưng mà thứ em thái là bắp cải.....” Bắp cải cùng hành tây khác nhau rất nhiều, mắt anh hẫ hẫ là không có vấn đề gì chứ?

Hoa Vân Vân không biết nên giận hay nên cười, cũng lười che giấu anh, vì thế liền dùng con mắt hồng hồng ai oán nhìn anh, sau đó cúi đầu tiếp tục thái rau.

Cái liếc mắt này khiến anh hoảng sợ ngơ ngác, không biết nên làm sao, chỉ có thể ngây ngốc đứng phía sau cô.

Bình thường đầu óc anh rất nhanh nhạy, cho dù đối mặt với số liệu phức tạp cỡ nào cũng đều có thể phân tích rõ ràng triệt để, duy nhất đối mặt với vợ nhỏ của anh, thật sự chỉ một ánh mắt cũng sẽ làm cho anh hoang mang lo sợ.

“Em hôm nay muốn làm cơm gì?”

“Âm đạm mát hột cơm”. Nàng yếu ớt đáp lại.

“Hả?”

Quá rõ rồi, Tô tiên sinh chưa từng xem qua phim thần tượng “Thực thần.”

Hoa Vân Vân im lặng thở dài, âm thầm quyết định ngày mai sẽ đi mượn mấy bộ phim điện ảnh, trợ giúp ông chồng đầu gỗ của mình bồi dưỡng thêm một chút tính hài hước.

Cô đi mở tủ lạnh liền đụng vào vai anh; muốn lấy lọ muối ăn thì giẫm lên chân anh; lúc mở cái vung còn thiếu chút làm bỏng trán anh, nhưng anh vẫn bất tri bất giác mà dán lại phía sau cô, nhất định không chịu rời đi, hồn nhiên không biết mình đứng trong phòng bếp cực kỳ nguy hiểm, nhưng lại tràn đầy tạp vị.

Khi cô lấy chén đĩa, vừa quay đầu lại liền đụng vào lồng ngực anh, cô rốt cục không kiên nhẫn.

“Tô tiên sinh, anh không cảm thấy đứng ở phía sau em rất vướng tay vướng chân sao?” Mặt cô không chút thay đổi ở trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn..

“Anh....” Anh sững sốt một lát.

“Hơn nữa ở phòng bếp oi bức như vậy, anh dán lại gần em thế này, không chê nóng sao?”

Trước đây cô chưa bao giờ đuổi anh, vì sao hôm nay cô lại không thể chịu đựng được anh đứng ở phía sau nhìn cô nấu cơm?

“Anh muốn hỗ trợ không? Đây, đem cơm để lên bàn trước đi.” Cô đưa cho anh một cái rế kẹp nồi cơm, đem anh đuổi đến một bên.

“Dây chuyền kia.....” Anh tần ngần mở miệng.

“Dây chuyền làm sao? Em nhận, không cho phép anh lấy về!” Cô xoay người lại, hai mắt bốc hỏa trừng anh.

Dù sao cũng là anh tự nguyện bỏ tiền ra mua, cho dù động cơ không sạch sẽ, cô cũng không muốn trả lại cho anh! Ngộ nhớ anh lại cầm đi cho người phụ nữ khác không phải càng mệt?

Anh rất thức thời mà ngậm miệng, kẹp lấy nôi cơm, im lặng mở nôi, đem cơm đặt trên bàn.

Khi anh ở bên cạnh bàn bày bát đĩa lặng lẽ ghi nhớ trong lòng —— lần tới tặng hân viên kim cương có lẽ sắc mặt Vân Vân sẽ rạng rỡ hơn.

Tô Dật Hòe vẫn luôn chờ mong Vân Vân đeo dây chuyền anh tặng cho cô, nhưng mà đợi vài ngày, chỉ thấy cổ Vân Vân cứ trắng noãn.

Đêm nay, anh rất cuộc kiêu chế không được, trở về phòng ngủ sớm, không yên lòng ngồi lật xem tài liệu ghi chép, định chờ Vân Vân tắm xong sẽ hỏi vì sao cô không đeo..

Vừa nghe tiếng cửa phòng tắm mở, anh lập tức ngẩng đầu lên.

“Hả? Lúc này không phải anh nên ở thư phòng đọc sách sao, sao hôm nay lại nghỉ ngơi sớm như vậy?” Vân Vân toàn thân tắm rửa sạch sẽ thơm ngát, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc nhìn anh một cái, sau đó đi đến bàn trang điểm ngồi xuống lau tóc.

“Hôm nay có chút mệt.” Anh đẩy đẩy gọng kính trên mũi, đem bản ghi chép đặt lên đầu giường.

Khi cô đang nửa nghi ngờ, nửa thân thiết nhìn anh, thế nhưng anh lại hơi hơi nghiêng đầu, tránh né ánh mắt của cô.

“Vây à..... ” Hoa Vân Vân nhìn vẻ mặt anh có chút không được tự nhiên, miễn cưỡng dè xuống bờ vực trong lòng, chuyên chú lau khô mái tóc dài, giống như đang giận lấy, tay lau tóc bất tri bất giác dùng sức hơn một chút.

Tô Dật Hòe nhìn cô một cái, đứng dậy xuống giường, từ trong hộp tủ lấy ra cái máy sấy tóc, đi tới bên người cô.

“Cám ơn.” Cô đưa tay nhận lấy máy sấy.

“Anh giúp em.” Anh không đem máy sấy đưa cho cô, ngược lại vươn bàn tay to muốn mơn trớn mái tóc ẩm ướt sau gáy cô.

“Được.” Cô chậm rãi đáp, ngoan ngoãn xoay người cho anh gảy sợi tóc của mình.

Khi bàn tay mang theo nhiệt nóng của anh mơn trớn cần cổ cô, một hồi run rẩy tập kích qua sống lưng cô, khuôn mặt cô vì ngượng ngùng mà đột nhiên phồng hồng.

Tuy rằng kết hôn hai năm, nhưng mỗi khi anh ngẫu nhiên thoáng tỏ ra ôn nhu với cô, vẫn sẽ làm mặt cô hồng lên.

Tiếng máy sấy mạnh mẽ vang lên khắp căn phòng, âm thanh hỗn động của máy sấy che giấu sự xấu hổ của hai người lúc ấy, lại tạo ra bầu không khí thân thiết đối lập.

Tô Dật Hòe rất thích xuyên ngón tay qua mái tóc đen của cô, cảm giác mềm mại luôn làm anh yêu thích không nỡ buông tay.

Khi anh vuốt ve mái tóc của cô, trong lòng sẽ dâng lên làn sóng khuấy động, chân thật cảm nhận được người con gái xinh đẹp nhỏ nhắn. Là vợ của anh, là người gối đầu bên anh, là..... Là người nhà của anh.

Tắt chốt mở máy sấy, anh cầm lấy cây lược trên bàn trang điểm, dịu dàng mà chải xuống mái tóc đen dài đến vai.

Vân Vân hưởng thụ sự chăm sóc của ông xã, không chỉ bởi vì luồng nhiệt ấm áp thổi trên da đầu, mà còn bởi bàn tay to của anh không nhẹ không nặng xoa lên, khiến cô có chút buồn ngủ, mí mắt dần dần buông xuống.

“Vân Vân?” Hân bỗng nhiên ở phía sau cô mở miệng.

“Dạ?” Cô lười biếng lên tiếng.

“Sao em không đeo dây chuyền anh tặng?” Bàn tay to của anh khẽ vuốt vùng cổ trơn bóng tinh tế của cô. Cô mở mắt, phản chiếu qua chiếc gương cùng anh mắt đối mắt.

Tầm mắt hạ xuống, cô ở kính trông thấy bàn tay to đen của anh đang đặt ở vùng cổ trắng nõn trước ngực cô, hai màu da đối lập, chứa thứ gì đó mạnh mẽ đủ để dẫn đến cảm giác lạ.

“Anh nói dây chuyền hình trái tim kia?” Hỏi xong cô liền buồn bực ngậm miệng.

Phương thức cô hỏi anh giống như anh tặng cô quá nhiều, có trời mới biết anh tặng cô duy nhất một cái dây chuyền. Nhưng lại bị sự nghi ngờ động cơ tặng quà không rõ ràng bao phủ.

“Dây chuyền ở đâu?”

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, cúi đầu mở ngăn kéo lấy ra chiếc hộp nhỏ màu xanh biếc.

Anh mở hộp lấy ra dây chuyền, đầu ngón tay thô ráp vụng về cố gắng tháo dây. Thật vất vả mới đem dây chuyền tháo gỡ, lúc này anh đã mồ hôi đầy đầu.

Hoa Vân Vân mờ mịt nhìn anh.

“Tối đây, anh giúp em đeo, nếu thật sự không thích, anh cầm lấy đi đổi lại.” Anh cầm dây chuyền, làm bộ sẽ giúp cô đeo lên.

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, thở dài một hơi, rất phối hợp vén tóc lên lộ ra cổ mình.

Anh thật cẩn thận đem dây chuyền vòng trên cổ cô, sau đó ngón tay thô lại một lần nữa hắng hách chiến đấu khóa lại dây chuyền.

“Được rồi.” Đeo dây chuyền xong, anh hưng phấn đứng phía sau cô tuyên bố.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt đỏ bừng của anh, cảm thấy bộ dáng thật đặc biệt liền nhin không được cười ra tiếng.

“Em đeo lên thật sự rất đẹp.” Anh nhìn chăm chăm vào trang sức hình trái tim trước ngực cô, ánh mắt dần trở lên sâu sắc.

“Cám ơn..... Cám ơn.” Cô nhin xuống xúc động muốn giơ tay ôm ngực. Ánh mắt anh ánh lên thứ ánh sáng tán thưởng.

Cô hiểu được loại ánh mắt sâu không thấy đáy này của anh, là một loại sắc thái rực cháy, lòng cô như bị biến động theo, cũng không cho phép đỏ mặt, hơi thở hơi hơi dồn dập lên.

Không kể ngoại lệ, đa phần phụ nữ đều ham hư vinh, nghe ông xã khen ngợi thì chẳng quan tâm anh là thật tình hay giả ý, Hoa Vân Vân lòng vẫn cứ nở hoa, ý cười toát ra từ khóe môi.

Ai nói ông xã cô là đại đầu gối? Xem ra là trẻ nhỏ dễ dạy thôi!

Nếu cô lại cố gắng một chút, có lẽ anh thật sự sẽ được cô huấn luyện thành một ông xã luôn đối với cô thân thiết nói ra những câu lãng mạn đấy!

Hả? Chờ một chút! Không đúng, không đúng, không đúng! Miệng của anh trước đây không khác gì cái đầu gối, sao bây giờ lại còn biết khen ngợi cô?

Chẳng lẽ trước khi cô còn chưa bắt đầu huấn luyện đã bị người phụ nữ khác huấn luyện tốt rồi? Ý thức được mối nguy hiểm toát ra, Hoa Vân Vân thu lại nụ cười, mắt lộ ra vẻ ánh sáng hung dữ, dùng hết sức lườm anh.

Anh vẻ mặt vô tội nhìn cô, không hiểu sao cô rõ ràng đang vui vẻ nở nụ cười, sao chớp mắt đã thay đổi sắc mặt rồi?

“Anh nói thật đi, vì sao đột nhiên tặng em dây chuyền?”

“Học trưởng anh nói, nên mua một món quà nhỏ tặng cho vợ, như vậy sẽ có khả năng..... Khụ, cuộc sống tình thú tăng lên.” Anh gãi gãi tai, không được tự nhiên mà trả lời, lỗ tai có chút đỏ lên.

Cô ngẩng đầu, chuyên chú cẩn thận nhìn hai tròng mắt của anh, hy vọng có thể nhìn ra tâm ý thật sự của anh.

“Thật là như vậy sao?” Lòng cô dần dần tỏa ra ấm áp, sung sướng vốn bị ngấm nước giờ phút này lại bốc lên.

Ánh mắt thâm thúy xúc động của anh dừng ở cô, tiếp theo kim lòng không nổi mà cúi đầu, hôn lên môi cánh hoa ngọt ngào.

Cô nhắm mắt, thẹn thùng đáp lại anh, tay nhỏ bé phảng phất có ý thức, chặt chẽ đặt lên thắt lưng anh. Hôn một hồi, anh hơi thở bất ổn mà buông cô ra.

“Đêm nay..... có thể chứ?” Tiếng nói anh khàn khàn, mang theo dục vọng mê người đầy sức quyến rũ.

Cô cắn môi gật gật đầu.

Anh vui sướng nở nụ cười, nắm tay cô đi về phía giường.

Khi cô bám vào khuỷu tay anh nằm xuống, cả người đã nóng lên, chờ mong mà nghênh đón sức nặng cùng nhiệt độ của anh.

Anh dịu dàng đè lên cô, hơi sợ sẽ ép cô chết ngạt. Sau đó bắt đầu tinh tế cắn lên đôi vai nhiễm mùi hương dịu dàng của cô.

Tay cô vùi vào mái tóc đen trắng lẫn lộn của anh, cảm thấy thân thể mình bị anh vuốt ve càng ngày càng nóng, trong miệng nhỏ nhẹn không được phun ra tiếng thở dốc tinh tế.

“Hòe.....Hòe..... ” Cô ôm lấy anh, có chút cuồng loạn mà thốt lên tên anh.

“Anh ở đây.... ở đây.....” Anh khàn khàn đáp lại cô.

Anh dường như cực kỳ yêu thích trang sức hình trái tim, luôn nhìn trang sức trước ngực cô, lưu luyến mà hôn lên làn da bạch ngọc, cùng trang sức hình tim kia.

Nhiệt tình thiêu đốt, lý trí anh dần dần có xu hướng cuồng loạn, đã không còn chú ý đến thân hình nhỏ nhắn của cô có thể gánh được cơ thể mình hay không, động tác cùng tiếng thở dốc, dần mãnh liệt, thô lỗ mạnh mẽ.

Cô chẳng hề để tâm đến chuyện anh thô lỗ, cam tâm tình nguyện tiếp nhận phản ứng không khống chế được của anh, đồng thời cũng bị anh khiêu khích toàn bộ điểm mẫn cảm trên người, cảm thụ đạt đến cao trào.

Không biết qua bao lâu, khi cô đã mệt mỏi rã rời, sắp rơi vào mộng đẹp mới mơ mơ hồ hồ phát hiện, ông xã nhà nàng bình thường nhã nhặn câu lệ, rất giống một chậu nước lạnh, thì ra nhiệt tình của anh khi phóng tới thì như thiêu như đốt.

Thật là, nếu nhiệt tình của anh có thể chia đều, thật sự tốt biết bao?

Bằng không ban ngày bị anh hiền lành chất phác làm cho tức chết, buổi tối lại bị nhiệt liệt của anh giày vò, thật sự có hại đến cả thể xác và tinh thần khỏe mạnh đấy!

Ừ ừ, cô nhất định phải giáo dục anh cho thật tốt để trở nên xứng đáng với chức vụ “Ông xã tốt” lãng mạn nhất!

Hoa Vân Vân không nghĩ rằng. Tối hôm qua vừa đặt lời thề son sắt, đến ban ngày đã phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Đáng giận! Đầu gối lớn! Đầu gối góc! Đầu gối thối! Tối hôm qua bị anh giày vò mệt như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, thế nhưng biểu hiện một chút cũng không có, cứ thế yên lặng phủi mông rời khỏi nhà.

Sau khi cô tỉnh lại, phát hiện chỗ trống bên người đã sớm lạnh, cô không khỏi thất vọng cắn chặt.

Anh là cô bé Lọ Lem sao? Ôn nhu cùng nhiệt tình của anh đều bị đặt thời gian giới hạn, mặt trời lặn là một kiểu, mặt trời mọc lại biến thành dạng kia sao?

Thật sự là tức chết cô! Tối hôm qua mới trộm khen ngợi anh trẻ con nhưng cũng thành thực, hiện tại xem ra căn bản là từ trước tới giờ vẫn cứ là một thanh gỗ lớn “chẳng được nước non gì”!

“Nếu không đem anh cải tạo thành công, em sẽ không mang họ Hoa! Đầu gỗ lớn, đầu gỗ lớn, đầu gỗ lớn.....” Cô cầm giạn dùng sức đâm lên cái gối của anh.

Lúc này, Tô Dật Hòe đang ở công ty họp, vốn chuyên tâm nhìn chăm chăm biểu đồ trên màn chiếu, đột nhiên anh cảm thấy cái mũi ngứa ngứa ——

“Hắt..... Xì!”

Cơn hắt hơi này tới vừa nhanh vừa mạnh. Nhanh đến nỗi anh không kịp rút khăn tay ra che mũi. Lần đầu Tô Dật Hòe ở trước mặt mọi người rất không có hình tượng, không cẩn thận mà phun hết cả nước mũi. Trong nháy mắt chúng nữ nhân viên ngồi trước mặt anh đều từ nhỏ đến lớn đều cứ thế mà nhảy lên thét chói tai, làm chim thú chạy tán loạn.....

Ồi! Thật bẩn!

Hình tượng soái ca lãnh khốc của Tô Dật Hòe ngoài ý muốn đã bị phá hủy tan tành.

4. Chương 4

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Bởi vì trong nhà tạm thời được gửi nuôi một con chó trưởng thành sinh lực dồi dào, nên sinh hoạt của Hoa Vân Vân cũng thay đổi chút ít.

Mỗi buổi sáng, cô cố định một khoảng thời gian dắt A Kiêu đến công viên gần đó đi dạo.

Ngày đầu tiên ra ngoài, cô tưởng rằng cá tính A Kiêu khá trầm lặng, chạy trên đường chưa bao giờ gầm rống xông lên phía trước, trong lòng còn khen ngợi thật sự là một chú chó ngoan, tuy rằng sức ăn lớn, lượng hoạt động cũng lớn chút, nhưng sự thật lại tựa như chú chó dụ ngoan thông minh trong phim, thật dễ dạy bảo.

“A Kiêu giỏi quá đi! Quả thực không thua diễn viên điện ảnh.” Lúc đó cô vui mừng gãi gãi cái lỗ tai A Kiêu, còn thưởng cho một hộp thức ăn cao cấp.

Sau đó, đi bộ vài lần, sau khi gặp qua vài con chó khác, cô mới hiểu ra mình thực sự hiểu lầm rồi. A Kiêu luôn dán bên chân cô, cũng chẳng phải trầm tính.....

“A Kiêu, em rõ là cái đồ “Hèn”! Chó nhà người ta còn chưa bằng một phần tư người em nha! Ngay cả con chó nhỏ như vậy em cũng sợ?” Cô không thể tin được trừng mắt nhìn A Kiêu lui trên mặt đất.

Nhìn con chó Maltese[1] trên đầu viết hai chữ “chiếp chiếp” kia, thân hình vô cùng nhỏ nhưng lại hung hãn lạ thường, một chút cũng không sợ con chó lớn gấp nhiều lần mình, nó đang ngửa đầu, cố gắng ưỡn ngực, sức thở tràn đầy mà hướng về phía A Kiêu sủa âm lên.

“Thật xin lỗi, con chó nhà tôi rất âm ỉ.” Bà chủ của con chó đứng đó ngượng ngùng gật gật đầu với cô.

Hoa Vân Vân có chút mất mặt gật đầu với đối phương một cái, trong tay liều mạng lôi kéo sợi dây, muốn đem A Kiêu dắt đi. Chẳng qua A Kiêu đã sợ đến mức nhũn chân, co đầu rút cổ lạnh run, làm thế nào cũng không tiến lên.

Cô quay người trốn trắng mắt, bởi kéo A Kiêu không nhúc nhích đành phải đứng tại chỗ, kiên trì chờ chủ nhân con chó Maltese kia dắt nó đi.

Không ngờ là chủ nhân con chó hình như cho rằng gặp được là có duyên nên không định rời đi, cũng không đem xỉa tới chó nhỏ đang sủa khàn cả giọng đe dọa A Kiêu, bắt đầu trò chuyện cùng cô..

“Được nghỉ hè đúng không? Em gái nhỏ.” Người đàn bà vẻ mặt hiền lành hỏi cô.

“Hả?” Cô ngạc nhiên nhìn người đàn bà, nhất thời phản ứng hơi chậm, vài giây sau mới hiểu được đối phương hiểu lầm tuổi tác của cô!

Nữ chủ nhân của con chó Maltese hỏi lại: “Em là người vùng này sao?”

“Dạ vâng!” Hoa Vân Vân gật gật, hơi hơi cúi đầu nhìn xuống chó nhỏ om sòm kia.

Sủa lâu như vậy không khát nước sao?

“Vậy em nhất định là học sinh trường “Trung học XX”!”

“Em không phải.” Hoa Vân Vân cười gượng lắc đầu, biết vẻ bề ngoài của mình khiến cho người ta hiểu lầm..

“Không phải à? Chẳng lẽ em học vượt khu, học một trường trung học khác?” Người đàn bà tò mò hỏi đến cùng.

“Cũng không phải, em đã tốt nghiệp đại học rồi.” Cô cười gượng.

Thật là kì lạ, người đàn bà này không biết con chó nhà mình đã sủa đến khàn khàn giọng sao?

Âm thanh hỗn độn kịch liệt một mực vòng vèo bên tai, làm cho người ta có chút tâm phiền ý loạn, nhưng ngại lễ phép, cô không biết phải làm sao mới mới được đối phương khiến cho con chó ầm ĩ của bà ấy câm miệng.

Lại sủa tiếp, cô cảm thấy A Kiều quá mức nhất gan, run rẩy muốn đến “so tài thắng thua”.

Cô chưa từng nuôi chó, tốt nhất đừng để cô gặp phải loại phiền toái này! Hoa Vân Vân không ngừng cầu nguyện trong lòng.

“Tốt nghiệp đại học? Ôi chao, hoàn toàn nhìn không ra nha! Ha ha a..... Con gái bây giờ chăm sóc thật tốt, không nhìn ra tuổi thực!”

Người đàn bà chưa nói xong, con Maltese hung hãn kia lại đột nhiên làm loạn, hung hăng cắn một phát lên đuôi A Kiều.

A Kiều ăn một quả đau điếng, đôi mắt mang theo nước mắt mà “Ngao” một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy như điên, làm cho dây thừng quấn chặt trên cổ tay Hoa Vân Vân.

“A Kiều! Chờ một chút..... Oa a!” Hoa Vân Vân kinh hãi hét ra tiếng. Không kéo được A Kiều bất ngờ lao đi, thân mình nhỏ xinh bị kéo mạnh ngã nhào về phía trước, đã hoàn toàn đau đến mất lý trí, bị đại cầu không phân biệt phương hướng lôi đi.

Chủ nhân con chó gây chuyện cũng bị dọa đến choáng váng, quên luôn giữ dây thừng dắt chó.

Mà con chó Maltese cắn người ta một cái rồi, nhưng vẫn còn phải đuổi tận giết tuyệt, “gâu gâu gâu gâu” mà một mạch đuổi theo.

Chỉ thấy một con chó lớn màu vàng kéo Hoa Vân Vân, “Ắng ằng ằng ~” chạy thực mạng, như là có ác quỷ đuổi theo phía sau.

Mà ác quỷ kia là một con Maltese trên đầu cột hai chữ “Chiếp chiếp” đáng yêu.

Công viên luôn luôn yên lặng, bị một con chó lớn nhất gan, một con chó nhỏ hung ác, còn có một người bị coi thành cây lau nhà mà kéo trên mặt đất, gây ra rối loạn không nhỏ.....

Tô Dật Hòe nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, khi nghe tin bà xã bị thương phải điều trị gấp, chỉ cảm thấy trong đầu nháy mắt ầm ầm vang lên, trái tim giống như chìm vào dòng biển Bắc Cực, lạnh lẽo đến đau buốt vô cùng, tay chân cũng lạnh run theo, không thể tự chủ được.

Ngay sau đó, anh giải thích rồi giao lại cuộc họp cho Lâm Khang Diệu điều hành, túm lấy áo khoác lao ra ngoài.

Dọc đường đi, anh lái xe mà hoang mang lo sợ, một chút cũng không dám nghĩ loạn xem Vân Vân đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể liều mạng đạp chân ga, tăng tốc lao tới bệnh viện.

Lo lắng chạy vào khoa cấp cứu trong cao ốc, anh nói năng lộn xộn hỏi quầy đăng ký: “Xin hỏi Hoa Vân Vân có trong này hay không?”

Khi anh cầm bút viết xuống tên của Vân Vân, tay anh hơi hơi run rẩy.

Y tá còn chưa tra được, phía sau anh liền truyền đến một tiếng gọi mỏng manh ——

“Dật Hòe.....” Tiếng gọi nhẹ nhàng như con mèo nhỏ, lập tức thu hút sự chú ý của anh.

Anh xoay người thật nhanh, tìm kiếm khắp nơi gần đó, cuối cùng ở góc phòng cấp cứu phát hiện một bóng dáng nhỏ nhỏ vô cùng chật vật, đang đáng thương ngồi ở chỗ điều trị cấp, trên mu bàn tay vẫn còn gắn dây truyền dịch.

Anh chậm rãi hít sâu một hơi, từng bước từng bước đi tới chỗ cô, sắc mặt hết sức khó coi.

Vừa nhìn thấy sắc mặt khó coi của anh, nước mắt cô thiếu chút nữa tuôn tràn ra.

“Thật..... Thật xin lỗi, em biết anh đang đi làm, không muốn quấy rầy công việc của anh. Em vốn chỉ muốn thoa thuốc, băng bó một chút rồi tự mình có thể ngồi xe về nhà, nhưng mà trên người em không đủ tiền, quá lo lắng nên đành phải gọi anh tới nộp giúp em —— ” Mối cô run run, liều mạng muốn giải thích.

Vẻ mặt của anh khiến cô cảm thấy bản thân đã mang tới phiền toái cho anh, mà loại cảm giác này làm cho cô tổn thương rất nhiều.

Nhưng không ngờ rằng anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, không đợi cô nói hết đã ôm choàng lấy cổ cô.

“Em dọa chết anh rồi..... ” Anh thật cẩn thận ôm cô vào lòng, sau đó vùi mặt sau gáy cô, khàn khàn lên tiếng.

Cô nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngây ngẩn cả người.

Tay anh..... Có phải đang run lên hay không? Anh rất lo lắng cho cô sao? Lo lắng khản trương đến mức phát run?

Hoa Vân Vân vốn không định khóc. Lúc trước cô một mình ngồi trong phòng cấp cứu, rất bình tĩnh chịu đau băng bó, vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Nhưng chỉ là một cái ôm nhẹ nhàng chạm đến sự yếu đuối đã khiến cho nước mắt nhịn đã lâu của cô thoát cái trào ra như vỡ đê, ào ào trút hết lên trên đầu vai áo anh.

“oa, Dật Hòe..... ” Cô ôm lấy anh, như một cô bé muốn được an ủi, làm nũng trong lòng anh, nghẹn ngào khóc lên.

“Đừng khóc.” Anh có chút tay chân luống cuống. Muốn dùng sức ôm cô, lại sợ cô bị thương, đành phải nhẹ nhàng vỗ trên lưng cô.

“Còn nữa..... Dây chuyền anh tặng em..... Không thấy nữa..... Huhu.” Cô khóc càng thêm đau lòng. Cô rất đau lòng, rất tiếc. Đó là đồ anh tặng cô, thế mà cô lại làm mất nó.

“Được rồi, đừng khóc, anh sẽ mua một cái nữa cho em.” Anh vỗ vỗ bờ vai cô, khẽ hôn lên đỉnh đầu cô.

“Nhưng mà..... Ý nghĩa không như nhau..... Đó là món quà đầu tiên anh tặng em..... ” Cô vẫn nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Nghe được lời của cô, trong lòng anh căng thẳng.

Anh vẫn nghĩ Vân Vân không thích cái dây chuyền kia.

Không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là một cái dây chuyền nhỏ nhỏ, thế nhưng lại được cô xem như châu báu, trong lòng thoáng chốc trào ra cảm động không ít.

Sớm biết vậy anh nên thỉnh giáo học trưởng, tặng cô nhiều món quà nhỏ hơn, như vậy giờ phút này cô cũng sẽ không vì cái dây chuyền nhỏ sau hai năm kết hôn anh mới đưa cho mà đau lòng khóc thút thít.

“Vân Vân, em đừng khóc..... ” Chứng kiến nước mắt của cô, tim anh rất đau.

Qua một hồi lâu, cô mới ngừng nước mắt.

“Thương tích trên người em thế nào?” Sau khi anh lau khô nước mắt nước mắt cho cô, đau lòng mà tinh tế xem kỹ vết thương của cô.

Ngoại trừ phần quần băng, vốn dĩ là da thịt non mềm sạch sẽ, lúc này phủ kín một mảng lớn dấu vết trầy da cùng thuốc nước đỏ đỏ vàng vàng, ngay cả dưới cằm cũng tím bầm, nhìn qua có chút kinh sợ.

“Đa số là da thịt trầy xước, có điều thương tích ở cổ tay phải tương đối nghiêm trọng, bả vai trật khớp một chút.” Cô hít hít cái mũi, chỉ vào vết thương trên người mình chậm rãi giải thích.

“Làm sao em lại bị thương?” Chân mày anh cau lại.

Những vết thương này đều lộ ở bên ngoài quần áo, thoát nhìn đã kinh người như thế, anh thật sự không sao tưởng tượng nổi dưới quần áo còn có bao nhiêu dấu tích trầy xước da?

Lúc này đây, nếu không lắm thì cô thấy đáy mắt anh có nồng đậm quan tâm.

“Em mang A Kiều ra công viên đi dạo, kết quả A Kiều bị một con chó nhỏ cắn cho, sợ tới mức chạy mất. Sức lực A Kiều rất lớn, em kéo không dừng được nó, đã bị kéo ngã trên mặt đất.

“A Kiều đâu?”

Thanh âm của anh nghe dường như có chút tức giận.

“Trốn ở ngoài cửa lớn.” Cô chỉ chỉ ngoài cửa phòng cấp cứu.

Theo hướng ngón tay cô chỉ, anh nhìn thấy dưới hành lang ngoài cửa, hình như có một nhúm lông màu vàng đang rụt lại.

Anh đi ra ngoài cửa, cúi đầu nhìn tới, quả nhiên thấy A Kiều ủ rũ chôn đầu, đem bản thân cuộn thành một cục. Cảm giác bên cạnh có người, A Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh thoáng cái co rúm lại. Chứng kiến vẻ mặt vô tội của A Kiều, toàn bộ ý nghĩ muốn khiển trách nó đều ghen ở miệng.

“A Kiều cứ luôn thấp thỏm không yên, không dám ngẩng đầu sao?” Anh trở về, cau mày hỏi cô.

“Em nghĩ nó hẳn là sợ đến mức hồn còn chưa quay về rồi đúng không?” Cô đang lo lắng, không biết có nên tìm thấy tể nào bằng lòng giúp con chó giảm bớt sợ hãi không.

“Con chó này lá gan quá nhỏ.” Anh không thể tin nổi mà lắc đầu.

Lúc này, trong quầy điều trị có vị y tá đi về phía bọn họ. “Tiên sinh, ngài là người nhà Hoa Vân Vân tiểu thư sao?”

“Đúng vậy.”

“Đây là đơn thuốc, trả tiền trước, lát nữa đi lấy thuốc, chờ truyền nước biển xong là có thể về. Sau khi trở về mỗi ngày phải thay thuốc, chú ý không nên đụng đến nước, qua vài ngày lại đến khoa ngoại tái khám.” Y tá gọn gàng dặn dò tất cả.

“Cám ơn cô.” Tô Dật Hòe gật đầu với y tá, nhận lấy đơn thuốc, quay đầu nói với cô: “Em chờ anh một chút, anh đi lấy thuốc giúp em.”

“Dạ.” Cô nở nụ cười.

Cảm thấy toàn thân ần ần truyền đến cảm giác đau đớn, cô nằm lại thử nhắm mắt, hy vọng có thể bổ sung một chút sinh lực, một bên chờ ông xã xử lý tốt toàn bộ mọi chuyện.

Thì ra đây là cảm giác có bờ vai có thể dựa vào, làm cho người ta thật yên tâm.

Trong mơ mơ màng màng, cô nghe được tiếng ông xã nói chuyện, sau khi kim tiêm trên cánh tay khẽ động, cô mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt nhìn, cô mới biết được nước biển truyền đã xong, y tá đang giúp cô rút kim tiêm ra.

“Vân Vân, chúng ta về nhà.” Anh đưa tay thương yêu sờ sờ trán của cô.

Lúc cô ngủ, anh chẳng những đã lấy thuốc về mà còn chuẩn bị một lượng lớn bông vải cùng băng gạc.

“Được..... Ai da.....” Cô muốn xuống giường. lại đau đến mức kêu lên một tiếng, cảm thấy tay chân đau nhức không thôi.

“Em đừng xuống, anh bế em.” Tô Dật Hòe đem túi thuốc giao cho cô, một tay đỡ sau lưng cô, một tay ôm lấy sau đầu gối cô, nhẹ nhàng đem cô từ giường bế lên.

Nhận thấy được hai người bọn họ trở thành tiêu điểm chú ý trong phòng cấp cứu, cô thẹn thùng cúi mặt vào hõm vai anh.

Một đám người bệnh và người nhà đang điều trị chẳng có việc gì làm, rảnh rỗi mở miệng tám chuyện.

“Oa, ông lão đầu bạc kia thật thương con gái nha!”

“Lão tiên sinh sức khỏe thật tốt, con gái lớn như vậy mà còn có thể bế được!”

“Quá lợi hại, lão tiên sinh, ngài uống sữa bột nhãn hiệu nào vậy? Có thể nói một chút được không?”

“Cô ấy là vợ tôi, không phải con gái.” Tô Dật Hòe dừng bước, quay đầu lại mở miệng giải thích rõ.

“Á?” Mọi người ngạc nhiên không ngừng mà liếc qua liếc lại nhìn hai người bọn họ.

Không thể nào? Là già trẻ kết duyên sao?

Anh có ý tốt làm sáng tỏ ai ngờ sau khi giải thích, lại nghe thấy một người sau lưng nói nhảm: “Ồi chao, đều đã già vậy rồi, còn cưới vợ đúng là già rồi mà không nên nét! Không sợ sẽ bị người ta cười sao?”

Hoa Vân Vân buồn bực ở trong lòng anh ha ha cười trộm, Tô Dật Hòe không có cách nào đành trợn trắng mắt, coi như không nghe, cũng không muốn nói thêm gì nữa, tiếp tục ôm cô đi khỏi phòng cấp cứu.

Bởi vì Hoa Vân Vân bị thương, Tô Dật Hòe thay đổi hoàn toàn thời gian công tác, mỗi ngày năm giờ tan tầm đều mang bữa tối về nhà.

Vân Vân tạm thời không phải nấu cơm, thì lại có trách nhiệm ngồi ở trong sân, đem quả bóng ném đi cho A Kiều nhặt, để chú chó được vận động ở trong sân, tiêu hao bớt sức lực.

Bởi vì ở trong vườn nhà mình có cảm giác vô cùng an toàn, A Kiều bản chất là một “Con sâu bên ngoài”, biến thân làm một “Con rồng tại nhà”, nhưng mà cái trò ném cầu rồi lại nhặt cầu rất nhàm chán, cô nhanh chóng buồn ngủ, A Kiều chạy tới chạy lui một giờ, vẫn đang chơi đến vui quên trời đất, giương miệng hà hơi.

“Chó ngốc! Mau ra ăn cơm.” Tô Dật Hòe lạnh mặt gọi.

Từ lúc làm Vân Vân bị thương, A Kiều bị Tô Dật Hòe đối xử chẳng tốt đẹp gì. Anh càng không cho phép một mình Vân Vân dắt A Kiều đi dạo.

“Đừng như vậy, A Kiều cũng không phải cố ý, anh cùng con chó âm ỉ làm gì?” Anh chẳng biết tại sao lại đi so đo với con chó, khiến cô cảm thấy có chút dễ khóc dễ cười.

Tô Dật Hòe không nói gì, im lặng đem bát thức ăn bỏ trước ổ con chó.

Vân Vân nhìn bát thức ăn một chút, cũng may, tuy trong lòng anh mặc dù có tức giận với A Kiều, nhưng lúc cho ăn cũng không cố tình khất khe với nó.

A Kiều thần kinh thô không phát hiện Tô Dật Hòe mặt lạnh, vừa thấy thức ăn liền hứng chí bùng bùng chạy tới, mãnh liệt vẫy đuôi “gâu” một tiếng với anh, rồi vui vẻ cúi đầu hưởng thụ bữa ăn.

Tô Dật Hòe nhìn A Kiều, vừa tức giận, vừa buồn cười, lắc đầu ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ đầu A Kiều: “Về sau đừng làm vợ tao bị thương nữa.”

“Anh nói với A Kiều nó cũng đâu nghe hiểu được?” Hoa Vân Vân nghe xong, cảm giác được thương yêu làm cho lòng cô ấm áp, trên mặt cũng toát ra đồ ửng thẹn thùng.

Vừa nói xong, A Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng sức lắc lắc cái đuôi với Tô Dật Hòe, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Anh có nên nghĩ động tác vẩy đuôi này là nó đang đảm bảo lần sau sẽ không tái phạm nữa không?” Anh chần chờ quay đầu hỏi Hoa Vân Vân.

“Sao em biết được?” Vân Vân bật cười.

Gần đây, Tô Dật Hề hầu như rất ít khi tăng ca, mỗi ngày đều đúng năm giờ về nhà.

Anh ngoại trừ chủ động chuẩn bị bữa tối ra, mỗi ngày còn giúp cô bôi thuốc, lau người. Thậm chí cô bởi vì hai tay trầy da, không thể đụng vào nước, cho nên anh còn giúp cô gội đầu, sấy tóc, toàn bộ buổi tối gần như đều ở bên cô. Thời gian hai người chung sống ngược lại gia tăng thêm, cô mới phát hiện anh dường như cũng không chậm chạp, cũng không cứng nhắc như cô tưởng.

Thỉnh thoảng lúc anh nói chuyện, hoặc là phản ứng biểu hiện ra ngoài, ngẫu nhiên lại mang theo một chút cảm xúc vui vẻ không rõ ràng.

“Chúng ta có thể ra ăn cơm rồi.” Anh đưa tay đỡ cô.

“Hôm nay ăn gì?” Cô gật gật đầu, đem sức nặng thân mình giao cho anh, nhờ vào tay anh đứng lên.

Anh còn chưa trả lời, tiếng chuông cửa liền vang lên.

“Anh đi mở cửa, em chờ một chút.”

Tô Dật Hề đi ra mở cửa, phát hiện ở ngoài cửa là một cô gái xa lạ.

Cô nàng kia vừa nhìn thấy Tô Dật Hề thì đột nhiên vô cùng kích động khóc ra tiếng, miệng tuôn ra một tràng dài tiếng Nhật, sau đó liền chặt chẽ ôm lấy anh. Tô Dật Hề nhất thời choáng váng, ngốc lăng cúi đầu trừng mắt nhìn cô gái, quên luôn việc đẩy cô nàng ra.

Không chỉ anh choáng váng, ngay cả Hoa Vân Vân cũng ngây người. Đây là chuyện gì vậy? Sao anh lại để cho cô gái này ôm chặt? Chẳng lẽ cô gái nói tiếng Nhật này là đối tượng mà chồng cô vụng trộm ở Nhật Bản?

Miền man suy nghĩ, Vân Vân cảm thấy môi trường mất sau lưng Tô Dật Hề, ngực giống như bị đâm một lỗ lớn, cảm thấy đau quá, đau quá.....

5. Chương 5

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trước kia, cho dù có người phụ nữ không rõ thân phận gọi điện thoại đến tìm ông xã, cô cũng không cảm thấy được có uy hiếp gì, bởi người phụ nữ gọi điện thoại này chưa từng lộ mặt giữa cuộc sống hiện thực của cô, không thấy mặt, cũng không có nhiều cảm giác tồn tại.

Nhưng người phụ nữ trước mắt này hoàn toàn khác, cô ta chẳng những xuất hiện rõ ràng trước mặt bọn họ, còn ôm lấy ông xã cô thật chặt, mà chỉ có ông xã cô là có thể nói chuyện bằng tiếng Nhật với cô gái ấy, đáy lòng cô tràn ngập bất an.

Tô Dật Hề không thoát được cái ôm của cô gái đó, chỉ có thể dùng vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn cô.

“Dật Hề? Cô ấy là ai?” Hoa Vân Vân dựa cạnh cửa hỏi, ánh mắt rất bất an.

Tô Dật Hề không trả lời, vẻ mặt cứng lại, nghe người phụ nữ kia nói toàn tiếng Nhật, như cuồng phong mưa rào mà bỏ nhà về hướng anh, càng nghe sắc mặt càng khó nhìn.

Đột nhiên, Tô Dật Hề giận tái mặt, không may một chút khách khí nào mà đưa tay đem người phụ nữ đẩy ra, một lần nữa không phân chính phụ đóng sầm cửa lại, “Ầm” một tiếng lớn, dọa Hoa Vân Vân sợ, A Kiều nhất gan cũng sợ đến mức lui vào trong ổ, kén chút nữa đập đổ bát ăn của nó.

Người phụ nữ ngoài cửa im lặng vài giây, có lẽ là bị hù dọa đến choáng váng, tiếp theo tiếng chuông điện bắt đầu vang lên, tiếng gọi nôn nóng cùng tiếng gõ cửa cũng chưa từng dừng bên tai.

Tô Dật Hòe như ăn quả cân quyết tâm, không có ý định đáp lại người phụ nữ kỳ quái kia, xụ mặt đi tới bên Hoa Vân Vân, đỡ khuỷu tay cô, dìu cô vào nhà.

“Chúng ta đã vào nhà.”

“Nhưng mà..... ” Hoa Vân Vân chần chờ quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Tiếng chuông điện thúc giục vội vàng vẫn không dừng, cảm thấy được lòng người nóng nảy đến phát bực, hơn nữa người phụ nữ kia gọi quá to, thậm chí còn loáng thoáng truyền ra tiếng thút thít hư hư thực thực.

Quá rõ rồi, người phụ nữ kia rất cố chấp, vô cùng muốn gặp anh.

“Không cần để ý, cô ta chờ một chút rồi sẽ đi.” Tô Dật Hòe xanh mặt, sau cánh cửa đã đóng lại, đưa cô tới ngồi xuống cạnh chiếc bàn đã dọn xong thức ăn.

Anh sắp xếp thức ăn ra bàn xong, yên lặng kéo ghế xuống, cầm bát đưa lên ăn.

“Cô gái kia..... Cô ấy rốt cuộc là ai?” Hoa Vân Vân ngồi xuống theo, nhú mào bắt an nhìn anh.

“Không biết.” Anh không nhìn cô, trả lời vừa lãnh đạm vừa ngắn gọn, không muốn nhiều lời.

Lừa quỷ!

Sắc mặt cứng ngắc của anh cùng phản ứng kích động của người phụ nữ kia đều vô cùng không bình thường, người sáng suốt vừa thấy liền cảm nhận được hai người bọn họ có gì đó không ổn.

“Chuông cửa còn đang kêu đó..... ” Cô đứng ngồi không yên cắn cắn môi.

“Không cần để ý cô ta.”

“Anh thật sự không biết cô ấy sao? Vậy tại sao cô ấy ——”

“Anh nói không biết chính là không biết!” Nặng nề buông chiếc đĩa, giọng điệu của anh bỗng nhiên chuyển kém.

Hoa Vân Vân hoảng sợ, lập tức ngậm miệng, trên mặt hiện lên thần sắc bi thương.

Cô không hề định hỏi dò, sau khi hít sâu một hơi, cầm bát im lặng gấp đồ ăn, liều mạng muốn nuốt đám thức ăn cứng ngắc này vào cổ họng.

Nhìn cô thần sắc đau lòng, tâm tình Tô Dật Hòe cũng trở nên mười phần hồng bét, anh thở hắt ra một hơi, nâng tay buồn bực cào lọn tóc buông xuống.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng chuông điện đã ngừng, trên bàn cơm tức khắc lâm vào không gian yên lặng, chỉ thoảng nghe tiếng anh nặng nề hít thở.

Hai người bọn họ đều không muốn ăn gì, đang cầm bát, chẳng để tâm gì cứ chọc chọc đồ ăn trong bát. Ngồi yên một lúc, Hoa Vân Vân bỏ bát xuống, đứng dậy yên lặng thu dọn.

“Còn chưa ăn xong, sao lại thu dọn rồi?” Anh trầm giọng hỏi.

“Ai còn có tâm tình ăn?” Cô tức giận nhìn anh, sau khi bưng bát thức ăn trên bàn đem bỏ vào tủ lạnh liền đi tới phòng ngủ.

Tô Dật Hòe ngồi sững sờ trong chốc lát, sau đó cũng đứng dậy rời khỏi, nhốt mình ở phòng làm việc. Cả buổi tối, áp suất thấp bao phủ bọn họ, hai người chia ra hai phòng, cũng không ai nói một câu. Hoa Vân Vân ở trong phòng giày vò đông tây, đợi cho đến khi đêm đã khuya, Tô Dật Hòe cũng không có về phòng..

Cô ở trong phòng cắn răng dậm chân, bị ông chồng tính cách khó hiểu chọc giận đến nội thương.

“Đầu gối thối! Đái đầu gối! Miệng chẳng khác gì vỏ trai, không nói thì không nói, em thềm vào! Đáng giận, người ta tìm tới tận nhà, thế nhưng vẫn còn nói với em là không biết? Thật là aizz..anh cái đồ mèo thối!” Hoa Vân Vân ngồi một chỗ, tức giận dậm cái gối của anh.

Nhưng mà tức giận thì tức giận, một lát sau cô vẫn cam chịu số phận, xuống giường, cầm lấy một tấm chăn mỏng, mở cửa phòng, định đi tới phòng sách xem anh thế nào.

Anh thường xuyên ở phòng đọc sách đến khuya, thỉnh thoảng vô tình ngủ gục trên bàn, bởi vậy nếu như tới giờ đi ngủ anh còn chưa về phòng thì trước khi đi ngủ cô sẽ đi xem anh.

Nếu anh ngủ, cô sẽ giúp anh đắp thêm tấm chăn, nếu như vẫn còn tỉnh, cô lại giúp anh chuẩn bị bữa ăn khuya, để anh lấp đầy bụng, sau đó mới đi ngủ.

Đang lúc cô đi đến gõ cửa phòng sách, trong phòng lại không có tiếng đáp lại, cô đoán anh nhất định là đã ngủ, liền tay chân nhẹ nhàng mà đẩy cửa đi vào.

Không ngờ sau khi đẩy ra cánh cửa phòng, trong phòng lại không một bóng người.

“Hả? Người đâu?” Cô ngây người.

Suy nghĩ một chút, cô xoay người đi tới mở ra cửa lớn, một luồng hương vị nhẹ nhàng thổi về hướng cô.

Cô chớp chớp hai mắt tìm kiếm khắp nơi, lúc này mới phát hiện bên hiên cửa có một chút ánh sáng màu đỏ yếu ớt, phác họa lên một bóng người màu đen lẳng lặng ngồi tại đó.

Cô có chút kinh ngạc, anh thế mà lại hút thuốc ư?

Anh cũng không nghiện, chỉ khi trong lòng vô cùng khó chịu mới hút.

Nghĩ cũng biết, nguyên nhân tâm tình anh hiện tại không tốt nhất định là vì người phụ nữ tìm tới cửa lúc xế chiều.

Hoa Vân Vân hướng phía anh đi đến, sau mới phát hiện A Kiều đang ngoan ngoãn ghé vào bên cạnh anh, mà bàn tay to của anh đang từng chút, từng chút vuốt ve cái đầu của chú chó.

Cô lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Mây đêm nay có chút dày, không nhìn thấy ánh sao, cũng không nhìn thấy mặt trăng.

Tựa như tình trạng không rõ ràng của anh cùng cô trong lúc này.

Trong lòng anh có chuyện gì xảy ra cũng không nói, cô căn bản không biết anh đang suy nghĩ cái gì, cảm thấy chính mình chưa hoàn toàn được anh tiếp nhận. Là bởi vì tình cảm bọn họ đến nay vẫn chưa đủ sâu đậm, cho nên anh mới không cách nào tin tưởng cô sao?

“Cô gái kia..... Khiến cho anh buồn phiền như vậy?” Cô thử dụ anh mở miệng.

Anh không nói gì, dáng vẻ không nhúc nhích. Cô có chút nản lòng, hai tay nâng má.

“Dật Hòe, anh cảm thấy trong quá trình vợ chồng chung sống với nhau, phải như thế nào mới là được?” Cô nhìn nơi nào đó trong vườn.

“Anh không biết. Trên thực tế, anh là một đứa trẻ mồ côi, đừng nói là vợ chồng, ngay cả người trong nhà chung sống nên như thế nào, anh căn bản cũng không hiểu rõ.” Anh cười lạnh một tiếng, giọng nói hàm chứa châm biếm vô cùng.

Cô quay đầu nhìn anh một cái, ngực dâng lên từng đợt nhói đau.

Anh đêm nay, cảm xúc dường như xuống thấp, có chút hận đời.

“Trong suy nghĩ của em, em cảm thấy cái gọi là vợ chồng so với người có quan hệ huyết thống còn thân thiết hơn, là tâm linh tương thông, nương tựa vào nhau, cùng nhau dưỡng dục con cái. Vợ chồng không có tâm linh tương thông thì ngày cả người thân cũng chẳng bằng.” Cô chân thành nhìn hẳn hai tròng mắt của anh.

“Anh biết em vẫn cảm thấy anh nói rất ít, anh cũng biết anh không thể nào tạo cho em cảm giác tin cậy. Cho nên điều duy nhất anh có thể làm, đó là cung cấp cho em cuộc sống không lo thiếu thốn.”

“Cho nên anh mới liều mình làm việc như vậy?” Kiếm thật nhiều tiền nuôi gia đình? Lòng của cô tràn đầy cảm động.

“Anh sai rồi, lúc trước là em coi trọng cảm giác tin tưởng phát ra từ trên người anh, mới muốn gả cho anh. Anh có một đôi mắt làm cho người ta an tâm.” Cô nâng tay, tinh tế miêu tả đôi mày rậm của anh.

“Em rất vui vì gả cho một ông chồng kiên định chăm chỉ như anh, nhưng mà em càng yêu thích chính anh gần đây hơn.”

“Anh gần đây?” Anh chuyên chút nhìn chăm chăm cô.

“Gần đây anh rất ít khi giống trước, một ngày một đêm thức khuya tăng ca, thậm chí còn về nhà cùng em ăn cơm, nói chuyện, đây là cảm giác người một nhà sống chung với nhau. Rất đơn giản, không một chút phức tạp như vậy.” Cô ôm cánh tay anh, đầu khẽ dựa lên đầu vai anh.

Anh hơi hơi sững sốt, bên môi hiện lên vẻ mỉm cười, nhấc tay lên, ôn nhu vỗ về hai má mềm mại của cô, cũng cúi đầu xuống hôn lên đỉnh đầu cô.

Lời của cô làm cho lòng anh đang xao động lập tức bình tĩnh xuống.

Bàn tay to giữ lấy khuôn mặt của cô, cẩn thận tránh đi vết thương do va chạm trước đó vài ngày, anh cúi đầu dịu dàng hôn cô.

Cô ngẩng đầu đón lấy cái hôn của anh, hai tay cầm lấy ống tay áo anh, nếm thử mùi vị trong miệng anh.

Anh rất muốn ôm chặt cô, nhưng lại sợ ôm vậy sẽ làm trầy xước hoặc kéo căng mẩn máu đóng vảy nơi bị thương, chỉ có thể ở khoang miệng cảm xúc ngày càng kích động, nỗ lực áp xuống kịp tất cả kích thích.

Đã một thời gian dài anh không ôm cô rồi, lúc cô dựa sát, toàn bộ tế bào trên cơ thể anh đều đã kêu gào đòi biểu tình.

Anh suy sụp quay đầu, vừa lúc nhìn thấy A Kiều thành thoi nhắm mắt ngủ, bởi vậy không nhẹ không nặng đưa tay vỗ đầu A Kiều một chút, trò chuyện cho hả giận: “Đều tại mày.”

A Kiều bình tĩnh, dùng cái nhảy dựng lên.

“Chớ ngu ngốc!” Anh vừa tức giận, vừa buồn cười nhẹ giọng mắng, trong giọng nói có ý tứ cưng chiều.

Hoa Vân Vân cười lắc đầu. Hai người không nói gì, dựa vào nhau, hấp thụ nhiệt độ cơ thể khiến người ta an tâm của nhau.

“Anh thật sự không muốn nói cho em biết cô gái kia là ai sao?” Cô tựa trước ngực anh đặt câu hỏi.

Qua một hồi lâu, anh mới chậm rãi mở miệng: “Người phụ nữ buổi chiều kia..... ”

Cơ thể cô cứng đờ, tưởng rằng anh định thành thực cùng cô “Tâm linh tương thông” Cho nên cô nuốt nước bọt, khó khăn dựng thẳng lưng, gắng sức bày ra bộ mặt tươi cười, đối mặt với việc anh ngả bài.

“Anh..... Có gì cứ nói thẳng với em! Em rất lý trí, rất có năng lực đối mặt với sự thật.” Chẳng qua không thể cam đoan sẽ có phản ứng gì thôi.

“Cô ấy là chị gái anh.” Nhả ra một ngụm khói.

Tốt lắm tốt lắm! Quả nhiên là anh ở Nhật Bản ăn vụng —— á?

“Chị, chị gái?”

Hoa Vân Vân ngạc nhiên mở lớn mắt, trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa được hai tiếng “Chị gái” quan trọng này.

“Em... .. Em tưởng là.... Em cứ tưởng là..... ”

“Tưởng rằng cô ấy là người anh quyến rũ được ở Nhật Bản?” Anh liếc cô một cái.

“Anh cái gì cũng không nói, em chỉ suy đoán lung tung!” Bị vạch trần, mặt cô đỏ lên, đành phải giả bộ làm người vô tội mà liếm liếm môi.

“Cô ấy là chị gái cùng mẹ khác cha của anh. Cô ấy nói mẹ anh bệnh nặng, hiện tại rất muốn gặp anh.”

“Mẹ anh? Không phải anh là trẻ mồ côi sao?”

“Đúng, người mẹ sinh ra anh là người Nhật Bản, anh là con riêng do bà ta ngoại tình sinh ra. Năm đó bà ta bởi vì sợ bị chồng biết được, cho nên sau khi vừa sinh ra anh đã ba chân bốn cẳng trở lại Nhật Bản. Mà người đàn ông bà ngoại tình lại không nhận anh là con ông ta, vì vậy không ai muốn anh, liền cho vào trại trẻ mồ côi.”

Kết hôn hai năm, cô chỉ biết anh lớn lên ở trại trẻ mồ côi, cũng vẫn nghĩ rằng anh không biết cha mẹ mình là ai, cho nên tới bây giờ cũng không có hỏi qua về người thân của anh.

Không nghĩ tới anh lại có người chị cùng mẹ khác cha, còn có một bà mẹ người Nhật Bản..

“Anh biết mình còn có mẹ cùng chị, là bởi vì mẹ anh đã từng tìm gặp anh sao?”

“Hơn mười năm trước, sau khi người chồng Nhật Bản của bà qua đời, bèn yêu cầu con gái bà đến Đài Loan tìm anh, hi vọng cùng anh nhận người thân. Hơn nữa còn muốn đưa anh về Nhật Bản. Anh bị bà ta từ bỏ suốt mười mấy năm, không có sự tồn tại của bà ta, anh vẫn sống tốt như cũ. Không thấy cái gọi là không có mẹ thì không sống nổi, đối với bà ta càng không có cái gọi là tình cảm mẹ con, đó là lí do lúc ấy anh từ chối đi Nhật, cũng không muốn có cái gì liên quan đến bọn họ.”

Cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nắm chặt tay áo anh. Rất cục hiểu được vì sao lúc anh nhìn thấy cô gái kia lại kích động như vậy. Đó là bởi vì những gì anh gặp phải đã đau đớn như thế.

“Anh..... Không đi sao?” Cô khẽ nhíu đầu lông mày.

Theo cô đoán, cái người chị gái cùng mẹ khác cha kia đến đây tìm anh, chắc hẳn tin tức mẹ anh bệnh nặng là thật. Gần đây anh luôn tùy tiện lộ ra ưu tư, cô lo anh hiện tại nóng nảy không thể có suy nghĩ chu toàn, về sau nếu thật xảy ra chuyện gì, chỉ sợ người cuối cùng hối hận cũng là anh.

“Năm đó bà ta vứt bỏ anh, hiện tại làm sao còn tư cách nói muốn gặp anh, muốn gặp anh một lần, muốn anh cảm động đến rơi nước mắt mà chấp nhận hẹn gặp bà ta chứ.” Anh đem đầu thuốc lá ném xuống chân, nặng nề giẫm tắt..

“Anh thật sự không lo lắng sao? Người đó dù sao cũng là mẹ anh, có lẽ năm đó bà có nỗi khổ bất đắc dĩ.....”

“Anh không muốn biết.” Giọng anh mười phần kiên quyết, thậm chí lời mề đã có chút lạnh lùng.

Cô biết hiện nay nói cái gì cũng vô dụng, vì vậy liền ngậm miệng, lựa chọn im lặng mà đi theo anh, chờ thời điểm tâm trạng anh bình ổn lại rồi sẽ nói sau.

“Dật Hòe.....”

“Ừ?”

“Em tuyệt đối sẽ không bỏ lại anh.”

“Em đã một lần. Em quên mình từng rời nhà trốn từ Nhật Bản chạy về nhà mẹ đẻ?” Anh nghe vậy nở nụ cười, gõ gõ cái trán của cô.

“Anh ghi hận thật lâu nha!” Cô đùa giỡn đẩy anh một cái, che dấu sự không được tự nhiên của bản thân.

“Em biết là tốt rồi.” Anh nửa thật nửa giả trộm liếc cô một cái.

Nếu cô chưa bao giờ hiểu rõ hoàn toàn thân thế của anh, sẽ không có liên tưởng gì từ câu nói này của anh.

Lúc này, tuy rằng giọng nói của anh không hề nghiêm túc, thậm chí còn có chút thoải mái, nhưng cô không thể không nghĩ, khi anh đối mặt với những người đã từng vứt bỏ mình, là loại cảm giác tổn thương như thế nào?

Mà cô, thế nhưng cũng từng đối với anh làm ra chuyện như vậy, anh cũng không có oán trách cô quá nửa câu..... Trong lòng cô không khỏi tự trách mình, rồi khổ sở.

Nhìn sườn mặt tuấn dật của anh, bỗng nhiên cô có loại ảo giác, phải chăng những lời anh chưa từng nói ra, toàn bộ đều hóa thành một đầu tóc trắng, tố cáo anh chưa bao giờ bày tỏ tâm tình mình.

Cô có chút nói không nên lời, chỉ có thể liều mạng trong cơn đau lòng mà ôm chặt lấy anh.

Ngày hôm sau, sau khi cười tiễn Tô Dật Hòe ra ngoài đi làm, Hoa Vân Vân đứng ngốc ở cửa một hồi, đến tận lúc khi A Kiều rưng rưng kêu hai tiếng phía sau, nhắc nhở cô cô chưa cho nó ăn sáng, cô mới vội vã xoay người lại muốn đóng lại cửa chính.

Đột nhiên, một bóng người từ chỗ góc khuất đi đến, dọa cô nhảy dựng.

“Là chị?” Hoa Vân Vân nhìn chăm chú, đúng là cô gái hôm qua mới đến tìm ông xã cô.

Nghe nói cô ấy là chị gái ông xã, vì vậy vẻ mặt của nàng cũng dịu xuống, nhìn cô gái mỉm cười.

Cô gái kia ngày hôm qua ăn canh bẻ môn, cho nên ban đầu có chút nhút nhát, nhìn thấy vẻ mặt cô ôn hòa, trong miệng lập tức vội vã thốt lên một loạt tiếng Nhật, hai tay vươn ra, chặt chẽ bắt lấy cánh tay cô.

“Ai nha, chị.....Chị buông tay..... Đau quá.....” Cô gái động phải vết thương của cô, khiến cô co rúm lại.

Cô gái phát hiện vẻ mặt đau đớn của cô, sững sốt một lúc, mới bối rối buông tay ra.

Chịu đựng đau nhức, Hoa Vân Vân cười cười với cô gái kia, kéo tay áo, cho cô ấy xem cánh tay quần băng gạc.

Cô gái vừa thấy, lập tức mở trừng hai mắt, cực kỳ sợ hãi, biết mình có thể khiến cô bị thương, vì thế bèn liều mạng khom lưng nhận lỗi, lại một chuỗi tiếng Nhật quang quác.

Cô nâng cô gái kia dậy, dùng tiếng Nhật đơn giản nói nàng cô ấy đừng để ý.

Cô gái nghe nàng mở miệng nói tiếng Nhật, lộ ra biểu tình vừa kinh ngạc vừa vui sướng, trong nháy mắt lại quang quác quang quác tuôn ra thật nhiều tiếng Nhật.

Hoa Vân Vân chỉ là cười gượng lắc đầu tỏ vẻ không hiểu lắm.

Cùng Tô Dật Hòe ở Nhật Bản một thời gian, cô có thể sử dụng một số từ ngữ đơn giản trong cuộc sống, nhưng nếu nói năng rành mạch là một chương ngại lớn.

Cô gái kia kêu nàng chờ một chút, sau đó giống như một trận gió lướt qua trước mặt cô, chạy vội về phía giao lộ, trong nháy mắt không thấy nữa.

Hoa Vân Vân choáng váng một chút, không biết cô ấy muốn làm cái gì, cũng không biết có nên ở tại chỗ chờ cô hay không.

Cô nghĩ cô gái kia đã suy nghĩ kỹ thấy cô là người bên cạnh Tô Dật Hòe, nhưng hai người bọn họ ngôn ngữ không thông, có nói gì cũng vô dụng.

Đang do dự tự hỏi, cô gái kia đã trở lại, còn kéo theo một người đàn ông đến.

Cô tò mò nhìn bọn họ, khi bọn họ đến gần, nhìn rõ gương mặt người đàn ông kia, cả người cô bỗng nhiên chấn động.

Người đàn ông kia ngay lúc đầu mang bộ dạng chán nản, không tình nguyện lắm nhưng sau khi nhìn thấy cô, anh ta cũng sững sốt.

Cô cảm thấy được máu trong nháy mắt từ đỉnh đầu chạy tới lòng bàn chân, đầu lạnh như băng, trống trơn, suy nghĩ kết lại, gần như không cách nào hoạt động.

Ngược lại người đàn ông kia sau khi kinh ngạc qua đi, rất nhanh lộ ra nụ cười vô lại, bắt tay cô chào hỏi.

“Đã lâu không gặp, không nghĩ rằng sẽ được gặp lại em, Vân Vân.

Cô lườm anh ta, cảm thấy cảm thấy nụ cười này trong trí nhớ của hai năm trước cũng chẳng có gì thay đổi, nhưng lại tồn tại cảm giác xa lạ. Khi thấy anh ta cười còn có chút ghét bỏ.

Suy nghĩ của cô rối loạn không thôi, một lát sau mới cứng ngắc mở miệng.

“Đã lâu không gặp, Chính Long.”

Cô gái dường như nhìn ra bộ dáng bọn họ quen biết. cùng hắn nói một vài câu. Thái Chính Long đáp lại qua loa, cô gái kia nghi ngờ nhìn hắn, rồi lại nhìn cô.

Cô nghe không hiểu tiếng Nhật, không thể nào biết được anh ta trả lời cô gái kia như thế nào.

“Không mời bọn tôi vào nhà sao? Chúng ta cho dù chia tay, không còn là người yêu, chung quy vẫn là học trưởng, học muội không phải sao?”

Hoa Vân Vân sắc mặt đột nhiên tái xanh, lần nữa nhìn cô gái kia, lại nhìn hắn, một câu cũng không nói lên lời.

“A, đã quên giới thiệu với em, cô ấy là “bà lớn” của anh, hai năm trước đã kết hôn.”

Nghe vậy, cô khiếp sợ mở to mắt.

6. Chương 6

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Hoa Vân Vân ngồi ở trong nhà, không biết nên làm sao bây giờ.

Nếu chỉ có người chị Nhật Bản cùng mẹ khác cha của Tô Dật Hòe ở đây, cô sẽ không khẩn trương đến mức này.

Dù sao cô cũng đã ở Nhật Bản một thời gian ngắn, miễn cưỡng có thể dùng trình độ tiếng Nhật mức thấp để đối thoại.

Nhưng, có một người bạn trai cũ thời đại học ngồi một bên phụ trách phiên dịch, hơn nữa người nọ còn là chồng cô gái ấy hiện nay, loại tình huống này thật kỳ quái vô cùng!

Đối mặt với biểu tình cười mà như không cười của Thái Chính Long, cô gần như đứng đông cứng, ngồi đồng than, trước ánh mắt phóng đến của anh ta, cô chẳng những cảm thấy hết sức khó chịu mà còn có loại ý nghĩ xúc động muốn trốn tránh.

Thì ra thời điểm đối diện với người yêu cũ, bản thân mình đúng là nhát gan, vô dụng.

Cô gái Nhật Bản đang nghiêng người nói bên tai anh ta, sau khi anh ta nghe xong, quay đầu lại nói với cô: “Bà xã của anh hỏi em, em trai cô ấy có ở nhà hay không?”

“Anh ấy đi làm.” Cô cứng ngắc trả lời.

Anh ta quay lại đáp một câu với cô gái Nhật Bản.

“Anh không nghĩ tới em đã kết hôn.” Thái Chính Long nhìn sang, giống như tiếc nuối mà nói, trong mắt lại lộ ra vẻ hứng thú.

“Không phải anh cũng kết hôn sao?” Nói xong, cô lập tức hối hận. Những lời này rõ ràng là thách thức, nhưng mà nghe giọng lại như đang giận lẫy.

“Vân Vân, anh rất ân hận vì năm đó yêu cầu chia tay em, khiến em đau lòng như vậy.”

Quả nhiên! Anh ta thật sự cho là như vậy, hơn nữa trên mặt còn hiện lên vẻ tươi cười đắc ý.

“Tôi chưa từng đau lòng, chẳng qua không hiểu vì sao bị đá một cách không rõ ràng, chỉ vậy thôi.” Cô nhìn anh ta trả lời.

“Vân Vân, em không cần che giấu nữa. Năm đó anh quá đáng làm tổn thương em, tấm lòng của em anh đều biết rõ, khi đó chia tay, thật sự là oan ức cho em, cho dù em có quá đau lòng, cũng không phải lãng phí tuổi thanh xuân của mình, tùy tiện tìm một người mà gả chứ!” Anh ta giống như đau lòng mà xúc động.

Cô trợn trắng mắt.

Trước kia sao lại cảm thấy tên này là một người đàn ông hấp dẫn, thông minh hài hước? Hiện tại nghe anh ta nói chuyện, lại có cảm giác thật tự cao tự đại.

“Tôi chưa hề tủi thân, hơn nữa ông xã đối với tôi tốt lắm.” Cô nén cơn tức giận trả lời.

“Đối với em tốt? Người đàn ông của em đánh em thành như vậy, sao em vẫn có thể nói đỡ cho cậu ta?” Thái Chính Long lập tức lộ ra vẻ mặt phản đối.

“Ai nói với anh chồng tôi đánh tôi chứ?” Cô kinh ngạc trừng lớn mắt, thiếu chút nữa bị lời nói của anh ta làm cho sặc.

Ông trời ơi, đây là hiểu lầm nghiêm trọng đến cỡ nào! Nếu để cho người ta nghe được, thật khủng khiếp!

“Em không cần nói đỡ cho người đàn ông đó nữa. Mặc dù cậu ta ta là em trai cùng mẹ khác cha với vợ anh, nhưng căn cứ xác thực rõ ràng như vậy, muốn chối bỏ cũng không được.”

“Vết thương trên người tôi cùng ông xã không có liên quan ——”

“Kiềm chế nhân nhượng một cách miễn cưỡng đã không phải là phẩm chất tốt của người phụ nữ nữa rồi, năm đó khiến em đau lòng mà tùy tiện tìm người gả, anh thật có lỗi với em, nhưng em còn có tuổi xuân tươi đẹp, phải biết bảo vệ bản thân, hiện tại quay đầu còn kịp đấy!” Anh ta cố tình vừa nói vừa liên tục thở dài, có chút cảm thấy đáng tiếc cho cô.

“Thái tiên sinh.....” Cô nghiêng răng kêu lên.

“Em luôn gọi anh là Chính Long, em đã quên sao?” Anh ta thể hiện dáng vẻ tươi cười mê người.

“Thái tiên sinh!” Cô vốn không muốn gọi tên anh ta! Cô liệu mình chịu đựng xúc động muốn nắm tay đầm cho anh ta từ trên cao rơi xuống dưới, nói: “Hôn nhân của tôi, tôi tự chịu trách nhiệm, toàn bộ đều chẳng liên quan gì đến anh!” Cô trịnh trọng làm nói rõ một lần, sợ anh ta nghe không hiểu, còn đặc biệt thả chậm từng chữ từng chữ một cho anh ta nghe.

Ai biết, tên này vẫn như cũ, hoàn toàn không đếm xỉa đến lời thanh minh của cô.

“Sao em có thể nói như vậy? Bất hạnh của em hiện tại đều là do anh gây nên, anh không thể nào không áy náy được!” Thái Chính Long làm ra vẻ mặt đau lòng thương xót.

Cô rất muốn biết, liệu có nguyên nhân người tức chết là bởi vì nói chuyện với bạn trai cũ, đang sống sờ sờ bị chọc giận đến tử vong hay không?

Cô gái Nhật nghe không hiểu cuộc đối thoại của bọn họ, vừa ngỡ vực vừa lo lắng mà kéo kéo tay áo hần, muốn biết bọn họ đang nói gì.

Không nghĩ tới, Thái Chính Long có chút không hờn giận thấp giọng khiển trách một câu, cô gái Nhật cảm môi không nói, nhưng lại khó nén vẻ mặt u buồn.

“Anh giải thích với vợ anh thế nào về mối quan hệ của chúng ta?” Cô tò mò hỏi thăm.

“Anh nói cho cô ấy, em là đàn em khóa dưới đại học cùng bạn tiến sĩ với anh.”

“Chỉ như vậy?”

“Chẳng lẽ em hy vọng anh nói với cô ấy, chúng ta trước kia từng có qua lại?” Anh ta lơ đãng cau cau mày với cô.

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng! Nếu như bị chồng mình biết được, không biết gia đình sẽ tranh chấp cãi nhau thành cái dạng gì?

Nhìn cô gái Nhật Bản, phát hiện cô ấy cũng nhìn cô, hình như rất muốn tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn họ, lại đành chịu vì ngôn ngữ không thông, chỉ có thể vô cùng suy sụp cắn môi.

“Chào chị, em tên Hoa Vân Vân, vợ của em trai chị.” Cô lấy ra tờ giấy, viết xuống tên của mình, dùng tiếng Nhật nói với cô nàng.

Cô gái Nhật Bản lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, lập tức nhận lấy cái bút. Ở trên giấy viết ra tên cô ta.

“Chị tên Matsumoto Eri, em trai chị nhờ em chăm sóc rồi.”

“Đâu có.”

Ngôn ngữ giao tiếp cơ bản cô đã dùng hết, không còn câu thứ hai, bởi vậy cô đành giương khuôn mặt tươi cười nhìn Eri.

“Xin hỏi, chị tìm em có việc sao?” Nghĩ nát óc, cô mới nghĩ ra một câu, hơn nữa lại đúng là câu hỏi trọng yếu nhất.

Cô gái Nhật Bản muốn nói lại thôi vài lần, đành đủ dũng khí mới nói ra được mục đích đến.

Chẳng qua, nhìn đôi môi hé ra ngậm vào cửa cô nàng, Hoa Vân Vân không thể không buồn đau mà đối diện với sự thật tàn khốc ——

Cô ấy dùng tiếng Nhật nói cái gì, cô căn bản như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu câu trả lời của người ta.

Vì thế, cô đành phải không tình nguyện ngoảnh lại cầu cứu người ngồi hóng mát bên cạnh, rõ ràng trông thấy các cô vất vả khoa tay múa chân, nhưng không có chủ động phiên dịch một câu – Thái Chính Long.

Thấy anh ta thanh thoi nâng lên chén trà, tựa hồ lười mở miệng, Hoa Vân Vân lập tức bắn qua một ánh mắt giết người, trừng đến anh ta đứng ngồi không yên, đành buông chén trà.

“Eri nói, cô ấy hy vọng em có thể khuyên nhủ em trai cô ấy, gọi cậu ta về Nhật Bản gặp mẹ một lần. Về phần có nhận họ hàng hay không, mọi người cũng không miễn cưỡng, nếu cậu ấy không nguyện ý cũng sẽ không ép buộc.” Anh ta ngoan ngoãn rành mạch trả lời. Bị ánh mắt sắc bén của cô dọa sợ, anh ta nhìn không được liều mạng nhớ lại, xem khi trước bọn họ qua lại, cô đã từng lộ ra loại vẻ mặt này hay chưa.

“Anh nói với chị ấy, ông xã tôi sẽ tự quyết định, tôi chỉ có thể đề xuất ý kiến, không thể thay đổi quyết định của anh ấy.” Nếu muốn Dật Hòe đi Nhật Bản, chỉ có thể chờ chính anh nghĩ thông suốt.

Thái Chính Long nhìn nhìn cô, trên môi tiếp tục giương lên nụ cười xấu xa, chậm chậm nói với Eri một chút.

Khi anh ta cùng Eri nói, ánh mắt kỳ dị quét qua trên người cô, thậm chí còn dùng ngón tay chỉ cô.

Chỉ thấy vẻ mặt Eri càng ngày càng khiếp sợ, cuối cùng còn lộ ra nét mặt không dám tin, thoát nhìn như sắp khóc đến nơi.

Đột nhiên, Eri đứng dậy bước tới bên cô ngồi xuống, một bên rơi lệ, một bên chặt chẽ cầm tay cô. Thậm chí còn sờ sờ trên cánh tay quần băng gạc của cô.

“Anh nói với chị ấy cái gì vậy?” Cô quay đầu hỏi Thái Chính Long, nhận thấy được điều không thích hợp.

“Nói tình hình thực tế!” Anh ta điềm nhiên như không, tiếp tục uống trà.

Hỏi không ra kết quả, cô đành phải cười cứng ngắc rút tay lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện ông xã có thể về nhanh một chút.

Đến xế chiều, Tô Dật Hòe đứng giờ tan tầm về nhà.

Khi anh vào nhà, nghe thấy trong phòng bếp truyền ra tiếng bát đĩa va chạm, liền mỉm cười, cảm nhận được bầu không khí thoải mái thuộc về gia đình, một dòng nước ấm nháy mắt chảy xuống đáy lòng, không chú ý tới bên tường nhiều hơn hai đôi giày.

“Anh về rồi!” Anh cao giọng nói với Vân Vân trong phòng bếp, một mặt đi ngang qua phòng khách, định đi vào phòng ngủ thay ra âu phục gò bó, mặc vào quần áo ngủ Vân Vân vì anh chuẩn bị.

“Anh đã về.”

Tiếng nói xa lạ của một người đàn ông từ bên sofa truyền vào tai anh, nháy mắt đóng băng bước chân của anh.

“Xin chào.” Người đàn ông lạ mặt đang thanh thoi cầm chén trà, ngồi vẩy tay chào hỏi anh, có chút ý tứ giọng khách át giọng chủ, phẳng phất như hấn mới là chủ nhân chân chính của nơi này.

Loại bản năng sinh vật mang tên đàn ông – không cho phép kẻ khác xâm lấn địa bàn trời dậy, Tô Dật Hòe vô thức sinh ra thái độ thù địch với người đàn ông lạ mặt vừa xuất hiện này.

“Xin hỏi anh là?” Anh hơi hơi nheo mắt, tận lực duy trì giọng nói hữu lễ.

Người đàn ông còn chưa kịp trả lời, đã có hai người phụ nữ đi ra từ phòng bếp.

“Dật Hòe!” Hoa Vân Vân mềm mại gọi một tiếng, lộ ra vui mừng không che đậy chạy vội tới trước anh, nét mặt thoát nhìn như vừa thở phào một hơi thật mạnh. **BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT**

Anh nhẹ ôm cô, nhìn về phía người đang lúng ta lúng túng đứng ở cửa bếp, liếc mình trưng ra dáng vẻ tươi cười nhìn người phụ nữ của anh, trong lòng nháy mắt sinh ra buồn bực.

“Ặc, Dật Hòe, chị gái anh cùng ——” Hoa Vân Vân chỉ chỉ cô gái kia.

“Anh không có chị gái.” Anh ngắt lời của cô.

Cô lập tức sửa đổi cách xưng hô. “Được rồi, Eri cùng chồng của chị ấy đã tới từ sáng.”

“Em để bọn họ đi vào?”

“Bọn họ khăng khăng muốn chờ anh về, em hết cách, đành phải mời họ vào nhà ngồi.” Cô nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Em có thể không ra mở cửa.”

Giọng nói của anh vẫn rất tàn khốc, ngay cả Eri nghe không hiểu tiếng Trung dường như cũng có thể đoán được ý tứ của anh, mỉm cười trên mặt tiêu tan, nét mặt trở nên có phần cô đơn.

“Nhưng mà.....” Cô khó xử nhăn mày.

Lời của nàng còn chưa nói xong, Thái Chính Long vốn còn đang ngồi như ông lớn đã đứng lên, cười như không cười mà nhìn anh.

“Tô tiên sinh, hay nên gọi là Matsumoto Hiro tiên sinh?” Anh ta cau cau mày, tự cho là hài hước phóng khoáng, hoàn toàn không biết chính mình cười đến thật vô lại, lời nói ra cũng khiến cho người ta rất muốn đánh cho anh ta một trận.

Hoa Vân Vân nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, nghi ngờ rốt cuộc có phải mắt nhìn đàn ông năm đó của mình quá kém hay không, hay là trong hai năm này lời nói của anh ta đã trở nên dung tục khó dằn nổi, phong cách cũng hoàn toàn biến dạng?

“Tôi không biết Matsumoto Hiro là cái quái gì, tôi chỉ có một tên, Tô Dật Hòe.” Anh xanh mặt mở miệng.

“Được rồi, Tô tiên sinh, bà xã tôi cũng đã từ Nhật Bản xa xôi tới đây, hy vọng có thể mời cậu theo chúng tôi quay về đó một chuyến, thăm mẹ cậu một chút, bà ấy hiện tại đang ngã bệnh.”

“Tôi là trẻ mồ côi, làm gì có mẹ?” Anh lạnh lùng nghiêm mặt nói xong, không để ý đến trong mắt Eri lóe ánh lệ, đau buồn khẩn thiết ngóng nhìn anh, liền quay đầu đi vào trong phòng.

“Tiên sinh thật không lễ phép! Vân Vân, em gả cho người như vậy thật là không đáng!” Thái Chính Long tấm tắc.

Hoa Vân Vân vừa nghe, trong bụng nháy mắt hừng hực lửa giận thiêu đốt.

“Xin chú ý lời nói của anh! Anh chẳng hề quen biết Dật Hòe, làm sao có thể tùy tiện kết luận thái độ làm người của anh ấy? Hơn nữa anh hiện tại đang nói, vừa khéo chính là em trai ruột của vợ anh, ở trước mặt phê bình người thân chị ấy, loại chồng như anh mới kém cỏi!” Cô tức đến phản bác lại anh ta.

“Cậu ta lạnh nhạt với chị gái chính mình như vậy, chỉ cần có chút tính người cũng sẽ không đối đãi với người thân của mình như vậy, chẳng lẽ anh nói không đúng? Còn có, Eri lại nghe không hiểu chúng ta đang nói cái gì, trước mặt anh nói em trai của cô ấy thì có làm sao?”

“Thái Chính Long! Anh câm miệng cho tôi!” Hoa Vân Vân phát cáu, tức giận trừng anh ta.

Eri nhìn ra bọn họ cãi nhau, vội vàng kéo lại Thái Chính Long, cho cô một nụ cười xin lỗi.

“Chồng tôi không chào đón anh, cho nên tôi cũng không chào đón anh! Mời hai người trở về đi!” Cô quả thực tức giận rồi.

“Bọn anh còn chưa có ăn cơm chiều mà! Hơn nữa Eri ở trong phòng bếp giúp em nấu ăn lâu như vậy, em thân là bà chủ, làm sao có thể dùng cách thức học muội đuổi học trưởng như thế này, không phải rất không tôn trọng hay sao?” Thái Chính Long lộ ra vẻ mặt phản đối.

“Tôn trọng phải không? Không thành vấn đề, tôi lập tức giúp hai người đóng gói, các người đem tất cả mang về ăn đi!” Cô vọt vào phòng bếp, lấy ra túi nhựa, đóng gói từng túi đồ ăn alij.

Eri ở một bên sốt ruột khuyên can, lại không ai nghe lời của cô, chỉ có thể bất lực rơi nước mắt.

“Khóc cái gì? Không thấy được em trai em cùng vợ cậu ta đuổi người sao? Đi rồi lại tự rước lấy nhục! Chẳng lẽ em thật sự muốn đợi Vân Vân đem đồ ăn đóng gói cho chúng ta mang về hay sao?” Vừa thấy vợ mình khóc, Thái Chính Long hết sức khó chịu dùng tiếng Nhật trách cứ.

“Nhưng em còn chưa cùng Hiro nói chuyện, em phải khuyên em ấy theo em đi Nhật Bản, gặp mẹ một lần.....” Eri lại càng không ngừng lắc đầu, nhìn cửa phòng nơi em trai biến mất, không muốn rời đi.

Phòng khách Tô gia thời gian qua luôn yên bình, trong phút chốc bỗng loạn thành một đám, ồn ào ầm ĩ. Cánh cửa phòng ngủ bất ngờ mở ra, ba người lập tức an tĩnh lại.

Tô Dật Hòe đã thay một bộ quần áo ở nhà thoải mái, sắc mặt lại hết sức cau có.

“Vân Vân, lại đây.” Anh vẫy tay với bà xã.

Vân Vân rất phối hợp đi tới bên cạnh anh, anh ôm lấy bờ vai cô, một từ cũng không nói, trực tiếp đi qua Eri cùng chồng chị.

“Chủ nhà hai người muốn đi đâu?” Thái Chính Long nhíu mày.

“Dắt chó đi dạo.”

“Chị gái của cậu cùng anh rể tới chơi, tầm quan trọng chẳng lẽ so ra kém một con chó sao?”

Tô Dật Hòe không để ý tới anh ta ở phía sau giờ chân kêu gào, cầm lấy sợi dây thừng xích chó ở trên tủ. Mở cửa, anh vô thức quay đầu lại liếc mắt nhìn Eri một cái, lập tức rất nhanh lướt qua.

Khi xỏ giày đứng lên, Hoa Vân Vân vừa vặn trông thấy ánh mắt của anh, vẫn có chút dăm chiêu nhìn Eri vẫn đứng trong góc âm thầm thút thít.

“Hi..... Hiro.....” Thấy anh sẽ rời khỏi, Eri nhịn không được thấp giọng gọi.

Tô Dật Hòe không hề quay đầu lại, nắm tay Hoa Vân Vân đi ra ngoài, thản nhiên nói: “Khi rời khỏi đây xin đóng cửa giúp, cảm ơn.”

Từ đầu tới cuối Hoa Vân Vân chưa từng thốt ra một câu nào, cũng nhịn không được ngoảnh đầu nhìn thoáng qua. Chỉ thấy Thái Chính Long bốc hỏa, không kiên nhẫn quả mắng Eri.....

Trong công viên, A Kiểu ngồi ngửi ngửi trên mặt đất, thỉnh thoảng ngẩng đầu vui vẻ thè lưỡi, hoàn toàn không biết các chủ nhân của nó vừa mới trải qua một hồi xung đột mâu thuẫn.

“Em thật hối hận khi để bọn họ vào nhà. Cái gì gọi là mời thần đến dễ tiễn thần đi khó, hôm nay em mới thật sự lĩnh ngộ được!” Hoa Vân Vân đi bên cạnh anh, nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay, nhịn không được thì thảo luận bầm.

“Em cùng người đàn ông kia là người quen cũ?” Kéo dây xích chó, Tô Dật Hòe có chút dăm chiêu hỏi cô.

Cô nhanh chóng liếc mắt nhìn anh: “Dạ..... Anh ta là học trưởng đại học của em, lúc đó anh ta đang siêng năng học hành ở ban tiến sĩ.”

Cô không biết có nên nói với anh rõ hơn một chút hay không? Thái Chính Long lựa chọn giấu diếm bà xã anh ta, vậy cô nên làm thế nào mới tốt?

“Còn có gì nữa?” Anh nhìn ra cô muốn nói lại thôi, ánh mắt sắc bén tìm tòi.

“A.....” Cô bày ra vẻ tươi cười giả ngu.

Hồng bét, cô còn không biết rốt cuộc có nên nói ra hay không nha.....

“Vợ chồng quan trọng nhất là giao lưu tâm hồn, em nói có phải hay không?” Anh liếc cô một cái, không nhanh không chậm mà mở miệng nói ra.

Ngao..... Ngao! Nếu cô nói, anh nhất định sẽ thật cô!

Căn môi do dự một hồi, cô quyết định không đếm xỉa đến. Chẳng qua.....

“Ừ..... Nếu em nói ra, anh không được tức giận đâu nhé!” Vì để đảm bảo an toàn, cô vẫn nên muốn anh cam đoan thỏa hiệp rõ ràng.

“Anh không tức giận.” Anh gật gật đầu đồng ý với cô.

Cô hít sâu một hơi ——

“Anh ta là bạn trai cũ của em, từng có qua lại một năm rưỡi, về sau chia tay, mỗi người một ngả. Nguyên nhân chia tay em không biết, tóm lại là bị anh ta đá!” Cô thần tốc nói xong.

Tô Dật Hòe dừng chân, nhìn thẳng cô.

“Không nghe rõ sao? Em không nói lần thứ hai đâu!” Cô vụng trộm lộ ra nụ cười thật tươi, nhún nhún vai vượt qua anh đi về phía trước.

“Bạn trai từng qua lại một năm rưỡi?” Anh rành mạnh nói lại một lần, đồng thời vẻ cứng ngắc trên mặt ban đầu đã xảy ra một chút biến hóa.

Cô nhắm mắt nắm cổ tay, trong lòng thở dài một hơi.

Bình thường anh chậm chạp muốn chết, một câu nói bình thường của cô cũng chỉ nghe hiểu nửa câu, như thế nào hôm nay khả năng nghe lại tốt như vậy, còn bắt được từ ngữ hết sức then chốt?

“Anh đã nói sẽ không tức giận.” Cô nhanh chóng lui về phía sau.

“Anh không tức giận.” Anh đối với hành động tránh đi của cô dường như có chút khó chịu nho nhỏ, nhàu mày trừng mắt nhìn cô một cái, mới tiếp tục lôi kéo A Kiều, lướt qua cô đi tới phía trước.

“Anh rõ ràng đang tức giận.” Cô đứng tại chỗ nhìn bóng lưng anh, trong lời nói có ý cười.

“Anh, không, tức, giận!” Sống lưng anh bỗng nhiên cứng ngắc. Nghe giọng nói hình như là cắn răng nói ra.

“Khẩu, thị, tâm, phi!” Cô cũng đáp trả anh bốn chữ.

Anh bỗng nhiên quay lại trừng cô, cô sờ sờ cái mũi, cúi đầu không nhìn anh. Hít sâu mấy hơi, anh xoay người sang chỗ khác, dắt A Kiều càng chạy càng nhanh, hình như muốn chạy nhanh để trút hết buồn bực trong lòng.

Trên môi Hoa Vân Vân lộ ra tươi cười, không có ý muốn đuổi theo anh. “Em ở công viên chờ anh cùng A Kiều.”

Vừa mới hô xong, cô phát hiện ở phía trước ông xã, một người đàn bà dắt theo một con chó chíp bông lông trắng nhỏ nhỏ từ xa đi tới. Cô nheo nheo mắt, thế nào cũng cảm thấy người đàn bà kia có chút quen mặt.

Lại nhìn đến kia con chó màu trắng trên đầu buộc hai chữ “Thu thu” phía sau, cô đột nhiên cực kỳ sợ hãi mà che miệng.

“Nguy rồi, nguy rồi..... Đây, đây! Ông xã! Dừng lại, dừng lại! Đừng mang A Kiều đi qua aaaa!” Cô kinh hoảng chạy tới phía trước, hy vọng có thể kịp lúc giúp A Kiều tránh khỏi thảm kịch.

7. Chương 7

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN HUÂN YÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Lâm Khang Diệu hiếm khi bắt gặp Tô Dật Hòe đang ngăn người bên bàn làm việc, ngạc nhiên vỗ vỗ vai anh. “Này, cậu làm việc không chuyên tâm.”

“Xin lỗi.”

“Không phải tôi muốn cậu xin lỗi, tôi muốn hỏi cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

“Có chút việc nhà.” Anh thở dài một hơi.

“Cãi nhau với bà xã?” Lâm Khang Diệu cau cau mày.

“Không, là bà xã vì tôi mà cãi nhau.” Khi anh ở trong phòng ngủ nghe thấy Vân Vân như ấm trà phun hơi nóng, liễu mạng mắng chửi người kia, anh cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa cảm động.

Đây là lần đầu tiên anh thấy đáng vẻ tức giận thật sự của cô.

“Vì cậu cãi nhau? Vậy cũng lạ, không cãi nhau với cậu lại cùng người ngoài ầm ỉ? Cậu cũng thế, không cãi nhau với bà xã, lại vì cuộc điện thoại không rõ lai lịch của nữ nhân viên trong công ty mà nổi bão, nên nói vợ chồng là thành công hay thất bại?” Lâm Khang Diệu rót một ly trà uống, đứng dậy.

Tô Dật Hòe im lặng, bắt đầu nhìn bút máy.

“Nói, cậu cùng bà xã cãi nhau với ai?” Anh ta tò mò hỏi.

“Tình nhân trước kia của cô ấy.”

“Phụt.....” Lâm Khang Diệu phun ra nước trà trong miệng.

“Này, phần văn kiện này rất quan trọng.” Tô Dật Hòe nhú mày ôm tập văn kiện mau chóng tránh đi.

“Người yêu cũ của bà xã cậu xuất hiện, hẳn là lá gan cũng rất lớn đấy nhỉ?”

“Không, là trùng hợp. Người chị cùng mẹ khác cha kia từ Nhật Bản đến tìm tôi, lúc này mới phát hiện chồng của chị ta là bạn trai cũ của vợ tôi.” Bởi vì Lâm Khang Diệu đối với chuyện của anh biết rất rõ, nên Tô Dật Hòe không chút giấu diếm đem chuyện đã xảy ra nói cho anh biết hết.

“Này..... Rõ là một chữ “loạn” còn gì!” Lâm Khang Diệu tấm tắc, lấy làm ngạc nhiên phẩy tay.

“Còn không phải vậy sao? Thế giới này thật sự rối tinh rối mù.” Anh ngón ngang trăm mối thở dài một hơi, phiền não gạt ra mấy sợi tóc bạc buông xuống trán.

“Người chị kia tới tìm cậu làm cái gì?”

“Chị ta muốn tôi đi Nhật thăm mẹ, nghe nói bà ngã bệnh.”

“Liệu có phải khổ nhục kế hay không?”

“Chắc là không. Nếu muốn dùng khổ nhục kế, mười mấy năm trước bà ta muốn đem tôi từ cô nhi viện nhận về, đã dùng rồi, không cần phải chờ tới bây giờ.”

“Cậu muốn đi thăm sao?”

“Tôi không biết.” Anh tâm phiền ý loạn mở ra ngăn kéo tìm cái hộp, nhưng hết lần này đến lần khác ngay cả một cái đuôi cũng không thấy.

“Khụ, của cậu ư..... Lần trước tôi tặng ca đã đánh rơi.” Lâm Khang Diệu có chút chột dạ tự thú.

Tô Dật Hòe nhìn hắn, sau đó thở dài một hơi, đành đóng ngăn kéo lại.

“Ý bà xã cậu thế nào?”

“Cô ấy khuyên tôi đi Nhật Bản đi một chuyến.”

“Vậy đi đi!”

“Chúng tôi ba mươi năm qua chưa từng chung sống qua, căn bản không có tình cảm gì, vì sao bà ấy còn muốn gặp tôi?”

“Nếu một ngày cậu có đứa nhỏ của chính mình, cậu sẽ hiểu được tâm tình mẹ cậu.”

“Đứa nhỏ?”

“Năm đó lúc bà xã tôi sinh đứa nhỏ nhìn hơn hai mươi tiếng đồng hồ mới sinh được, đối với một người mẹ mà nói đứa nhỏ ra đời là kỷ ức cô ấy vĩnh viễn không thể quên. Bởi vậy, mẹ cậu rờng rã nhớ mong cậu ba mươi năm, không phải không có khả năng.”

Tô Dật Hòa im lặng, suy xét lời nói của đàn anh mình.

“Con người sợ nhất một chuyện, chính là sự tiếc nuối. Cậu vẫn nên suy nghĩ kĩ một chút, đừng để bản thân tương lai có cơ hội hối hận.” Lâm Khang Diệu lại vỗ vỗ vai anh.

Tô Dật Hòa gật đầu. “Tôi sẽ suy nghĩ kĩ.”

“Tôi đi ra ngoài đây.”

“Được.”

“Ặc, còn nữa, có cơ hội thì cùng bà xã vui vẻ một chút, thuận tiện sinh một đứa nhỏ, như vậy cậu sẽ biết rõ cái gì gọi là vợ chồng.” Lâm Khang Diệu đi tới cửa, quay đầu nháy mắt với anh mấy cái.

Tô Dật Hòa không yên lòng gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt dường như rơi xuống rất xa, rất xa. Một lát sau, vẻ mặt anh phức tạp, thấp giọng khẽ lẩm bẩm.

“..... Sinh một đứa nhỏ sao?”

Lúc Hoa Vân Vân mở cửa ra, nhìn thấy chính là cái kẻ đang cười đến mức khiến người ta muốn nhét vào bao – Thái Chính Long, vẻ mặt sừng sốt, lập tức đóng sầm cửa, không nghĩ rằng anh ta lại nhanh tay lẹ mắt chen vào, ngăn không cho cánh cửa đóng lại.

Cô thấy thế, lập tức quay đầu muốn đi vào trong phòng.

“Chờ một chút! Vân Vân, sao em lại trốn anh?” Anh ta cũng bước nhanh theo, muốn lặp lại trò cũ, bắt cô mở cửa ra.

“Tôi không trốn anh, chẳng qua ông xã tôi không thích gặp anh thôi.” Cô nhú nhú mày trừng anh ta, cố tình ép cánh cửa, hy vọng anh ta biết khó mà lui.

Lần trước ở trong nhà cô giở trò vô lại không đi, khiến cô có ấn tượng cực kì không tốt về anh ta, thậm chí sau đó còn cảm thấy khinh miệt việc quen biết anh ta.

Cô không rõ, sao lại có loại người trắng mắt khiến cho người ta căm ghét đến nỗi vậy, nhưng chính bản thân mình lại một chút cảm giác cũng không có?

“Chồng em đối với em không tốt, vì sao còn chưa hết hi vọng với cậu ta như vậy?” Anh ta trưng ra vẻ mặt chúa cứu thế, muốn cứu vớt vẻ mặt nghiêm nghị của cô.

“Ai nói với anh ông xã đối với tôi không tốt? Anh không nên kết luận bừa bãi.”

“Không phải cậu ta đánh em sao?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy anh ấy đánh tôi?”

“Vết thương trên người em chính là chứng cứ.”

“Trên người tôi..... khụ khụ!” Cô tức đến mức sắc nước bọt, một giây sau, cô quyết định dứt khoát đóng cửa đuổi tên vô lại này đi.

“Chuyện của tôi với ông xã, không liên quan tới anh!” Cô bắt đầu dùng sức đẩy cửa, muốn đem anh ta đuổi đi.

“Sao lại không liên quan? Em là bạn gái cũ của anh, chồng em lại vừa khéo là em trai ruột của vợ anh, chúng ta có quan hệ rất mật thiết đấy!” Anh ta kiên trì không lùi đi, tuy rằng cơ thể bị cánh cửa kẹp đau nhức, anh ta vẫn không biết sợ bày ra vẻ quyết tâm chết không lùi.

Cô nghe xong quả thực muốn nôn mửa, nhưng không tìm ra biện pháp đối phó với anh ta.

“Anh còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát!” Cô đưa ra biện pháp truyền thống, chính là lấy pháp luật ra dọa.

“Báo cảnh sát, được! Em có giỏi thì nói bọn họ đem chồng mình bắt đi, còn kiện cậu ta tội bạo lực gia đình nữa ——” Không nghĩ rằng anh ta lại còn đồng ý? Hoa Vân Vân có chút tuyệt vọng.

Ông trời ơi! Cô rất muốn hét lên, dùng móng tay nhọn cào cái tên bệnh thần kinh tự cho mình là đúng này!

“Anh cút ra ngoài ——” Cô tức giận đến mức buông cánh cửa, dùng hai tay đẩy anh ta.

“Vân Vân, em hãy nghe anh nói!”

“Nghe cái quỷ đây!”

“Năm đó vứt bỏ em, là anh sai, nhưng em hà cờ dùng phương thức lập gia đình giận đối với anh chứ?” Thái Chính Long tình cảm nồng nàn chân thành nhìn cô, muốn cầm tay cô.

“Anh còn chưa thông hả? Anh cũng đã lấy vợ, sao còn dám tới đây quấy rầy tôi?” Cô tỏ ra ghê tởm tay anh ta có bệnh truyền nhiễm, liều mạng gạt tay anh ta ra.

“Anh là suy nghĩ vì hạnh phúc của em, em giận đối gả cho Tô Dật Hòe sẽ không hạnh phúc!”

“Tôi lười nghe anh nói! Ra ngoài, ra ngoài!”

“Vân Vân ——”

Lúc này A Kiều cũng đã chạy tới góp vui, mãnh liệt quấy đuôi sữa gâu gâu ầm ĩ với Thái Chính Long.

Đứng ở cửa ra vào giằng co dữ dội, hai người đang vội vàng đã công phòng chiến, không phát hiện Tô Dật Hòe đã lái xe trở về.

Anh thu cửa kính xe xuống, nhìn Vân Vân cùng Thái Chính Long dây dưa, lại nghe thấy đối thoại của bọn họ, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

Đuôi mắt nhìn thấy đầu chiếc xe quen thuộc, Vân Vân theo trực giác quay đầu lại, phát hiện Tô Dật Hòe mặt không chút thay đổi ngồi trên xe, đang dùng vẻ phức tạp khôn lường nhìn cô.

Cô sững sờ nhìn anh.

Cô không rõ ánh mắt anh nhìn cô vì sao kỳ quái như vậy?

Giống như anh bắt được cô đang phản bội mình.

Ý nghĩ chợt lóe lên, Thái Chính Long thừa dịp cô không chú ý, bất thành linh ôm lấy cô, trong khoảng thời gian ngắn cô liền bị dọa sợ choáng váng, hoàn toàn đã quên việc chống cự lại. Đầu cô trống rỗng, còn không kịp phản ứng, Thái Chính Long lại bỗng nhiên thả cô ra.

Cô thấy Tô Dật Hòe một phen ngăn lại Thái Chính Long, vẻ mặt phẫn nộ như Tu La hiện lên trước mặt cô, sau đó quả đấm vung lên, mãnh liệt đánh vào mặt anh ta.

“Cậu, cậu mau dừng tay.....Ái da, ái da —— tôi là anh rể cậu, sao cậu có thể..... ấ!” Thái Chính Long ôm đầu, vừa trốn, vừa kêu, chỉ cần nhiều lời một câu, đã bị Tô Dật Hòe đánh cho thảm hại ác liệt.

Hoa Vân Vân thấy ngoài cửa lớn hình như có người phát hiện động tĩnh trong này, đang lén lút ló đầu vào xem, cô cả kinh, lập tức tiến đến ngăn Tô Dật Hòe đang đánh đến đỏ mắt.

“Dật Hòe, Dật Hòe! Đừng đánh nữa!” Cô hô, nhào tới sau anh, liều mình lôi kéo cánh tay anh, ngăn anh lại.

Quả đấm của Tô Dật Hòe dừng lại giữa không trung, chậm rãi quay đầu nhìn cô. Cô thở hổn hển dán lên người anh, nét mặt lo âu, sống chết lôi kéo tay anh.

Ở trong mắt mình, anh cảm thấy vẻ mặt lo lắng của cô đều là vì đau lòng và không nỡ với người yêu cũ. Từ trước tới giờ không nghĩ tới, trong lòng cô đã từng có người khác, nhận ra điều này khiến trong lòng anh khó chịu vô cùng, không biết làm thế nào cho đúng.

Vừa rồi anh tận mắt thấy vợ mình bị người đàn ông khác ôm lấy, phần nộ nháy mắt chiếm cứ toàn bộ trong lòng anh, cảm giác như thứ thuộc về mình bị người khác đoạt đi rồi.

Nhưng mà, trong cuộc sống của Vân Vân, người đàn ông kia quả thật là tới trước, anh mới là người đến sau, sao có thể nói là bị đoạt đi?

Anh chán nản nói không nên lời, chỉ cảm thấy toàn bộ tâm can đều bị đào ra, không tìm thấy được sự yên ổn thuộc về chính mình.

“Dật Hòe?” Vân Vân phảng phất nhận ra sự bất an mãnh liệt của anh, ôm lấy anh thật chặt.

Anh buông xuống phần nộ muốn giết chết người đàn ông kia, trong lòng tuôn ra một mối vô hạn.

“Thái Chính Long, tôi cảnh cáo anh, anh nếu như còn có hành động quấy rối vợ tôi lần nào nữa, mặc kệ anh có phải là chồng chị tôi hay không, tôi nhất định sẽ đánh gãy răng anh!”

“Người văn minh dùng lời nói không dùng hành động, lại càng không đánh phụ nữ, cậu chỉ biết cậy mạnh hiếp yếu, chính là tiểu nhân, người như cậu thật đáng hổ thẹn! Tôi phải bảo vệ Vân Vân không bị cậu tổn thương, cậu còn ác độc tố cáo?” Thái Chính Long vỗ vỗ mặt, càng không ngừng kêu gào.

“Tôi đánh phụ nữ? Anh nói cái gì?” Sắc mặt anh trở nên hết sức khó coi, tổn thương liếc Vân Vân một cái.

“Không phải! Em chưa từng nói gì, là anh ta tự mình phát điên!” Vân Vân lập tức sốt ruột lắc đầu làm sáng tỏ.

“Sự thật đầy đủ, em còn muốn ngụy biện? Vân Vân, em không phải sợ, anh sẽ giúp em rời khỏi người chồng hư hỏng này!”

“Anh có đi hay không? Nếu không đi, tôi dùng nắm đấm đuổi người!” Anh lạnh lùng lần hai vung tay lên.

“Quân tử động khẩu bất động thủ^[1], cậu không nên không có phẩm cách như vậy..... Cậu đừng đánh, đừng đánh! Tôi tôi tôi, tôi đi là được! Ồi ——”

Thái Chính Long vốn đang miệng lưỡi nhanh nhẩu, vừa thấy anh giơ lên nắm đấm, lập tức lui thành con rùa đen rút đầu, mang theo cái đuôi bỏ trốn mất dạng..

A Kiều khó hiểu nghiên cứu, cho rằng anh ta đang đùa nên ngây ngốc đuổi theo sau anh ta, ồn ào gâu gâu đuổi tới cổng mới thôi, Thái Chính Long sợ đến thiếu chút nữa nhũn chân ra, cũng không quay đầu lại mà chạy ra cửa chính, chỉ sợ bị chó lớn cắn cho một miếng. Tô Dật Hòe hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cô ra, gạt đi hai tay đang ôm bên thắt lưng anh.

“Dật Hòe, anh sao vậy?” Cô sững sờ nhìn anh. Lúc bị anh đẩy ra, trong lòng cô thoáng cái như bị tổn thương.

Không biết có phải ảo giác của cô sai hay không, cô cảm thấy thời gian như chớp mắt anh đã đóng cửa lòng, rời khỏi cô thật xa, thật xa, khiến cô không thể nào chạm đến tim anh.

Cô hoảng hốt, vội vã vươn tay muốn giữ chặt anh.

Nhưng anh lại tránh được, không nhìn cô đang vươn tay về phía anh, thân mình vượt qua cô đi tới cổng.

Cô đứng tại chỗ, khiếp sợ không nói nên lời, đầu óc trống rỗng, không tài nào suy xét, cũng không thể có bất kỳ phản ứng nào.

“Dật..... “ Cô vừa hé miệng, tiếng nói liền nát vụn, không thể phát ra bất kỳ tiếng nào nữa.

Cô không rõ, vì sao anh đột nhiên không để ý đến cô? Khi anh rời đi, động tác đóng cửa còn mang theo một chút tức giận, cánh cửa bị anh nhẹ nhàng khép lại. Tựa như vẻ mặt anh, lạnh lùng thản nhiên, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì. Nhìn cánh cửa đóng lại, Hoa Vân Vân sững sờ đứng tại chỗ chờ ra, trong lòng phảng phất như bị đục một lỗ lớn, máu ồ ạt chảy ra.

“Àng.....” A Kiều đi đến bên người cô, thè lưỡi liếm liếm tay cô.

Cô thất thần cúi đầu, thấy A Kiều mở lớn hai mắt đen ngập nước nhìn cô. Cô bắt đầu thì thào oán giận với A Kiều.

“Thật..... đúng là một đầu gối lớn đúng không? Cũng không biết anh ấy tức giận cái gì nữa, không hiểu ra sao cả! Càng quá đáng hơn, ngay cả tức cái gì cũng không nói, chỉ làm sao hiểu đây.... Anh ấy đang suy nghĩ cái gì hả.....” Nói xong lời cuối cùng, cô đã nghẹn ngào.

Cô ngồi xồm xuống, tay che mặt, nước mắt theo tay chảy xuống, một giọt lại một giọt rơi vào trong bãi cỏ, biến mất không thấy.

“..... Đầu gối lớn.....Thật sự tức chết em.....” A Kiều liếm đi nước mắt trên tay cô, kêu ư ử bên cạnh.

Chú thích:

[1] Quân tử động khẩu không động thủ: Câu nói ngày xưa, ý chỉ người quân tử phải dùng lời nói không dùng hành động.

8. Chương 8

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN HUÂN YÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Thông thường, chỉ cần Tô Dật Hòe phải tăng ca, anh đều gọi điện thoại về nhà báo trước cho Vân Vân, hơn nữa còn vô cùng tuân theo thời gian quy định về đến nhà. Nhưng buổi tối hôm nay, anh lại không gọi điện báo cho cô lúc nào sẽ về.

Cô ngây ngốc canh bên điện thoại đã rất lâu, rất lâu rồi, anh vẫn chưa gọi về. Cô chờ một lúc lâu mới mệt mỏi rã rời trở về phòng. Nằm xuống, ánh mắt của cô mở thật to, đảo qua đảo lại, làm thế nào cũng không ngủ được. Tâm tình xuống dốc thảm hại, thời gian trở nên rất khô khan.

Thẳng đến đêm khuya, Tô Dật Hòe mới từ bên ngoài trở về.

Nghe được tiếng dừng xe, mở cửa, Hoa Vân Vân nhanh chóng ngồi dậy, hai tay ôm đầu gối, chờ anh vào phòng.

Nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa phòng, cô liên tục mô phỏng suy diễn trong lòng, chờ đến khi anh vào, cô phải nói với anh như thế nào?

Này, anh đã đi đâu? Sao bây giờ mới trở về?

Không nên không nên, như vậy rất hung hãn.

Ông xã, sao anh muộn như vậy mới trở về nha!

Nếu chu môi giả bộ đáng yêu, cũng kỳ quái.

Hôm nay tăng ca hẳn mệt lắm rồi? Em giúp anh pha nước ấm nhé?

Giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, thật quá giả tạo rồi.

“Ai da, phải nói với anh ấy như thế nào mới tốt?” Cô phiền não cào tóc, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Thái độ của anh hôm nay rất kỳ quái, cô biết rõ bản thân mình không thể tùy tiện để ý, bằng không dựa vào tác phong con rùa để tâm đến những chuyện vụn vặt này của anh, nếu như khiến anh không hài lòng, rất có khả năng anh sẽ thu mình vào trong mai, muốn kéo ra cũng không được.

“Đàn ông thật phiền phức, sao không dứt khoát một chút cho ta được thoải mái?” Cô dùng sức đánh lên cái gối của ông xã.

Không được, không thể được, cô phải nghĩ ra một biện pháp thật tốt!

Đang lúc cô miên man suy nghĩ, lo lắng đề phòng một hồi, mới giật mình phát hiện ra ngoài cửa phòng đã không động tĩnh một lúc rồi.

Hoa Vân Vân đầu tiên là sửng sốt, theo đó toàn bộ cơn tức bắt đầu dồn hết lên.

Cô lập tức nhảy xuống giường, thở ra một hơi, mở cửa, bước tới phòng khách, quay đầu tìm kiếm xung quanh, vẻ mặt đằng đằng sát khí, như Khủng long bạo chúa tìm kiếm con mồi trong “Công viên kỷ Jura”

“Hả? Người đâu?” Gót chân xoay tròn, cô đẩy ra cửa phòng sách, bên trong cũng không một bóng người..

Cô sốt ruột, nghĩ rằng Tô Dật Hòe vừa trở về lại lập tức rời khỏi nhà, vội vàng vàng mở cửa, ngó đầu nhìn xem ô tô có còn trong ga-ra hay không.

“Gâu! Gâu!” Cửa vừa mở, A Kiều đột nhiên từ trong bóng tối nhảy ra, dọa cô nhảy dựng lên.

“Ôi da, chó ngu ngốc! Em tự nhiên lao tới đây làm gì?” Cô vỗ vỗ ngực

A Kiều nghe không hiểu lời quở mắng của cô, vẫn hưng phấn vẫy đuôi liên tục.

“Quái lạ.... Xe ở đây, vậy anh ấy đâu rồi?”

Cô ngờ vực lăm lăm, một bên đóng cửa, một bên xoay người, bất thành linh trông thấy Tô Dật Hòe đứng ở phía sau mình, nhin không được lại kêu lên.

“Ôi da ~”

Cô sợ tới mức loạng choạng lui về phía sau, lưng va vào cánh cửa chưa đóng xong, toàn bộ thân mình chao đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tô Dật Hòe vươn tay, kéo cô vào lòng, giúp cô ổn định thân mình.

“Cám ơn..... ” Hoa Vân Vân chưa hết hoảng hồn, ở trong lòng anh nói lời cảm ơn.

Bỗng nhiên, cô ngửi thấy mùi rượu trên người anh. “Anh uống rượu?”

Tô Dật Hòe đẩy cô ra, không nói một câu liền xoay người sang chỗ khác, đem thứ gì đó mới vừa rồi vì kéo cô mà để sang bên cạnh cầm lên, đi vào trong phòng sách.

Cô nhìn đồ vật kia rõ ràng, đúng là cái ghế gấp để trong phòng chứa đồ.

“Anh vào phòng chứa đồ lôi cái này ra làm gì?” Cô đi theo sau anh, hỏi.

Anh liếc mắt một cái “Tự em nhìn đi”, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ.

“Này! Tô Dật Hòe, đang nói chuyện với anh đó!” Cô đứng ở cửa phòng ngủ, hết sức khó hiểu hỏi.

Tô Dật Hòe từ trong tủ quần áo rút ra một cái chăn mỏng, sau khi thay đồ, lại đi khỏi phòng ngủ.

“Dật Hòe, anh lấy chăn cùng đồ ngủ làm cái gì?” Cô nghi hoặc nhìn anh, lông mày nhíu lại, cảm giác bất an dâng lên từ đáy lòng.

Anh không phải là sẽ.....

“Anh ngủ tại phòng sách, cũng tắm rửa tại đây luôn, em ngủ trước đi.”

Ngủ tại phòng sách?

Hai năm kết hôn, lần đầu tiên anh ngủ ở bên ngoài phạm vi phòng ngủ.

Cô cố gắng hít sâu một hơi, đè xuống cảm giác tổn thương, tận lực trưng ra dáng vẻ tươi cười: “Có muốn em giúp anh cầm cái gối qua?”

Tay đẩy cửa của Tô Dật Hòe cứng lại một chút.

“Tùy em.” Nói xong liền đi vào trong phòng, cũng không quay đầu lại.

Giọng nói hờ hững của anh thiếu chút nữa ép ra nước mắt cô. Một mạch chạy vào phòng ngủ, cô lấy ra chiếc gối của anh, lại vọt tới phòng sách.

Phần nộ đem cái gối đập cửa phòng sách, cô liều mạng hít sâu, đem nước mắt đã vòng quanh hốc mắt ép trở về, kiên quyết không để mình rơi một giọt nước mắt nào.

“Tô Dật Hòa, anh thật sự quá đáng! Không hề giải thích bất kỳ cái gì, cứ không phân tốt xấu như vậy mà định tội em? Em ngay cả đã xảy ra chuyện gì cũng không biết!” Cô tổn thương trừng anh.

Mặt anh không chút thay đổi, cũng đứng không nhúc nhích nhìn cô, vẫn chẳng nói lời nào.

Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của cô, sâu trong mắt anh cũng xuất hiện sự khó chịu không kém.

“Em là vợ anh, không phải con giun trong bụng anh. Anh có chuyện gì cũng chưa bao giờ mở miệng nói ra, luôn muốn em đoán tâm tư anh, đoán sai thì trừng phạt em, đến tội cũng em trong lòng anh là cái gì hả?”

Anh vẫn không nhúc nhích như cũ, qua một hồi lâu mới mở miệng.

“Lần đầu chúng ta gặp mặt, em nói em mới thất tình, cho nên muốn xem có thể tìm được người đàn ông tốt khác hay không, đúng chứ?” Anh nghe hỏi một đằng, trả lời một nẻo, khiến cô mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu với anh.

“Khi đó đối tượng em thất tình, chính là Thái Chính Long?”

“Vâng.”

“Em muốn trở lại bên anh ta sao?” Anh nhắm mắt, khó khăn hỏi.

“Sao anh lại hỏi vậy? Em quay về bên anh ta làm cái gì?” Lời của anh thật sự không sao hiểu được.

“Chúng ta là xem mắt kết hôn, chưa từng trải qua giai đoạn yêu đương, em gả cho anh, đối với em mà nói, đúng thật là có chút tủi thân.” Anh chuyển tầm mắt, không nhìn cô.

“Anh cho rằng em rất tủi thân?” Cô mở lớn mắt, không thể tin được anh sẽ nói ra những lời này. “Chẳng lẽ anh tin những lời Thái Chính Long nói buổi chiều?”

Anh im lặng, đại biểu ngầm thừa nhận.

“Anh tin một kẻ bên ngoài miệng toàn lời nói xằng bậy, lại không tin người vợ chung giường cùng gối với anh hai năm?” Mặt cô trắng xanh, vô cùng chán nản hỏi.

Bỗng nhiên, cô hiểu được lòng anh.

Dưới bề ngoài thành thực ấy vẫn đang ẩn dấu sự tự ti của đứa bé trai bị vứt bỏ, từ đầu đến cuối anh đều không thể tin được có thứ gì thực sự thuộc về anh.

Trong đó, bao gồm cả tình cảm của cô đối với anh.

“Nam chưa cưới nữ chưa gả có thể nói chuyện yêu đương, chẳng lẽ vợ chồng xem mắt kết hôn không thể nói chuyện yêu đương sao? Anh cho rằng hai năm nay, em đối với anh đều là hư tình giả ý?”

Cô cảm thấy anh thật ngoan độc, đem khát khao hôn nhân lãng mạn của cô hoàn toàn đánh nát.

“Em vẫn nghĩ chẳng qua vì tính anh hiền lành chất phác mới không biết cách nói lời ngọt ngào với em, chỉ cần dạy một chút, huấn luyện một chút là có thể. Nhưng hiện tại em mới hiểu được, anh vốn muốn tận lực duy trì khoảng cách với em, không muốn chủ động gần gũi em.... thậm chí yêu thương em, đúng không?” Cô cắn môi, tiếng nói run rẩy.

Anh á khẩu không trả lời được. Muốn phản bác, lại phát hiện bản thân mình đã bị cô nhìn thấu, khiến anh nhất thời có loại cảm giác chật vật.

“Tô Dật Hòa, em cảm thấy anh thật đáng thương. Năm đó anh trở thành trẻ mồ côi, cũng không phải lỗi do anh, nhưng hiện tại rõ ràng có người vì anh hết lòng hết dạ, lại bị anh đẩy ra, bản thân tình nguyện tiếp tục cô đơn, thì đây chính là anh tự chuốc lấy.”

“Anh chỉ không muốn em khó xử.”

“Anh hiểu tâm tình em hiện tại sao? Anh cho là anh đối với em như vậy là khoan dung độ lượng sao? Hiện tại em chỉ cảm thấy chính mình thật ngu xuẩn, đem một lòng quảng vào, lại không biết đáp lại em là một cái hang không đáy.” Cô đau lòng nhìn anh một cái, lập tức rời khỏi phòng sách, trở về phòng ngủ, đóng chặt cửa.

Cô không quay đầu lại, bởi vậy không biết lúc mình mất ngủ gần lậ rời đi, trên mặt anh cũng lộ ra vẻ hối hận khôn nguôi, thậm chí còn gơ lên một bàn tay, muốn giữ chặt cô.

Nhưng cuối cùng anh vẫn lùi bước, không dám mở miệng muốn cô ở lại nghe anh giải thích.

Kết quả, tay chỉ bắt được vào khoảng không.

Ngày hôm sau, Tô Dật Hòe cuối cùng cũng được ném trái mùi vị vợ chồng chiến tranh lạnh.

Nằm trên ghế ngủ một đêm, mất ngủ thì không nói, còn toàn thân thì đau nhức không ngớt, phần eo thậm chí có dấu hiệu tê cứng.

Buổi sáng phải ra ngoài đi làm, không nhìn thấy bóng dáng Vân Vân ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho anh, chỉ còn gian bếp vắng lặng, lòng anh không nén nổi cảm giác mất mát nồng đậm tràn đầy.

Sau đó, một cảm giác hoang mang lo sợ nháy mắt chế trụ, anh nhịn không được đi tới phòng ngủ, thử mở cửa ra.

Khi phát hiện cửa lại khóa trái, trong lòng anh đột nhiên trấn động. Gắng gượng ép xuống run rẩy, anh nhẹ nhàng mở cánh cửa.

Nhìn qua khe hở, khẳng định Vân Vân còn ở đây, cũng không rời nhà trốn đi, anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác bất an cũng hoàn toàn tiêu tan không dấu vết.

Tối hôm qua suy nghĩ lại, có lẽ bản thân mình đối với Vân Vân thật sự quá đáng thể nên mới có thể làm tổn thương cô.

Vân Vân đau lòng, anh cũng không hề dễ chịu, trong lòng khó chịu, gần như không thể suy nghĩ.

Vốn định sáng sớm sẽ gặp cô giải thích. Nhưng Vân Vân còn chưa rời giường, anh đành chịu thất vọng, nhẹ nhàng khéo léo đóng cửa lại, chờ buổi tối về nhà vậy.

Trên đường, đi qua cửa hàng tiện lợi, anh tùy ý mua một cái bánh mì cùng hộp sữa làm bữa sáng, nhưng khi vào văn phòng, bắt đầu vội vàng tập trung tinh thần làm việc, anh căn bản đã hoàn toàn đem bữa sáng quên sạch.

Kết quả của bụng rỗng làm việc khiến anh phát cáu thật lớn.

Nhất là hiện tại, Tô Dật Hòe đang vô cùng muốn đem Lâm Khang Diệu chop tới, hung hăng bóp cổ hắn, hảo hảo chỉnh tên quân sư quạu mo đã đưa ra cái chủ ý bậy bạ này!

Cái gì gọi là anh cùng Vân Vân âm ỉ, sẽ hiểu rõ vấn đề ở chỗ nào?

Anh nghe lời học trưởng, cãi nhau với Vân Vân, nhưng kết quả hồng bét, hồng bét đến mức anh thậm chí muốn hung hăng đánh mình hai quyền.

Cãi nhau, tựa như con dao hai lưỡi, tổn thương cô, cũng tổn thương chính anh.

Anh chán ghét cảm giác cãi nhau, nhưng lời đã nói ra không thể thu về, Vân Vân cũng bị anh làm tức giận phát khóc, anh lại vốn không hề biết sau khi cãi nhau nên giải quyết hậu quả như thế nào.

Ngay lúc đang ngẩn người, trợ lý gõ cửa, tiến vào.

“Tổng giám đốc, có một vị tiểu thư người Nhật họ Matsumoto muốn gặp ngài.” Không ngờ rằng người chị gái kia thể mà lại tìm tới tận công ty anh.

“Cho người đó vào.” Anh thở dài một hơi, gật gật đầu với trợ lý.

Matsumoto Eri được dẫn vào phòng tiếp khách bên cạnh văn phòng anh, vừa thấy anh, vành mắt lại đỏ lên.

“Hi..... Hiro.....” Chị ta dùng tiếng Nhật gọi anh.

“Đây là nơi công cộng, xin kiểm chế một chút. Còn có, gọi tôi Tô Dật Hòe.” Anh lạnh nhạt dùng tiếng Nhật nói với chị ta, rút ra chiếc khăn giấy đưa cho, cũng mời chị ngồi xuống.

“Thật xin lỗi, chị rất dễ kích động..... ” Eri ngồi trên sofa, dùng giấy lau lau khóe mắt.

“Chị với chồng mình đúng là hợp tác khăng khít, ngày ngày thay phiên nhau xuất trận, tìm tới bà xã tôi.” Anh cau cau mày.

“Em nói gì cơ?” Matsumoto Eri hơi sửng sốt.

“Xin chuyển lời tới chồng chị, Vân Vân hiện tại là vợ tôi, không phải bạn gái của anh ta, mong anh ta không cần tới quấy rầy vợ tôi. Tôi thật sự không rõ, hy vọng tôi đi Nhật Bản thăm mẹ là một chuyện, nhưng các người phá hỏng hôn nhân của tôi với Vân Vân, rốt cuộc làm thế để làm gì?”

“Chồng chị Chính Long từng đi tìm các em?”

“Chính xác mà nói, là anh ta tìm vợ tôi, ý đồ muốn dụ dỗ cô ấy rời khỏi tôi.” Nghĩ đến tình cảnh ngày đó, anh trở nên hết sức không hờn giận, vẻ mặt lạnh xuống.

“Cái gì? Chị..... Chị không biết chuyện này..... ” Matsumoto Eri vẻ mặt hoảng hốt.

Anh xem xét kỹ ánh mắt chị ta, xác định có thực sự vô tội hay không. Nhìn một lát, anh mới chậm rãi mở miệng.

“Tôi có thể hỏi, chị cùng Thái Chính Long làm sao quen biết, kết hôn hay không?”

“Ba năm trước chị đến Đài Loan công tác, ở công ty khách hàng quen biết Chính Long. Khi đó anh ấy vẫn là học sinh, làm trợ lý trong công ty, bởi vì anh ấy thông thạo tiếng Nhật, cho nên lúc đó Chính Long mới phụ trách tiếp đón chị, về sau anh ấy bắt đầu theo đuổi chị. Thành thật mà nói, anh ấy nhỏ hơn chị vài tuổi, lúc đầu chị cảm thấy không thích hợp, muốn từ chối anh ấy, nhưng mà hai năm trước, sau khi anh ấy tốt nghiệp tiến sĩ, lập tức bay đến Nhật Bản tìm chị, ngay cả ở rể cũng không ngại, dốc toàn lực trợ giúp chị quản lý gia nghiệp Matsumoto. Thời điểm đó, một cô gái như chị muốn quản lý một công ty lớn cũng không dễ dàng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cho nên nghe Chính Long nói vậy, chị nhất thời xúc động.....” Chị ta có chút xấu hổ nói ra.

“Vậy chị có biết khi anh ta theo đuổi chị còn có bạn gái?” Tô Dật Hòe nhướng mi.

“Chị..... Chị không biết..... Chẳng qua nghe tin này, chị cũng hề không quá ngạc nhiên.” Eri cười khổ.

“Chị tốt nhất nên cẩn thận chồng mình, anh ta không thành thật đâu.”

Hơn nữa, anh hiện tại vô cùng hối hận vì từng muốn đem Vân Vân trả lại cho anh ta. Một người đàn ông này một chút cũng không đáng tin cậy, Vân Vân nếu như theo anh ta tuyệt đối không có khả năng được hạnh phúc.

Nghĩ đến hai chữ “Hạnh phúc”, anh bỗng giật mình, một ý nghĩa mơ hồ xẹt qua trong đầu.

“Chị..... Chị hiểu.”

“Chị biết tật xấu của anh ta, còn nguyện ý cùng anh ta chung sống?”

“Tuy rằng Chính Long lẳng nhăng, lại mềm yếu sợ phiền phức, cũng ham ăn lười làm, nhưng chị cần phải có một người bạn đời. Một người phụ nữ như chị muốn điều hành một công ty, nếu như không có đàn ông bên cạnh, rất dễ dàng bị người ta bắt nạt, cho nên trên công việc chị rất cần anh ấy. Về phần khác.... Chị cùng Chính Long cũng không có cảm tình gì, miễn là anh ấy không làm loạn lớn, chị đều có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Đây là quan hệ vợ chồng “đồng sàng dị mộng, tương kính như băng” mà Lâm Khang Diệu nhắc tới hay sao? Tô Dật Hòe trong lòng phức tạp, nghĩ.

So sánh với quan hệ vợ chồng của anh cùng Vân Vân, anh đột nhiên cảm thấy, có Vân Vân một lòng chăm sóc là hạnh phúc cỡ nào.

Nhưng anh hai ngày nay vẫn luôn ngốc nghếch như vậy, có phúc không biết hưởng, còn thiếu chút nữa đem Vân Vân đẩy ra khỏi mình.

Nghĩ đến đây, toàn thân anh không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh, trong lòng đã khẩn cấp muốn rời khỏi nơi này, chạy vội về nhà ôm chặt lấy Vân Vân, nhận lỗi với cô, đồng thời xin cô ngàn vạn lần không được thu lại toàn bộ tình cảm dành cho anh.

“Đúng rồi, chuyện mời em về gặp mẹ.....” Eri do dự mở miệng. Nhắc tới mục đích chính chị ta tới tìm anh.

“Tôi không rõ, năm đó bà ấy không cần tôi, hiện tại vì sao còn muốn quay lại tìm tôi?”

“Thực ra mẹ luôn áy náy với em. Năm đó bà đã làm sai, ngoại tình rồi còn vứt bỏ đứa con của bà, không những có lỗi với chồng mình, mà còn có lỗi với đứa bé là em, nhưng bà lại không dám nói với người khác, ngấm ngấm chịu đựng lâu vậy, bà đã gần như sụp đổ.”

Tô Dật Hòe im lặng, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Chị..... Khi tuổi còn trẻ chị từng phá thai, cho nên chị rất hiểu sự đau lòng của mẹ. Bởi vậy khi bà thừa nhận sự tồn tại của em với chị, chị không nói hai lời liền tự mình bay tới nơi này tìm em, chính là mong muốn mẹ không phải tiếp tục tự trách thêm nữa. Chẳng qua, khả năng của chị chưa đủ, không thể thuyết phục em, hoàn thành tâm nguyện của mẹ.....” Eri cắn môi, giọng nói nhẹ nhàng pha lẫn ghen ngào.

Tô Dật Hòe cúi đầu uống trà, không cho bản thân lộ ra bất kỳ tình cảm gì.

“Vốn chị cùng mẹ đã muốn buông tha việc đưa em về Nhật Bản, chỉ cần biết em sống tốt, bọn chị cũng rất vui mừng. Nhưng mà thân thể mẹ gần đây càng ngày càng kém, thậm chí còn thường xuyên ngất người, trong miệng luôn lẩm bẩm tên em. Chị biết cuối cùng bà vẫn không buông được em, nên mới không đành lòng lại tới tìm em. Hy vọng em có thể gặp mẹ, đừng để bà phải hối hận cả đời.”

Nói tới đây, Eri không ngừng rơi nước mắt.

“Tuy rằng năm đó bà sinh ra tôi, nhưng đối với người gọi là “Mẹ” này, tôi căn bản không có một chút cảm tình cùng ký ức nào, muốn tôi đi gặp một người tự xưng là mẹ mình, tôi thật sự có chút khó có thể tiếp nhận.”

“Chị biết..... Dù sao năm đó cũng là bà ấy từ bỏ em.”

Tô Dật Hòe không nói gì, khắp gian phòng nhất thời lâm vào một mảng im lặng.

Matsumoto Eri hít hít cái mũi, lau một ít nước mắt bên khóe mắt, tận lực bày ra dáng vẻ tươi cười với anh.

“Không sao, chị cũng không gượng ép em. Chẳng qua chỉ hy vọng có một ngày em bằng lòng gặp mẹ, hãy liên lạc với chị, được không?” Eri từ ví da lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho anh.

Anh nhìn tấm danh thiếp, không có bất kỳ động tác gì. Khiến cho Eri trong lòng vô cùng lo lắng. Nếu như cậu ngay cả danh thiếp cũng không chịu nhận lấy, thì chứng tỏ không còn bất kỳ hi vọng gì.

Ngay tại thời điểm chị sắp tuyệt vọng, Tô Dật Hòe đưa tay nhận lấy danh thiếp, khiến chị thiếu chút nữa khóc không thành tiếng. Chỉ có thể liếc nhìn khom lưng thật sâu nói lời cảm tạ anh.

Tô Dật Hòe cười khổ nâng Eri dậy. Chỉ là nhận danh thiếp thôi đã có thể làm cho chị ta kích động như vậy, dường như anh có vẻ quá mức tuyệt tình lạnh lùng.

“Hiện tại tôi không thể cho chị hứa hẹn gì, chuyện sau này, hãy để sau này nói.” Cuối cùng, anh vẫn tỏ thái độ có một tia dao động.

“Không sao, chị cùng mẹ sẽ chờ em!” Eri vui phát khóc, lại một lần nữa khom lưng cúi chào anh.

Sau khi tiễn Eri rời đi, Tô Dật Hòe ngồi trong văn phòng, suy nghĩ liên tục pháp phòng lên xuống, trong đầu hỗn loạn, phiền não đến đứng ngồi không yên, đã sớm không còn lòng dạ với công việc.

Lâm Khang Diệu gõ gõ cánh cửa, đi đến: “Nghe nói có một cô gái Nhật Bản tới tìm cậu, là người chị cùng mẹ khác cha kia của cậu sao?”

“Tin tức của anh đúng là nhanh nhạy!” Tô Dật Hòe cau cau mày với hắn.

“Bây nào bây nào, đừng nói nói như vậy chứ!” Lâm Khang Diệu làm bộ ra vẻ, khoát khoát tay.

Tô Dật Hòe nhin không được trọn trắng mắt trừng hăn.

“Thế nào? Có quyết định gì hay không?”

“Không biết.”

“Không biết? Cậu thật sự là kẻ không thành thực, miệng nói không cần, thân thể cần bản lại đang nói muốn lắm!” Lâm Khang Diệu vươn ngón trỏ, quuyền rũ mười phần chột chột trán anh.

“Anh đang nói cái gì hả?” Anh nhanh chóng tránh khỏi đầu ngón tay kia, da ga sắp rơi đầy đất rồi. “Cái gì mà miệng nói không cần, thân thể lại nói muốn? Đây là cái ví dụ chứ?”

“Nếu như cậu đối với việc gặp mẹ không có một tia hy vọng, vậy tôi hỏi cậu, năm đó cậu gian khổ học tiếng Nhật là vì cái gì?”

“Bồi dưỡng ngôn ngữ thứ hai cũng không có gì lạ.” Tô Dật Hòe nhú mày.

“Vấn đề là ngôn ngữ thứ hai còn có tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Hàn,.. sao không thấy cậu nghiêm túc nghiên cứu mấy ngôn ngữ đấy?”

“Tôi.....” Anh sững sốt, từ trước tới giờ không nghĩ tới năm đó liều mạng muốn học tốt tiếng Nhật là vì động cơ như vậy.

Chẳng lẽ..... Trong tiềm thức, anh thật sự khát vọng được gặp mặt người mẹ ở Nhật Bản xa xôi kia sao?

“Cậu đó, học hành cùng công việc đều tinh thông vô cùng, hết lần này tới lần khác lại ở trên phương diện tình cảm làm một đứa trẻ kém phát triển! Ông trời quả thực công bằng, chỉ có một cái tốt, không tốt được cả hai.” Lâm Khang Diệu lắc đầu.

Tô Dật Hòe tức giận liếc hăn một cái.

“Đúng rồi, tôi nhớ sinh nhật bà xã cậu cũng sắp tới rồi, vậy cậu đã chuẩn bị tốt quà cáp bày tỏ tấm lòng với bà xã chưa?”

“Sinh nhật?” Tô Dật Hòe hơi hơi sững sốt, suy nghĩ tạm thời trì trệ. Kế tiếp, anh đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Sao.... Làm sao vậy?” Lâm Khang Diệu vỗ ngực cho bớt hoảng hồn, bình tĩnh hỏi.

“Hôm nay tôi xin phép nghỉ một ngày, anh thay mặt tôi xử lý công việc một chút!” Tô Dật Hòe vội vàng túm lấy áo khoác, sau khi để lại cho Lâm Khang Diệu một câu nói, không quay đầu lại cứ thế mà xông ra ngoài.

“Này, tôi là ông chủ nha.... Còn không đợi tôi phê duyệt đã bỏ chạy, còn muốn tôi thay mặt cậu làm việc?” Lâm Khang Diệu thân là ông chủ, lại không được xem trọng, ở trong văn phòng lảm bảm oán giận.

9. Chương 9

Sinh nhật vui vẻ!

“Cảm ơn!”

Đối mặt với điện thoại chúc mừng, Hoa Vân Vân cười nói cảm ơn.

Phía bên kia Huyền Huyền cười hỏi cô: “Chị có tính cùng ông xã ra ngoài ăn mừng một chút không?”

“Anh ấy còn đang làm việc, chờ trở về rồi nói sau.” Cô có chút do dự trả lời, cẩn thận lắng nghe sẽ phát hiện cô mười phần chột dạ.

“ Cái gì? Anh chị không có bàn bạc gì sao? Anh rể cũng thật là kém rồi!” Huyền Huyền ở trong điện thoại la hét âm ỉ.

Cô chỉ có thể gượng cười nhưng trong lòng quả thật muốn khóc, cổ họng như bị vật gì đó cứng rắn chặn lại thật là đau, đau đến nỗi gần như không nói lên lời.

Bàn bạc, bọn họ ngủ riêng phòng, còn bàn bạc cái rắm!

“ Vậy kế hoạch cải tạo ông xã đầu gỗ của chị tiến hành đến đâu rồi?”

“ Đừng nói nữa. Trâu có dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ phát ra một tiếng rống đơn thuần thì thời điểm khác đều là cúi đầu buồn bực ngồi nhai lại cỏ, rõ ràng là dạ dày bốn túi chứa được thật nhiều, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ ở trong miệng mà nhai, phun nhả cũng không ra được một xiên thịt nướng. Hừ, anh ấy buồn chết cũng xứng đáng!”

“ Trâu vốn dĩ là không ngồi.” Huyền Huyền cẩn thận nhắc nhở cô.

“ Chị biết, chị chỉ là dùng cách khác.” Vân Vân tức giận nói.

“ Chuyện này... Chị hai, nếu như anh rể thực sự không thể dạy bằng lời nói, chị có muốn lại một lần nữa trốn nhà đi không? Lần này đi xa một chút, đến Mỹ đi, cho anh rể hưởng thụ thật tốt bài học giáo dục chấn động lần này.”

“ Cám ơn ý tốt của em, nhưng lần này chị sẽ không làm như vậy.”

“ Tại sao?”

“ Anh ấy khi còn bé đã từng ở cô nhi viện, thực sự rất sợ cảm giác bị bỏ rơi...chị không muốn tiếp tục làm tổn thương anh ấy thêm nữa.”

“ Chị hai, chị đã quá yêu anh rể rồi, không thể quay đầu được nữa đâu!” Huyền Huyền thở dài một hơi.

“Sao chị lại không quay đầu được nữa chứ?” Buồn bã, nước mắt của cô lại rơi.

Huyền Huyền phát hiện cô không bình thường, giọng nói cũng khản trương lên.

“ Chị, chị đang khóc hay sao? Hôm nay là sinh nhật chị, không nên rơi nước mắt như vậy.”

“ Chị cũng không biết tại sao, gần đây thật dễ khóc, nước mắt nói đến là đến.”

“ Đừng buồn, chị. Tuần sau em trở về giúp a Kiều một số thủ tục để xuất cảnh, tháng sau sẽ dẫn nó đến Mỹ. Nếu như anh rể thật sự bắt nạt chị, chị nhất định phải nói với em, em sẽ giúp chị trút giận.”

“ Cám ơn em! Chị chắc chắn sẽ dùng lời khuyên của em như một quả đấm, xem xem có thể đem những gì trong dạ dày con trâu gỗ kia đánh cho phun ra được không.”

Huyền Huyền cười ha ha không thôi cũng khiến cho tâm tình Vân Vân tốt lên không ít. Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của cô tốt lên rất nhiều.

Núi không chuyển, đường sẽ chuyển! Ánh mắt hướng đến nơi tươi sáng, xem ra mọi việc đều sẽ có hướng giải quyết. Hai người không cần cùng nhau để tâm vào những chuyện vụn vặt, như vậy căn bản là chuyện vô bổ.

Quyết định! Tối nay chờ Dật Hòe trở về, cô cần phải làm một bàn đầy đồ ăn ngon, cùng anh làm hòa. Tâm tình vừa thả lỏng một chút, cô tươi cười, mang theo ví đi ra cửa hàng mua đồ ăn. Cô đi ra ngoài không lâu, trong phòng liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Tiếng chuông vang lên một hồi rồi lại một hồi, luôn luôn không ngừng mà vang lên thật lâu. A Kiều cũng dựng lỗ tai lên mà nghe ngóng, thỉnh thoảng gâu gâu hai tiếng, bày tỏ sự phản đối với tiếng ồn không dứt bên tai.

Không biết vang lên bao lâu, cuối cùng tiếng chuông điện thoại cũng ngừng hẳn. Khi đó tinh thần A Kiều mới buông lỏng một chút, quay về nằm sấp trên thảm cỏ mà ngủ.

Không tới một phút, ngoài cửa truyền đến âm thanh phanh xe gấp, A Kiều nhảy bèn đứng dậy, nhìn ra phía cửa lớn.

Sau đó, Tô Dật Hoè kích động đi vào, A Kiều thấy thế vui vẻ chạy tới nghênh đón.

Tô Dật Hoè không có thời gian mà quan tâm A Kiều, trong lòng một mực nghĩ tới Vân Vân.

Vừa rồi anh gọi điện về nhà, muốn tìm Vân Vân, không ngờ điện thoại vang lên thật lâu mà không ai nghe máy. Nếu không phải Vân Vân trẻ con không nghe máy, hẳn là... Cô ấy cũng không có ở trong nhà!

Chỉ cần nghĩ tới Vân Vân có thể rời khỏi anh, trái tim anh liền quặn lại, thật đau. Bởi vậy, dọc đường đi anh liều mình mà lái thật nhanh về nhà.

“Vân Vân!” Anh vào nhà gọi to, nhưng không có ai trả lời lại anh.

Anh hoảng hốt chạy tán loạn trong phòng. A Kiều cũng theo anh chạy vào nhà, đem bùn mang vào sân phòng khách.

Anh không để ý tới nước bùn dính trên sàn. Đế giày của anh lỡ giẫm lên A Kiều, kéo đi thành nhiều dấu bùn khác. Anh mở tất cả các cửa phòng tìm lại lần nữa mới xác nhận Vân Vân thật sự không có ở nhà. Anh như người mất hết hồn vĩa ngồi trên ghế salon ở phòng khách, đầu óc hỗn loạn.

“Vân Vân đi đâu được chứ? Chẳng lẽ cô ấy lại bỏ nhà ra đi?”

Vừa rồi anh đặc biệt nhìn tủ lạnh nhưng không thấy cô để lại tờ giấy nào. Anh thật không biết nên đi nơi nào tìm cô đây...

“Có phải cô ấy về nhà mẹ không?” Đột nhiên anh nhớ tới lần trước cô rời khỏi nhà cũng đi về nhà mẹ đẻ, anh lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, lái xe nhanh chóng rời đi.

A Kiều nhìn cửa bị đóng sập lại một tiếng “ầm”, thầm nghĩ sao chủ nhân lại bận rộn như thế, thật vội vã mà, giống như đang nằm mơ vậy...

Mơ à...

Ủ, ngủ tiếp sẽ tốt lắm nha

Lùi về ổ, A Kiều tức thì ngủ ngay, liên tục mơ đẹp...

Giấc ngủ này của A Kiều thật sự rất ngon, rất lâu, đến khi bị Hoa Vân Vân thét chói tai làm cho tỉnh lại.

“Ôi~ Sàn nhà làm sao mà bẩn như thế chứ? Đây là dấu bùn. A Kiều, em chạy chơi vào bùn thế nào mà dính cả vào sàn thế này? Đừng phủ nhận! Khắp nơi đều là dấu chân của em!”

Hoa Vân Vân chờ thật lâu, từ hoàng hôn đến đêm xuống cũng không đợi được Tô Dật Hoè, hơn nữa cũng giống như hôm qua, ngay cả một cuộc gọi về cũng không có.

Đối diện với bàn đầy thức ăn nguội, Hoa Vân Vân mất hết ý chí, không nghĩ đợi thêm nữa, vì vậy đứng dậy bắt đầu dọn bàn. Bởi không có bật đèn, mắt cô đã sớm thích ứng với bóng tối, vì vậy cũng lười mở đèn, từ từ lần mò đem canh bưng vào trong bếp.

Trong khi cô đi vào bếp, Tô Dật Hoè thất hồn lạc phách từ bên ngoài trở lại, mệt mỏi ngồi trên ghế salon ngẩn người.

Lúc anh đẩy cửa vào nhà, bóng tối cùng không khí lạnh lẽo khắp phòng liền đập ngay vào mặt. Đáy lòng anh rũ xuống đến nơi cùng cực.

Vân Vân không có ở nhà mẹ, cũng chưa trở về, điều đó có nghĩa rằng lần này cô thật sự bỏ nhà đi...

Anh tuyệt vọng lấy tay ôm mặt, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Hoa Vân Vân từ trong bếp đi ra, vô tình nhìn thấy trên ghế salon có một bóng đen. Cô bị dọa đến toát cả mồ hôi lạnh, lập tức nhặt cây gậy rồi nhanh chóng mở đèn điện.

“Là ai?” Cô hét lớn, xong dồn toàn lực xông về cửa.

Ánh sáng bao phủ đột ngột làm cho hai người đã quen bóng tối này giờ bị sáng chiếu vào đến choáng váng đầu, hoa mắt, thiếu chút nữa không mở mắt ra được.

Hoa Vân Vân không ở lại mà liền ngay sau đó tiến về cửa, cố gắng trốn ra ngoài cầu xin giúp đỡ. Nhận ra người đó chính là Vân Vân, Tô Dật Hoè lao nhanh về phía cô, không cho cô chạy đi.

“Buông tôi ra! Buông ra, buông ra!” Vân Vân sợ hãi kêu to, cây gậy trong tay cô gõ loạn xạ.

“Vân Vân, dừng tay...”

“Dật... Dật Hoè?” Hoa Vân Vân ngừng hẳn, không dám tin nhìn người đàn ông đang ôm chặt lấy mình.

” Em... ra tay... thật ác độc...” Anh cắn răng không một tiếng động, cảm thấy đầu và bả vai kỳ thực rất đau, nhưng tuyệt không chịu buông tay.

“Anh hù chết em rồi! Về mà không nói không rằng, em còn tưởng anh là ăn trộm ấy... á...” Cô còn chưa dứt lời thì môi đã bị người nào đó hôn đắm đuối.

Anh dùng cả hai tay chạm vào người cô để chắc chắn rằng đây chính là Vân Vân. Cô đang ở trong lòng anh, cô không rời bỏ anh.

Tô Dật Hoè vô cùng vui mừng vì không mất cô.

Sự nhiệt tình của anh đến vừa nhanh vừa vội đã dọa cô một trận, nhưng rất nhanh sau đó, cô bị nụ hôn của anh làm cho mềm nhũn chân, không tự chủ được mà nhào vào ngực anh.

Hết lần tiến công này đến lần tiến công khác, anh không cách nào tách khỏi cô, dù chỉ một giây. Anh ôm người cô tựa vào cánh cửa, chậm rãi trượt dần xuống sàn nhà.

“Dật... Dật Hoè... Nơi này là phòng khách...” Cô yếu ớt nhỏ giọng.

Từ trước đến nay anh luôn một mực quy tắc, không bao giờ ở nơi khác ngoài phòng ngủ. Ngạc nhiên hơn là, cho tới bây giờ, cô chưa từng trải qua va chạm thân thể kịch liệt như thế này. Từng đợt run rẩy không thôi khiến cho cô không thể nghĩ thêm được gì nữa.

“Xin lỗi, Vân Vân, ngay lúc này... anh không thể chờ, không cách nào chờ được nữa...” Anh thở gấp đòi hỏi.

Anh đem quần áo cô mở rộng, hai tay mang theo nhiệt nóng đủ để làm bị thương da thịt, vuốt ve eo nhỏ nhắn của cô, hướng lên phía trước, đi vào ngực cô, nặng nề dùng lực lên hai luồng no đủ phía trên, khiến cô không kiềm chế được thở gấp thành tiếng.

Cảm giác như khoảng cách của anh càng ngày càng gần, cô vươn tay, chủ động cởi bỏ cà-vạt cho anh, lại tiếp tục gỡ từng chiếc khuy áo, muốn gần anh hơn một chút.

Khi bàn tay nhỏ bé ấy dò xét trên lồng ngực trần trụi của anh, ngọn lửa nhiệt trong nháy mắt bùng lên.

Anh đã không còn cách nào suy nghĩ được nữa, thứ trong kia căng trướng hướng cô bày tỏ khát vọng.

Anh cũng không nói lên lời, chỉ có thể dùng sự nhiệt tình mãnh liệt thay thế bày tỏ tất cả tình cảm của anh, lôi kéo cô cùng anh đốt lửa, cho đến khi toàn bộ nghi ngờ cùng lo lắng không yên đều bị bản năng nguyên thủy nhuần nhuyễn thiêu đốt hầu như không còn...

Tận khi bọn họ nằm xuống, đã là chuyện của một lúc sau.

Cô dựa lên trên người anh, cố gắng bình phục hơi thở gấp gáp, bên tai lắng nghe trái tim trong lồng ngực anh vì cô mà nhảy loạn, đang dần dần ổn định lại.

“Xin lỗi, vừa nãy anh quá nóng vội. Có làm em bị thương hay không?” Anh hôn cô một cái, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng.

“Không có...” Cô đỏ mặt lắc đầu.

Cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ tới anh cũng sẽ có một mặt nhiệt tình như vậy. Anh cho cô cái ôm dịu dàng, thay lời xin lỗi của mình.

“Nhưng mà, em rất ngạc nhiên, anh bỗng nhiên không khống chế được như thế này, cứ như là bị hạ xuân được, đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, đổi lại là khuôn mặt tuần tú của Tô Dật Hòe nóng lên.

“Anh tưởng rằng... tưởng rằng em rời khỏi anh.”

“Là anh không để ý tới em! Điện thoại cũng chưa gọi, khiến em đau lòng lắm.”

“Anh có gọi nhưng không ai trả lời.”

“Anh có gọi? Nếu em không nhận được thì có thể là em đi ra ngoài mua đồ ăn.”

“Thì ra là thế.” Anh như trút được gánh nặng, bật cười.

“Vậy còn anh? Anh đi đâu? Em làm một bàn đồ ăn, đợi đến lúc đồ ăn nguội lạnh mà vẫn chưa thấy anh về...”

“Anh chạy đến nhà mẹ vợ tìm em.”

“Nhà em? Ba em, dì Tề, còn có hai đứa em gái của em đều đi Mỹ chưa về, trong nhà một người cũng không có, em về làm gì —— nói được một nửa, cô bỗng ngừng lại.

Ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm anh. “Chờ một chút... Anh tự mình lái xe về?”

“Đúng vậy!”

Trời ạ! Anh thực sự điên rồi!

Nhà mẹ đẻ cô rất xa, nếu lại xe đi đi lại lại, ít nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ đó!

“Anh... thật là đồ ngốc! Gọi điện một lần không ai nghe, đợi một lúc nữa gọi tiếp là được, sao lại ngu ngốc như vậy chứ? Vội vội vàng vàng lái xe chạy tới nhà mẹ đẻ tìm em...” Cô vỗ về khóe mắt hẳn rõ dấu vết mệt mỏi của anh, viền mắt cũng đỏ lên.

“Anh sợ em thật sự rời khỏi anh, cho nên mới hoảng loạn như con ruồi không đầu, mất đi phương hướng mà bay loạn khắp nơi. Miễn là nơi em có thể sẽ tới, anh sẽ chẳng nghĩ nhiều mà chạy đến tìm.”

“Vậy nếu em chạy đến Mỹ thì làm sao bây giờ? Nơi đó lớn như thế, anh muốn tìm em kiểu gì?”

“Cứ tìm như vậy, xới tung hết đất lên cũng phải tìm được em.” Giọng nói lộ ra vẻ xúc động cố chấp rõ rệt.

“Đồ ngốc... Em chưa từng có lỗi với anh, sao bỏ lại anh được chứ?” Cô bật cười, nước mắt cũng chảy xuống.

Hô hấp anh cứng lại, đem gương mặt cô chôn vào lòng mình.

Anh sợ chính mình nhìn cô khóc cũng sẽ khóc theo.

Hai người lấy nhiệt độ cơ thể sưởi ấm lòng nhau, cảm nhận được từ đối phương những ý nghĩ yêu thương chưa nói thành lời.

“Hôm nay người chị gái cùng mẹ khác cha kia đến công ty tìm anh, bọn anh đã nói rất nhiều chuyện, về mẹ anh, còn về chính cô ấy.”

“Ặc? Vậy có kết luận gì không?”

“May mắn năm đó em không lấy Thái Chính Long.” Anh kiên định trả lời.

“Vì sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Nếu hai người kết hôn, chẳng phải sẽ gọi là đám cưới ‘Thái Hoa[1]’ sao? Hoa cải, hoa cải, nói ra thật khó nghe!” Về mặt anh ghét bỏ.

Cô nghe ra được anh đang ghen, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Cho dù lời nói vô cùng ấu trĩ, nhưng lại khiến cho tâm tình cô tốt lên nhiều lắm.

“Năm đó chúng ta kết hôn cũng gọi là đám cưới “Tô Hoa”, mọi người nghe xong đều cười thành tiếng, bởi vì tất cả đều nghĩ tới quốc lộ Tô Hoa.” Cô thử trêu anh một chút.

“Vây cũng dễ nghe hơn so với hoa cải!” Anh hừ lạnh một tiếng, dứt khoát không muốn đem cô tặng cho người kia.

“Theo như anh nói, nếu như em mà gặp được người họ Tống thì sẽ là “Tặng Hoa”, gặp được người họ Bành lại thành “Bưng Hoa”, gặp được người họ Dương thì lại càng khó nghe, không phải sẽ gọi là dẽ lội nước —— ưm...”

Anh ngắt lời cô, mạnh mẽ lấy nụ hôn chặn miệng cô lại. “Em chỉ có thể lấy anh!” Anh gần giọng nói rõ ràng. Anh rất ghét nghe cô nói sẽ thuộc về người khác, rất ghét!

Qua một lúc lâu, cô mới yêu kiều mềm mại trả lời: “Bá đạo!” Song, giọng điệu của cô lại không có lấy một chút xiu oán giận.

Hai người thân thân mật mật dính vào một chỗ, hưởng thụ thời gian yên tĩnh.

“Đúng rồi, anh có thứ này cho em.” Anh bỗng nhiên đẩy cô xuống giường, tìm kiếm ở trên giường một lúc, phát hiện áo khoác để ở phòng khách liền bất chấp việc mình đang không mặc gì, chạy tới phòng khách cầm vào.

“Cái gì vậy anh?”

Anh lấy ra từ trong túi áo một hộp giấy màu xanh biếc, quay lại, vừa thâm tình lại vừa chân thành đưa cho cô.

“Vân Vân, sinh nhật vui vẻ.”

Cô kinh ngạc há miệng. “Không ngờ anh lại nhớ rõ như vậy.”

Anh gãi gãi đầu, không dám thú nhận rằng Lâm Khang Diệu mới vô tình nói ra một câu nhắc nhở mình.

Cô mở hộp giấy, phát hiện thứ bên trong có kiểu dáng cùng phong cách đều tương tự như lần trước, chẳng qua mặt đá trái tim lần này là dùng kim cương khảm lên, tỏa sáng lấp lánh trước mặt cô.

“Oa, trái tim này thăng cấp rồi nha!” Cô mở miệng kinh ngạc hô lên, trong lòng đã tràn đầy cảm động.

Ai nói đầu gối không còn cách chữa?

Thì ra anh cũng biết chiêu dùng kim cương khiến phụ nữ bất tỉnh này.

“Cảm ơn anh. Đời này, em chỉ muốn anh cho em trái tim ấy, hơn nữa phải giữ lấy cẩn thận cả đời.”

Tô Dật Hòe hít sao giữ lấy cô, vì lời của cô mà cảm động không thôi.

Hoa Vân Vân đợi một lúc, không nghe thấy anh trả lời, vươn ngón trở chọc chọc bờ vai anh.

“Vây còn anh? Không có gì muốn nói với em sao?”

“Ừ.”

“Anh không định nói với em gì đó đại loại như những điều em đã nói với anh sao?”

“Ừ.”

“Ừ”? Một tiếng “Ừ”? Hoa Vân Vân nhin không được lên trợn trắng mắt. Xem ra cô đúng là vui vẻ quá sớm.

Kế hoạch huấn luyện ông xã đầu gối học được cách nói với cô những lời yêu thương lãng mạn, xem ra vẫn còn có một đoạn đường phải đi....

Ôi...

Một ngày nào đó, Hoa Vân Vân cảm thấy cơ thể không được thoải mái, sau khi đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện mình mang thai. Hoa Vân Vân đứng chôn chân tại chỗ vui mừng đến rơi nước mắt. Trái lại, kẻ làm cha là Tô Dật Hòe lại trưng ra khuôn mặt có chút dăm chiêu, vô cùng nghiêm túc.

“Sao vậy? Anh không vui sao?” Cô nhú mồm hỏi anh. Vui sướng của cô bị sắc mặt của anh dội cho một chậu nước lạnh lớn, lập tức hồng hết.

Anh vẫn không nói chuyện, chỉ buồn bực cào cào tóc.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, thế nhưng cô cảm thấy được mái đầu bạc kia của anh giống như lại xuất hiện thêm thật nhiều sợi tóc trắng.

“Không, anh rất vui mừng, thật sự.” Anh thở dài ôm lấy cô.

“Vậy sao anh không có lấy một chút ý cười nào?”

“Anh... Anh lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“Trong cuộc đời của anh chưa từng xuất hiện qua hai nhân vật cha và mẹ, anh không biết bản thân có thể đảm nhận tốt chức vụ cha đứa nhỏ hay không? Anh sợ anh...”

“Anh sợ cái gì? Những người đàn ông lần đầu tiên làm cha đều khẩn trương lo lắng không thua gì anh đâu. Dù sao anh cũng đọc nhiều sách, mau trở về đọc thêm mấy quyển sách dạy về cách nuôi con cho em!”

“Dựa vào sách vở sẽ có ích sao?”

“Bố em thường nói, đứa con đầu tiên là học theo sách mà nuôi, sang đứa thứ hai thì chính thức nuôi như nuôi heo. Anh xem em lớn lên bình thường khỏe mạnh, hai đứa em gái của em cũng khỏe khoắn như vậy, có khác biệt gì đâu! Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, trước hết phải đọc sách học hỏi, chờ sau này khi có đứa thứ hai, thứ ba, chúng ta có thể dùng cách riêng của mình để nuôi chúng, đúng hay không?”

“Ừ.” Anh gật gù đầu.

Tuy nhìn Tô Dật Hòe như được lý thuyết chăm con của Hoa Văn Văn động viên, song anh vẫn liên tục mất ngủ vài đêm, luôn luôn phải vỗ về bụng cô rất lâu mới có thể đi vào giấc ngủ! Vì để dẹp yên lo lắng bất rứt của người cha tiêu chuẩn kia, người mẹ tiêu chuẩn đáng thương đành phải kệ cho anh làm loạn một đêm.

Mãi đến sau khi anh kinh hãi phát hiện cô bởi vì ngủ không đủ mà đôi mắt thâm đen, mới bắt ép bản thân yên tĩnh đi vào giấc ngủ. Nhưng dù cho có cố gắng thế nào, anh vẫn không ngủ được.

“... Ông xã...”

“Xin lỗi, đánh thức em rồi.”

“Anh thật sự rất không yên tâm sao?”

“Anh... Anh chỉ vừa nghĩ đến tương lai sau này không biết phải làm một người cha như thế nào, anh lại luống cuống.”

“Anh như vậy sẽ hại cục cưng lo lắng theo đó! Trên sách không phải nói dưỡng thai rất quan trọng hay sao? Anh không yên lòng, sẽ khiến em không an tâm theo, nếu em mà không an tâm, cục cưng cũng sẽ lo lắng, sau đó sẽ ở trong bụng em lăn qua lộn lại, cùng với ba nó, cứ giống như cá rón.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Nghe nói, cục cưng sẽ phản ứng nhận biết với bên ngoài. Nếu như anh sợ cục cưng không biết anh thương nó như thế nào, vậy từ giờ trở đi cứ nói với nó là được rồi.”

“Nói chuyện? Nói cái gì?”

“Gì cũng được! Trước tiên anh hãy đặt tay lên bụng em và nói chuyện với cục cưng. Câu thứ nhất, cha rất yêu cục cưng!”

Anh do dự đặt tay lên bụng cô.

“Ừ... Cha... Rất yêu cục cưng...”

“Không khó, đúng không? Tiếp, lại nói, mẹ cũng yêu cục cưng!”

“Mẹ cũng yêu cục cưng...” Nói ra câu thứ hai, đúng là cảm thấy không khó khăn như tưởng tượng.

“Tất cả mọi người đều yêu cục cưng!”

“Tất cả mọi người đều yêu cục cưng.”

“Nhưng mà cha yêu cục cưng nhất!”

“Nhưng mà cha yêu cục cưng nhất.”

“Mẹ cũng yêu cục cưng nhất!”

“Mẹ cũng yêu cục cưng nhất.”

“Mẹ cũng yêu cha nhất!”

“Mẹ cũng yêu cha nhất ——” Anh sững sờ ngược mắt nhìn cô.

“Sao... Sao vậy? Tiếp tục nói đi, không phải lúc này anh nói rất trôi chảy sao?” Cô đỏ mặt, giả vờ như không có gì, nói.

Anh nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi ôm lấy cô, cho cô một cái hôn sâu.

“Anh yêu em.”

Vân Vân bật khóc, vùi mặt vào trong lòng anh. Nghe được lời nói ngọt ngào trông mong đã lâu, cảm thấy không khác gì một giấc mộng.

“Buổi sáng ngày mai thức dậy, anh nhớ trước tiên phải nói với người mẹ tiêu chuẩn này một câu: “Bà xã, ngủ ngon không em”, biết chưa?”

“Anh sẽ nhớ. Nhất định nhớ rõ!” Anh nhấn mạnh. Lời nói ngọt ngào thật ra cũng không khó nói như vậy!

Suốt cả đêm, anh không ngừng nói “Anh yêu em” với cô. Sau đó, cô từ cảm động, biến thành mệt mỏi chịu đựng cảm giác muốn bắt anh cầm miệng. Cuối cùng thiếp đi trong lòng anh, mệt đến ngủ mất...

Liên tục vài ngày, người mẹ tiêu chuẩn cùng người cha tiêu chuẩn lại mất ngủ.

Bởi vì người cha ngủ không yên, không ngừng nhắm tới bụng người mẹ nói “Anh yêu em”, “Cha mẹ yêu con nhất”, náo loạn hết cả đêm mới dừng...

*Chú thích

(1) Thái Hoa: theo tiếng Trung thì thái hoa cũng có nghĩa là hoa cải:v

10. Chương 10: Vĩ Thanh

CHUYỂN NGỮ: THƯỢNG QUAN HUÂN YÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Sáng sớm, Tô Dật Hòe tỉnh dậy.

Anh quay đầu, ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn bà xã cùng đứa con nhỏ của mình, trong lòng dâng lên sự cảm động khó có thể nói thành lời.

Anh có “nhà” của riêng mình.

Mà đứa con của anh đang ngủ ngon dưới sự che chở của cha mẹ.

Anh tin tưởng con mình sẽ lớn lên trong hạnh phúc.

Anh xoa xoa má bà xã.

Trong nắng sớm, cô thật đẹp, đẹp quá.

Khi Hoa Vân Vân tỉnh lại, anh nghiêng mình tặng cô một cái hôn.

“Bà xã, ngủ ngon không em?”

Cô hài lòng mở mắt, đáp lại anh một nụ hôn.

“Vâng. Còn ông xã?” Cô vươn tay, nắm lấy mười ngón tay anh giữa không trung, chậm rãi kéo xuống, đặt trên người cục cưng nhẹ nhàng vỗ.

“Anh cũng vậy.” Anh dịu dàng nhìn cục cưng vẫn ngủ say như cũ, tay nhỏ bé nắm lại, vô thức động đậy.

“Hôm nay anh đi gặp mẹ, có khăn trương hay không?”

“Có em làm chỗ dựa vững chắc, anh còn sợ cái gì?” Anh cười liếc nhìn cô.

“Chúng ta đến Nhật Bản gặp mẹ anh, sau đó sẽ đi Mỹ, tham gia lễ cưới của Huyền Huyền, cùng bố và Sắc Sắc! Ôi, thật quá vội mà!” Cô oán trách, nhưng từ giọng nói lại không nghe ra bất cứ tức giận gì.

“Ừ, đúng vậy.” Trên môi anh cũng mang theo ý cười.

“Ông xã, em rất vui vì có thể được gả cho anh!”

“Anh cũng vậy?”

“Còn gì nữa?” Cô mỉm cười chờ đợi.

“Anh yêu em.”

“Rất ngoan!” Xoa xoa đầu.

“Này!” Khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ ửng.

Rất ngọt ngào, đúng không?

Chú thích của tác giả:

– Muốn biết tiết mục truy đuổi tình yêu của cô con gái thứ hai của Hoa gia Hoa Sắc Sắc cùng Đồng Thế Triển đối với cô như oan gia? Mời các bạn đón đọc “Nha đầu, đừng chạy!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-ngu-ngon-khong-em>